

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 2

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyển Ngữ Pháp Âm)

Tập 2

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

012-(LCK-006A)	7
* Tư duy nhân quả thảo mộc	
* Nhận xét bài làm	
013-(LCK-006B)	27
* Tư duy nhân quả thảo mộc	
* Định vô lậu	
* Định Chánh niệm tỉnh giác	
* Sách tấn dựng lại Phật giáo	
014-(LCK-007A)	73
* Tâm vô lậu	
* Nhân quả thảo mộc	
* Chánh niệm tỉnh giác	
* Tưởng	
* Tổ chức môi trường tu tập	
015-(LCK-007B)	105
* Tổ chức môi trường tu tập giải thoát	
* Triển khai tri kiến giải thoát	
* Tư duy nhân quả thảo mộc	
* Sách tấn	

- 016-(LCK-008A) 147**
 * Giới luật
 * Tri kiến và Định Chánh niệm tỉnh
 giác phá dục lậu, hữu lậu, vô minh
 lậu hoặc
 * Tư duy nhân quả thảo mộc
- 017-(LCK-008B) 199**
 * Tư duy nhân quả thảo mộc
 * Giữ độc cư - Sách tấn dựng lại
 chánh pháp
 * Sống thiếu dục
- 018-(LCK-008C) 249**
 * Sống đúng giới hạnh người tu sĩ
 * Tâm huyết của Thầy
 * Lời răn nhắc
 * Vấn đạo bài Nhân quả thảo mộc
 * Vấn đề dự thính

(012-(LCK-006A))

* Tư duy nhân quả thảo mộc

* Nhận xét bài làm

--->>❖<<---

PHẢI TRÍ TUỆ, SÁNG SUỐT - ĐẠO ĐỨC VỆ SINH

Hôm nay, ở đây Thầy xin trả lại hai tập vở này của Diệu Văn, con đã gửi cho thầy một cái bài và một cái tập vở thời khóa tu tập, ghi lại nhật ký hằng ngày tu tập. Có những điều Thầy khuyên con cố gắng hơn là khi mà, bởi vì chúng ta ở nhà tranh vách lá, cho nên nhiều khi cái nhà nó không có người ở lâu thì nó có cái sự ẩm mốc và những vi khuẩn. Nhất là mấy con ở xa mà về đây, nó không hợp với, nhất là nó không hợp với cái thời tiết ở đây, rồi nó có nhiều sự diễn biến làm cho mấy con có những cái cảm thọ khó chịu, nhất là ngứa. Nhà mà vách như thế này mà một cơn gió thổi nó sẽ có những cái bụi ở trên vách nó sẽ rơi xuống thì chúng ta không có sự phản ứng, có cái sự đề kháng và phản ứng của da là phải có sự quen với

nó, thì nó sẽ không bị ngứa, còn nếu không thì mấy con sẽ bị ngứa. Cho nên có nhiều cái thất mà chúng ta đến ở thì chúng ta cảm thấy ngứa thì chúng ta nên cố gắng, không phải cố gắng để chịu ngứa đâu mấy con. Bởi vì cái cố gắng mà chịu ngứa đó là chúng ta không trí tuệ đâu.

Bắt đầu bây giờ chúng ta muốn ở cái nhà đó đó thì chúng ta sẽ đem nước chúng ta xịt rửa bằng một cái vòi nước xịt rửa nó mới sạch, lúc bây giờ chúng ta mới ở trong đó. Chứ đừng có nói : ờ bây giờ tôi ráng tôi chịu đựng, tôi gồng mình tôi chịu ngứa, thì cái chuyện đó mình quá là si mê, quá là si. Không phải pháp nào mà. Đức Phật dạy như thế này này: *‘pháp ta đến thì không có thời gian đến để mà thấy’*. Có nghĩa mình tu phải có sự giải thoát, mà giờ bắt mình gồng mình mình chịu ngứa, rồi bắt đầu đó như vậy rồi gọi là tôi chiến đấu với nó thì cái đó gọi là tôi dại. Mà tôi phải biết cách, tôi phải làm sao cho những cái vi khuẩn đó, trong những cái bụi bặm đó nó không bám vào da tôi được bằng cách tôi đem cái máy bơm nước, tôi bơm nước tôi xịt nó tôi rửa, tôi rửa từ vách cho đến tất cả mọi cái trong cái thất đó nếu mà tôi muốn ở, còn nếu mà không thì tôi chuyển qua một cái thất khác để rồi

ở.

Cái người mà người ta lo lắng cho đời sống của mình, người ta sẽ nhờ cái người khác người ta đem cái máy bơm nước người ta sẽ xịt, người ta rửa cái nhà của mình, rửa cái thất của mình như là người ta rửa chiếc xe hơi vậy. Rồi làm cho cái nhà mình nó không còn cái vi khuẩn bám, cái bụi mà ngứa đó nó sẽ không còn ở trên. Chứ mà trái qua năm tháng mà chúng ta không có ở trong đó đó, chúng ta không quét dọn thì những cái bụi đó, cái bụi ở trong không gian chúng ta, xe cộ nó đi qua, đi lại ở trong cái mùa nắng. Do đó cái bụi rất nhiều và những cái bụi đó rất ngứa. Nếu mà chúng ta, cái người mà chúng ta đi không mang dép thì cái da chúng ta nó tiếp xúc với những cái vi khuẩn ở dưới đất. Thì cái người mà thường xuyên mà đi như vậy thì nó có cái sự phản ứng của da nó. Cho nên nó có cái sự đề kháng của da nó, thì nó không bị ngứa chân. Còn chúng ta mang dép thường xuyên rồi đó, bây giờ chúng ta bỏ dép mà đi bộ đi thì cái da chân của chúng ta nó sẽ chạm vào cái mặt đất và ở dưới đất nó có những cái vi khuẩn, cái da chân của chúng ta nó không có sự đề kháng để chống lại những con vi khuẩn đó thì chúng ta bị ngứa, và đôi khi nó làm cho

chúng ta lở loét nữa là khác. Do cái chỗ đó khi một người mang dép thì chúng ta nên mang, đừng có bỏ dép đi, nhiều khi chúng ta bị ngứa chân. Còn cái người nào đã đi chân không thì không sợ, bởi vì nó thường tiếp xúc, cái da chúng ta tiếp xúc cho nên nó thường tiếp xúc với vi khuẩn cho nên nó có cái sự đề kháng nó chống lại cho nên nó không bị ngứa. Còn khi mà chúng ta ở cái thất nào mà bị ngứa thì chúng ta nên mau mau, đừng có nghĩ rằng là tôi sẽ ngồi đó mà tôi gồng mình lên rồi tôi tác ý nó hết, không phải đâu. Bởi vì cái phương pháp tác ý của Phật là chúng ta bị, cái cơ thể chúng ta nó bị đau bệnh hoặc là điều kiện khác. Còn bây giờ đây là những cái thật trước mắt chúng ta thấy mà chúng ta lại, rõ ràng là chúng ta bị vi khuẩn đó ở bên ngoài tác động vào thì chúng ta ngăn chặn ngay liền, đó cũng là cái pháp để mà chúng ta ngăn chặn các cảm thọ.

Cũng như bây giờ chúng ta ngồi, do chúng ta ngồi mà kéo chân mà đau chân rồi bây giờ đau chân thôi mà chúng ta ngồi tác ý nó cũng hết. Mấy con dại, cái đó là dại, vô minh lắm, thà là chúng ta đứng dậy thì nó đâu có còn đau. Để mà ngồi đó mà chịu đau rồi tác ý, lấy câu tác ý nó không phải

hết đau, tại vì mấy con ngòi làm cho nó đau mà. Vì vậy mà tự mấy con mà mấy con ngòi đó, rồi mấy con ráng gồng mình chịu đau rồi mấy con tác ý. Sự thật ra cái cơ thể chúng ta lần lượt nó thích nghi, rồi chúng ta ngòi chúng ta thấy lần lượt nó hết đau, nó kéo dài cái thời gian ra, tại vì nó thích nghi, nó quen, nó không đau nữa, chứ không phải là tác ý nó hết đau, tại vì mình làm nó đau mà.

Còn cái cơ thể của chúng ta nó không làm nó đau, mà nó sanh ra đau là tại vì cái sự vô thường của cái nhân quả, cái sự thay đổi của cái cơ thể của chúng ta, cho nên nó bị đau. Do đó chúng ta mới tác ý để cho cái cơ thể của chúng ta nó không có cái sự đề kháng, đề kháng nó chống lại cái sự thay đổi của thời tiết, cái thay đổi của cơ thể của chúng ta mà bị đau, đó là cái sự nó đề kháng nó chống lại. Còn bây giờ chúng ta do cái hành động chúng ta làm bị đau, rồi chúng ta lại cũng đề kháng chống lại, thôi tốt hơn thì chúng ta tháo chân đi ra, đứng dậy thì nó đau có đau.

Mục đích của đạo Phật là mình tu tập được giải thoát tâm của mình, để làm chủ nhân quả. Trái lại cái sự làm chủ nhân quả đó mà chúng ta tạo nhân quả đau rồi chúng

ta bảo rằng chúng ta làm chủ nhân quả thì làm chủ cái gì. Chính mình biết rõ ràng là do mình ngồi nó mới hai cái chân mình nó tê, nó đau thì bây giờ mình đứng dậy thì nó đâu còn đau. Đó là cách thức chúng ta chuyển nhân quả. Còn bây giờ chúng ta không biết thì chúng ta cứ để mình bị đau thì cái đó là cái sai. Cũng như mấy con răng cố gắng mà chịu đựng cái cơn ngứa của mấy con, do cái bụi bặm dơ đó thì mấy con, cứ hể mấy con có chịu đựng nó đi nữa thì nó cũng vẫn bay xuống, nó cũng vẫn bám lại cho mấy con ngứa.

Cho nên ở đây chúng ta là những người trí tuệ, những người khôn ngoan, đạo Phật là đạo trí tuệ. Chúng ta biết rõ như vậy là chúng ta cần rửa nó là chúng ta sẽ hết. Có phải không mấy con ? Còn bây giờ trên thân chúng ta mà bị như vậy, nó lở nó bị cái bụi nó bám như vậy thì chúng ta lấy ít vôi chút mà sát trùng, chúng ta sẽ xoa lên thì nó sẽ giảm đi những cơn ngứa của mấy con liền. Đó là cái mình hiểu biết mà, chứ đâu cần gì mà mình biết cách thức để mà chuyển nó thì chúng ta sẽ chuyển được cái nhân quả nó làm cho chúng ta bình an trở lại, tốt hơn là chúng ta ngồi đó mà gồng mình chịu đựng với những cái sự để chờ cho những cái cơ thể

chúng ta nó đề kháng, nó chống lại những cái vì khuẩn đó để nó làm cho chúng ta hết ngứa thì cái thời gian nó phải dài, quá dài. Bởi vì nó quen đi, thí dụ bây giờ nó ngứa thì nó ở trên thân của chúng ta nó có cái sự đề kháng chống lại cái ngứa đó chứ không phải không? Nhưng mà chúng ta phải ngồi một thời gian dài một ngày, hai ngày, năm ngày nó mới hết. Chuyện đó chúng ta nói pháp hay chứ sự thật ra chúng ta đang vô minh, đang vô minh chịu cái khổ đau đó. Cho nên chúng ta phải là người sáng suốt. Cái này, chuyện này chúng ta làm được nó không còn ngứa nữa thì ngay đó chúng ta cứ làm chứ, điền gì mà chúng ta lại phải ngồi chịu đựng như vậy, đó là cái sai. Để cái thì giờ mà chịu đựng đó chúng ta lại tu một cái khác còn tốt hơn. Hoặ là chúng ta triển khai cái tri kiến chúng ta bằng cách ngồi đó mà bình an mà chúng ta suy nghĩ làm một cái đề tài nào đó, làm cho cái đầu óc chúng ta lại hiểu thâm sâu được cái lý gì đó, nó đem chúng ta bình an hơn là cái việc chúng ta ngồi chống lại những cái điều mà chúng ta có thể làm được ngay liền. Các con thấy phải sáng suốt chứ.

Cho nên đạo Phật là đạo trí tuệ, luôn luôn lúc nào nhờ trí tuệ đó mà chúng ta không còn khổ đau, chứ không phải

chúng ta chịu đựng cho nhân quả. Mà chúng ta biết rằng nhân quả nó chuyển biến, nó thay đổi chứ không phải nhân quả cố định, buộc chúng ta phải chịu trả cái quả đó, thì như vậy là sai, không đúng.

Cho nên những cái gì mà mấy con đến, bởi vì ở đây có nhiều cái thất không có người ở. Do đó những cái lâu ngày, năm tháng, sáu tháng không người ở thì những cái bụi bặm nó sẽ đóng. Bởi vì đâu có ai ở mà quét, dọn, mà không có ai ở mà quét dọn thì nó lại bám trong vách, trong cái nền nhà của chúng ta. Do đó, khi đó mà chúng ta đến ở nó hay bị ngứa thì các con nên rửa, mình rửa không được thì nên nói cô Út, cô Út nhờ những người khác họ đem máy bơm nước họ xịt họ rửa, họ rửa từ trên xuống dưới cái nhà đó chúng ta sẽ ở sạch sẽ, và thoáng mát trở lại bình an chứ không có nên.

Các con nhớ kỹ điều đó không có gì đâu. Bởi vì mình là người tu thì mình xin nhờ cái điều đó để cho mình yên ổn để cho mình tu tập. Còn vấn đề vệ sinh thì cái phần vệ sinh của mình như thế nào cũng được, miễn là nó sạch sẽ, miễn là nó kín đáo để cho mình vệ sinh thôi, đủ. Đừng có đòi hỏi phải đẹp, phải sang, phải này kia thì đó là mình chạy theo một cái thứ là tầm thường của dục thế

gian. Còn mình thấy nó tiện nghi tắm rửa, hoặc là tiêu tiêu cách thức nó tiện nghi thì con cứ bình thường. Bây giờ mình có những cái phòng, có những cái nơi mình rất là vệ sinh là vì mình có những cái cầu dội, dùng nước nó sạch sẽ, nó đâu có sao. Còn ngày xưa, trong thời đức Phật rất là vất vả trong vấn đề bài tiết mấy con, còn thời chúng ta thì không có khó khăn rồi. Chúng ta có cái phương cách, có cái sự nghiên cứu kỹ để mà chúng ta giải quyết về vệ sinh rất là tốt đẹp. Cho nên chúng ta nó có nhiều cái, từ cái chỗ thô sơ nhưng nó vẫn vệ sinh rồi, cho đến cái chỗ mà hiện bây giờ chúng ta thấy những cái phòng tắm, phòng vệ sinh của những người giàu có người ta thấy rất là tiện lợi, nhưng mà đối với chúng ta thì bình thường thôi mấy con, vẫn sạch sẽ là đủ rồi, không cần phải đòi hỏi sang đẹp, ở cầu kỳ của những cái phòng vệ sinh của họ.

Cho nên như thế nào thì chúng ta sống bình thường như thế này, nhưng mà nó có cái sự tiện lợi cho chúng ta để giữ vệ sinh sạch sẽ. Bởi vì đạo Phật là đạo có cái đạo đức vệ sinh mấy con. Năm một năm rác mà quăng ra ngoài thì đức Phật không chấp nhận, mà thời đức Phật thì các con biết rằng cái người thì ít, không nhiều, nhưng mà ăn

rồi thì người ta sẽ chôn tất cả những cái lá. Hồi xưa nó không có cái bọc ni lông như chúng ta bây giờ, chỉ có lá họ gói thực phẩm mà thôi. Sau khi ăn rồi những lá hoặc là vỏ trái cây người ta đều đào một cái lỗ đất người ta đem chôn, người ta làm sạch sẽ chứ không phải ném bừa bãi. Do như vậy trong cái thời đức Phật rất có vệ sinh.

Qua những cái giới luật, qua những cái đời sống trong kinh sách mà nói về Đức Phật thì chúng ta có nghiên cứu về vấn đề ăn ở rất vệ sinh. Khi một cái giáo đoàn của đức Phật mà đi qua, nghĩa là không còn ở cái chỗ đó nữa, đi qua, thì cái người mà cực khổ nhất đó là ông Xá Lợi Phất, ông là người đi sau để xem xét coi nó bừa bãi chỗ nào thì ông lại lấp, lại làm cho nó trở thành vệ sinh để rồi trả lại cho thiên nhiên một cách rất là vệ sinh mấy con. Chứ không phải là khi chúng ta đi ra thì chúng ta bừa bãi quăng ném đâu, không phải đâu. Mà chính ông Xá Lợi Phất chịu cái trách nhiệm là sau khi cái giáo đoàn rời khỏi cái khu rừng đó thì ông là cái người đi khắp cái khu rừng đó quan sát xem có cái chỗ nào không vệ sinh thì ông dọn dẹp hết để trả lại thiên nhiên cho một sự trong sạch của nó.

Còn chúng ta thì khi đi thì chúng ta, khi ở thì chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, chứ khi đi rời khỏi chỗ đó thì chúng ta vất bừa bãi. Và đồng thời khi lúc đến mà ở thì đức Phật cũng hướng dẫn cho chúng tỳ kheo trong cái thời đó nó đông như vậy đó mà vẫn giữ gìn rất là vệ sinh mấy con. Mà đi rồi còn phải dẹp vệ sinh thì các con biết.

Chúng ta cũng mong muốn rằng cái đời sống của chúng ta hiện giờ là những tu sĩ cũng như cư sĩ, chúng ta cũng nên lấy cái gương hạnh đó mà chúng ta sống giữ gìn vệ sinh. Bởi vì cái môi trường đó chúng ta ô nhiễm là tại vì con người của chúng ta hiện giờ mọi người, người đời người ta không có học hiểu, người ta sống không vệ sinh. Cho nên nhiều khi Thầy đến một cái ngôi chùa mà Thầy thấy ở trước thì sạch sẽ, nơi mà trồng tia hoa rồi rất là sạch sẽ, nhưng mà cái hậu sau của chùa thì quá dơ, nghĩa là rác rến đủ thứ, đủ loại, không có sạch thì cái đó là chúng ta không sống đúng cái đời sống của đức Phật, rất uổng. Cho nên chúng ta muốn tạo lập một cái giáo đoàn, một cái tăng đoàn thì chúng ta phải hướng dẫn, vệ sinh mấy con. Cách thức vệ sinh nó ảnh hưởng tốt cho chúng ta, cái đời sống của chúng ta. Cách thức vệ sinh nó cũng ảnh hưởng đến

đời sống của mọi người xung quanh chúng ta nữa, và người ta rất mến phục về cái vệ sinh. Thầy nhắc nhở rồi lần lượt rồi những cái điều mà học giới luật, Thầy sẽ hướng dẫn và nhắc nhở mấy con những cái cần thiết để mà học hỏi đó là oai nghi, tế hạnh của một người tu sĩ, thì trong đó có cái đức vệ sinh của chúng ta nữa.

NHẬN XÉT BÀI LÀM

Qua những cái bài luận đầu tiên này thì Thầy thấy mấy con chưa quen thôi, sau này quen rồi thì mấy con làm rất hay. Không có đến đổi. Cho một cái đề tài nào đó thì mấy con biết cách mấy con xoay vào cái đề tài mấy con sẽ nói cụ thể rõ ràng, nó không còn mơ hồ, nói làm sao cho người ta nhận ra một cách rất là chân thật, rất là cụ thể, thì cái đó là cái bài luận rất hay. Còn cái mà chúng nói mà chúng ta không hiểu, khó hiểu hoặc là nó mới hiểu một cách mơ hồ thì cái đó là chúng ta viết chưa đúng, luận chưa đúng, sự suy nghĩ chúng ta chưa đúng, chúng ta hãy cố gắng làm sao mà viết một cái bài ngắn gọn mà nó xoay được vào cái đề tài của nó để nói lên, cũng như cái đề tài nhân quả thảo mộc thì chúng ta thấy nhân, quả thì chúng ta nói hai cái vấn đề hạt và trái

trước đã. Rồi sau đó nhân quả bằng cành lá, rồi nhân quả bằng củ, dây đó là những cái nhân. Rồi cái quả bằng cái dạng nó, tuy rằng nó không thành cái hạt, cái quả nhưng nó vẫn là cái nhân để cho nó trở thành những cái quả của nó, thì chúng ta cũng bắt đầu chúng ta cũng nói hết được cái nhân quả thảo mộc.

Đó là ghi xoáy vào cái nhân quả thảo mộc thôi, còn những cái nhân quả như nhân quả duyên sanh, hoặc là nhân quả chuyển đổi thì chúng ta khoan đã, đây là còn những cái bài khác nữa chứ không phải chỉ có bài này. Cho nên chúng ta chỉ đưa vào cái bài này thì coi như là chúng ta nó không có xoáy, để làm cho người ta lệch qua một cái góc độ khác, làm cho người ta không, người ta bị phân tâm.

Thí dụ như bây giờ người ta nói nhân quả hạt và trái thì mình lại nói cái sự mà duyên sanh của nó tức là mình tạo cái duyên cho cái nhân quả đó lên. **Bây giờ, thí dụ như muốn cho một cái hạt lên thì chúng ta phải ươm, rồi phải gieo, phải đất, phải phân màu mỡ thì đó là duyên hợp để sanh ra thành cái cây, do đó chúng ta nói về nhân quả duyên hợp.** Còn chúng ta ở đây

nói về nhân quả thảo mộc, nó tuy rằng cái từ này nó có cái đề tài này thì nó có nghĩa rộng, nhưng mà trong đó nó có nhiều điều kiện. Nhưng mà ở đây, cái mục đích ở đây Thầy muốn nó nhân quả thảo mộc tức là hạt và trái mà thôi. Cái ý của nó ở đây thôi, không có nói nó về hợp duyên, cũng không nói về chuyển đổi nhân quả. Cho nên nhiều khi chúng ta lại có chuyển đổi nhân quả rồi có cái hợp duyên ở trong đó, nó làm những cái đề tài đó, nó làm cho cho chúng ta lệch qua một cái góc độ hiểu khác bị phân tâm. Phân tâm vào cái chỗ, khi mà đọc cái bài thì chúng ta dễ bị phân tâm trong cái đó nó có nhiều cái đề tài của nó.

Thí dụ như bây giờ hợp duyên là chúng ta phải phân tro, đất và công lao của chúng ta mới gieo lên thành cái cây, rồi từ đó cái cây nó mới ra quả, chúng ta nói như vậy làm cho người ta bị phân tâm ở cái chỗ mà mà sự hợp, hơn là người ta chú ý vào cái chỗ mà nhân với quả. Cái hạt này thành ra cái trái, cái trái này nó ngọt hay hoặc là đắng, cay để cho người ta xoay vào cái chỗ nhân quả thiện ác của nó, đắng, cay thôi, và đồng thời một cái hạt mà nó sanh ra nhiều quả, rồi một cái quả nó có nhiều hạt ở trong đó. Đó là chúng ta xoay vào cái phần nhân quả cụ

thể như vậy thôi. Rồi tới đó chúng ta lại diễn biến thêm cái nhân quả bằng dây lá, bằng cành chiết, tất cả những cái đó nó thuộc về nhân quả của để cho nó trở thành trái, trở thành hạt của nó mà thôi.

Còn chúng ta đưa vào những cái nhân quả khác mà làm cho người ta bị phân tâm, khi đọc người ta xoáy vào cái chỗ đó không được. Và đồng thời khi mình mới chứng minh qua một cái quả khác, thí dụ từ nhân quả thảo mộc mà chuyển qua cái nhân quả của con người thì chúng ta chuyển nó qua bằng cái nhân quả của hạt trái trước để cho người ta thấy. Bởi vì qua cái con người thì cái hành động của chúng ta nó là nhân quả, và thân của chúng ta là cái quả, mà cái nhân của nó là do cái từ ở đâu mà có ra cái thân này, vì vậy chúng ta sẽ lần lượt chúng ta chuyển, chuyển làm cho người ta thấy hiểu rõ từ cái nhân quả thảo mộc cho đến nhân quả con người một cách rất là rõ ràng cụ thể, nó như thật, nó không có cái mơ hồ nữa.

Đó là chúng ta làm những cái bài luận như vậy nó mới hay, nó mới làm cho người ta đọc lên cũng chính bản thân của mình khi nói đến nhân quả thì mình cũng xoáy ngay vào cái đề tài đó mà không bị lệch qua

một cái tư duy khác, một cái đề tài khác. Cho nên khi mà nhìn vào một cái pháp nó đến với mình, thì mình xoáy ngay liền cái đề tài chính của cái pháp đó thì mình hóa giải được liền tức khắc mà không cần phải đi lòng vòng. Mà khi mà đi lòng vòng thì nó lại mất cái thì giờ và đồng thời nó bị tác động vào tâm của chúng ta, nó gây ảnh hưởng cho tâm chúng ta bất an. Cho nên chúng ta cần phải nhìn thấy thẳng mà như thật, mà gọn nhẹ, để khi mà ác pháp tác động vào thì chúng ta hóa giải ngay liền ở bên ngoài mà không tác động vào bên trong. Cho nên cái tri kiến giải thoát của chúng ta cần phải cô đọng rất là kỹ lưỡng, rõ ràng trong cái sự hiểu biết đó, để đương đầu với ác pháp bên ngoài, nó có nhiều cái ác pháp mà chúng ta không có kịp đương đầu. Vì trong những cái ác pháp đó nó có nhiều chi tiết mà chúng ta không thấu rõ, mà chúng ta thấu rõ được cái tri kiến của nó ngay liền là tại vì chúng ta đã xoáy vào cái mạch ở cái đề tài của nhân quả. Cho nên cái pháp đó hiện ra thì chúng ta biết cái nguyên nhân nào mà sanh ra cái pháp đó liền.

Thí dụ như một người chửi mình thì mình biết cái nguyên nhân nào mà sanh ra cái người đó chửi thì chúng ta, chúng ta biết

liền, cho nên chúng ta xoáy vào cái nhân quả đó mà chúng ta bẻ gãy nó liền. Còn nếu mà chúng ta còn bị suy nghĩ lòng vòng những cái đề tài khác thì chúng ta coi như là chúng ta chậm chạp về thời gian không có nhanh. Cho nên chúng ta cũng bị ảnh hưởng những cái điều mà người khác mắng mình, chửi mình.

Cho nên ở đây mà mình tu học như thế này, Thầy nghĩ rằng cố gắng một năm sau thì mấy con dùng tri kiến của mấy con cũng đã được vô lậu rồi. Thầy mong rằng cái thời gian mà Thầy hướng dẫn trong cái lớp học này, Thầy nghĩ rằng trong một năm thì mấy con sẽ thấy mình sẽ chứng được quả A La hán một cách cụ thể, tâm vô lậu bằng tri kiến của chúng ta và bằng pháp Chánh niệm tỉnh giác để đẩy lui tất cả những cái sự hôn trầm, thù miên của mấy con. Tức là cái sự ngủ nghĩ của mấy con mà cơ thể của mấy con không ngủ, nhưng mà nó vẫn bình an và mạnh khỏe như một người đã từng tham ăn, tham ngủ. Đó là một cách thức chúng ta đi đến chúng ta làm chủ hoàn toàn của cơ thể chúng ta và tâm của chúng ta bằng hai pháp Chánh niệm Tỉnh giác và Định Vô Lậu mà đức Phật đã dạy chúng ta.

Như vậy thì mấy con phải cố gắng, chứ Thầy bắt mấy con cứ làm cái bài này hoài mấy con chán quá thì như vậy là mấy con sẽ bỏ cuộc đó. Mấy con đừng chán mấy con, hãy cố gắng, cố gắng để học tu, để cho thâm nhuần được cái lý nhân quả nó đi sâu, và từ đó những cái lý khác mấy con cũng sẽ học, để cho mấy con hiểu tất cả những cái pháp xung quanh của chúng ta, tức là cái quy luật của nhân quả nó ra biết bao nhiêu.

Thí dụ như bây giờ ở trên cái nhân quả nói nhân quả thảo mộc, nhân quả con người, nhân quả vũ trụ, nhân quả thời tiết mấy con đã luận hết rồi, nhưng mà nó cũng còn nằm ở trong cái nhân quả nhưng mà các pháp vô thường, nó cũng nằm ở trong cái quy luật của nhân quả nó thay đổi vô thường của nó chứ không phải không. Cho nên cái sự vô thường nó cũng nằm ở trong nhân quả nhưng mà mình phải đi qua một cái góc độ khác rồi mấy con, chứ không phải còn nói nhân quả nữa, nhưng mà nó là nhân quả chứ không phải gì.

Bởi vì cái thân của chúng ta mà nó có là cái nhân, cái quả rồi, nhưng mà cái nhân quả của nó, nó phải có sự diễn biến thay đổi của nó cho nên nó mới đem đến cho chúng

ta có nhiều cái đau khổ. Thí dụ như chúng ta mới sanh ra là một đứa bé, bây giờ chúng ta lớn lên là một con người, già là một ông già thì nó có sự thay đổi của nó, tức là các pháp vô thường. Đó, nó cũng thuộc về nhân quả nhưng mà nhân quả của sự vô thường rồi mấy con.

Cho nên chúng ta nhiều khi chúng ta quán nhân quả mà chúng ta không thấu, rồi nói sao Phật dạy lúc thì nhân quả này, lúc thì nhân quả kia, lại nói các pháp vô thường, rồi lại nói Thập Nhị Nhân Duyên, Thập Nhị Nhân Duyên cũng là nhân quả, đó là nói duyên hợp của nhân quả mà, các con hiểu không? Cho nên tất cả đều là quay trong cái trục của nhân quả, chứ đâu phải ngoài nhân quả được. Các con, các pháp của Phật đều quay trong cái trục nhân quả mà luận ra, chứ không có cái gì khác. Cho nên chúng ta đi vào một cái đề nhân quả, rồi từ đó chúng ta quán các pháp khác thì chúng ta cũng biết từ trên nhân quả mà quay ra. Các con hiểu như vậy là các con mới thấu rõ được cái nhân quả chứ còn không khéo thì không rõ.

Thí dụ như nói thân ngũ uẩn các con quán về thân ngũ uẩn, nhưng mà thân ngũ uẩn cũng là nhân quả chứ ở ngoài nhân quả

làm sao có thân ngũ uẩn. Các con hiểu chứ? Cho nên tất cả những cái điều học của các con đều là xoay chung quanh một cái trục của nhân quả chứ không có gì khác hơn hết. Nhưng mà khi mà nói qua cái đề tài thân ngũ uẩn thì các con phải nói về ngũ uẩn, mà mình không xem nhân quả nhưng mà ngầm trong đó chúng ta biết nhân quả.

Nói các pháp vô thường, tức là các pháp từ cây cỏ, đất đá, mọi vật ở trên thế gian này đều là vô thường. Nhưng mà từ đâu có cây cỏ đất đá, có con người có loài vật? Thì từ nhân quả mới có, cho nên do đó nó vô thường vì sự thay đổi không thường hằng của các pháp đó mà thôi. Cho nên chúng ta càng đi sâu thì chúng ta thấy nhân quả nó diễn biến vô cùng sâu sắc. Do cái chỗ mà học như vậy thì mấy con mới thấy sâu sắc của cái tri kiến của chúng ta, chúng ta triển khai cái tri kiến của chúng ta tận cùng để mà chúng ta hiểu biết một cách sâu sắc để mà chúng ta làm chủ được nhân quả.

013-(LCK-006B)

- * Tư duy nhân quả thảo mộc**
- * Định vô lậu**
- * Định Chánh niệm tĩnh giác**
- * Sách tấn dựng lại Phật giáo**

Riêng bài của Diệu Đức, con cố gắng, và Thầy cũng khuyên lớn con là khéo nhắc nhở, thực sự ra Thầy đã cố gắng. Trong các con những người nào tu hành mà có những cái đặc cách thì Thầy sẽ chú ý theo dõi để mà giúp đỡ những người đó. Thay vì bây giờ lớp chúng ta học thì một năm thì tất cả các con đều có thể là chứng quả A La Hán, nhưng mà điều kiện người đặc cách người ta có thể ba tháng, hai tháng hay năm tháng người ta sẽ đi trước. Bởi vì không bắt buộc người ta phải đứng lại chờ mấy con mà người ta. Đối với cái lớp học này, người nào được thì Thầy sẽ nâng cho họ cứ lên dần để đến khi mà họ tu xong, để rồi họ giúp đỡ Thầy rất nhiều

công việc, để mà hướng dẫn đem lại cái sự tu tập cho người khác, còn nhiều người đang chờ đợi chúng ta. Cho nên nó được cái sự đặc cách, bởi vì trong các con sai thì những người mà tu sai thì Thầy sửa, mà tu đúng, tốt thì Thầy đặc cách cho lên.

Thí dụ, như bây giờ các con làm cái bài luận này, mà các con chưa làm xong, mà cái người khác người ta đã làm xong thì Thầy cho một cái đề tài khác cho người khác chứ không phải đợi mà để cho các con mà làm đồng đều hết, hiểu biết hết rồi Thầy mới cho cái đề tài khác, không phải đâu. Tùy theo mỗi cái bài ở trong này, mỗi cái bài Thầy đọc, Thầy thấy: ở cái bài này tạm được Thầy sẽ cho họ cái đề tài khác, Thầy sẽ ghi dưới này, thì họ cứ nộp bài cho Thầy thôi. Còn mấy con không được thì mấy con cứ làm lại cái bài cũ hoài, lặp đi lặp lại chừng nào mà Thầy thấy được thôi.

Cho nên nói đặc cách là tại vì người ta đã làm được, người ta đã thông suốt được cái đó rồi, buộc lòng người phải đưa người ta đi qua một cái đề tài khác để triển khai cái tri kiến người ta, cho nên có thể nói rằng trong một thời gian 3 năm, 3 năm học của chúng

ta, thì cái người có đặc cách thì người ta chỉ có một năm người ta tốt nghiệp, người ta ra trường, tức là người ta đã chứng đạt sự giải thoát người ta hoàn toàn. Chứ không phải là bắt buộc người ta phải suốt 3 năm theo như chương trình giáo dục của Bộ Giáo Dục, nó không phải vậy, nó không phải bắt buộc như vậy, mà ở đây là cái lớp học chúng ta để nhắm vào cái chỗ giải thoát, cho nên cái thời gian ngắn thì chúng ta phải cho cái người đó phải ngắn, mà cái thời gian dài thì chúng ta phải chịu cho cái người đó thời gian dài.

TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Tại vì cái con người của chúng ta là cái nhân quả, mà cái nhân quả thì nó không phải đồng đều, mà các con thấy như một cái quả, thì trong cái quả đó nó có nhiều cái nhân, có nhiều cái hạt, mà những cái hạt đó thì có những hạt lép, có những hạt tốt, có những hạt mầm mỡ, có những hạt rất mạnh, mà có những hạt rất yếu, do đó tất cả những cái này đều là do, nếu mà cái hạt yếu thì chúng ta phải chăm sóc kỹ lưỡng hơn, và cái hạt mạnh thì chúng ta bỏ xuống thì nó vươn lên liền, nó mạnh hơn.

Cho nên trong khi trong các con, mỗi

người, mỗi con người của các con đều là có nhân quả ở trong đó hết. Và cái nhân quả tốt thì bao giờ nó cũng phát triển mạnh hơn, do những cái bài làm của nó, nó phát triển cái tri kiến nó hơn, nó đi nhanh hơn thì cứ cho nó vươn lên thì những cái cây đó nó sẽ ra hoa, ra quả trái sớm hơn. Còn mấy con chậm, yếu hơn thì mấy con lần lượt được sự chăm sóc của Thầy thì mấy con cũng trở thành cây, có hoa, có quả, có trái nhưng nó chậm hơn, nó cũng vậy thôi, nhưng mà nó chậm hơn một chút. Cho nên các con đừng vì cái chỗ đó mà mình xấu hổ, mà chỉ vì cái chỗ giải thoát của mình, chậm mà mình đạt kết quả tốt hơn, còn những bạn bè của mình họ có đi trước thì đó là cái duyên đặc cách của họ, tức là cái hạt, cái nhân quả của họ tốt. Họ đã gieo cái mầm đó từ lâu rồi cho nên bây giờ họ gặt được cái phân, gặt được đất ẳm đúng cái chỗ của nó nó lên. Còn mấy con là khi mà gặt được đất phân ẳm nhưng mà cái hạt của mấy con yếu ớt hơn cho nên nó phải chậm chạp hơn một chút chứ đâu có sao? Miễn nó đừng lép thôi.

Khi mà trong lớp này chứ, nếu có những cái hạt lép, tại sao? Tại vì cuối cùng rồi thì mấy con cũng có người phải bỏ, tu không

nổi rồi thì cái đó là hạt lép nó không lên thoi, chứ làm sao mà nó còn tròn vẹn được. Nhưng mà Thầy ước ao rằng trong cái lớp chúng ta 40 mấy người vừa nam, vừa nữ 40 mấy người. Hôm nay là 45, 46 người rồi thì như vậy Thầy mong rằng cái lớp chúng ta không có cái hạt lép, mà hạt nào cũng tốt được, cũng lên thành cây, cũng ra quả hết, đó là cái ước mong của Thầy mà, bao giờ mấy con cũng là con của Thầy thì Thầy có muốn bỏ đứa nào đâu, nhưng mà tại vì mấy con, cái duyên của mấy con, tức là cái nhân duyên của mấy con tu không được mà đành, mấy con không tu học được thì Thầy đành chịu thôi, chứ Thầy muốn mấy con không có người nào là tu học theo Thầy mà không giải thoát.

Thầy tin rằng mấy con không giải thoát nhiều, ít ra mấy con cũng giải thoát ít. Bởi vì không tu thoi, tu thì mấy con có sự giải thoát, bởi vì pháp Phật nói mà "*pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy*". Người nào có duyên mà đến với Phật pháp ít ra, ít nhiều ra thì họ cũng có sự giải thoát trong tâm hồn của họ rồi chứ không phải không đâu mấy con. Nhưng mà cái rắc rối cuối cùng nó không phải để cho cái người

rốt ráo cuối cùng, rồi cái người đó nó phải có cái duyên rất là sâu dày. Thật sự ra ở đây Thầy muốn nói là mấy con có duyên gặp Phật pháp, nhưng cái nghiệp của mấy con nặng nề thì mấy con phải thua cái người mà cái nghiệp người ta nhẹ hơn, các con hiểu điều đó. Người ta nhẹ hơn thì người ta đi trước, nhưng mà mình nặng nề, nhưng mà mình bền chí mấy con, **đạo Phật chỉ có bền chí và gan dạ thì sẽ tới nơi**, không có cái người nào mà không tới nơi.

Dốt như ông Châu Lợi Bàn Đạc, nghĩa là ông học không thuộc, như Thầy cho con cái bài, ở trong lớp của chúng ta bên nam cũng vậy; bên nữ Thầy chưa biết chứ bên nam có một người viết không được mấy con, họ dốt quá dốt, họ viết bài không được. Họ viết cái chữ quá lớn bằng vốc tay Thầy vậy. Bây giờ một cái trang giấy họ viết hai, ba tờ vậy. Ông viết sao giờ? Ông có năm, ba chữ ông viết năm, ba chữ mà ông phải viết chữ lớn để cho ông hai, ba tờ vậy, chứ để không vậy ông cũng thấy mặc cảm mình. Mà rất tội, Thầy thấy, như vậy Thầy đã nhìn thấy những cái người như vậy mà Thầy biết rằng đó là cái đặc tướng của ông ta, cái đặc tướng của ông ta và ông ta không có được duyên

là ông ta đi học như chúng ta được đi học trường lớp, nhưng mà ông cũng cố gắng tu tập lắm, cho nên Thầy quyết định là thầy cũng sẽ hướng nghiêm chỉnh như Tỳ kheo.

Cho nên vì vậy Thầy không có lo lắng người ta chê cái giáo đoàn Thầy cụt tay, cụt chân, Thầy không có. Mà Thầy đem hết cái Phật pháp đến với họ, với cái tình thương an ủi họ, họ là những cái người bất hạnh, họ rất là mặc cảm với bản thân họ, vậy mà chúng ta không an ủi họ còn ai an ủi họ, còn ai làm cho họ được an ổn hơn là Phật Pháp, cho nên chúng ta chúng ta sẽ đem đạo đức Phật pháp an ủi những người bất hạnh trong xã hội của chúng ta, chúng ta làm cho họ sống như chúng ta, bình an như chúng ta thì như vậy mới gọi là Phật Pháp. Cho nên Phật pháp là trí tuệ, chứ không phải Phật Pháp bằng cái cơ thể cụt tay, cụt chân.

Thầy nói thật sự với mấy con, qua đọc giới luật của Phật mà Thầy thấy các Tổ viết những bộ giới, nghĩa là người cụt tay, cụt chân không có cho thọ Tỳ kheo, không có cho họ xuất gia, nghĩa là họ kém khuyết. Thầy nói không phải, họ sanh ra con người, nhưng mà họ bất hạnh trong cái giai đoạn

của nhân quả của họ thì chúng ta phải an ủi sự bất hạnh của họ để họ trở thành con người thật sự như con người của chúng ta, và họ sống rất bình an, họ không còn đau khổ nữa, đó là điều mà chúng ta cần phải giúp đỡ. Cho nên đối với Thầy thì tất cả những cái điều kiện mà các con quyết tâm tu tập, dù là đức Phật có nói: *“bệnh là một điều khổ trong năm điều khổ, bệnh là một điều khó tu trong năm điều khó tu”*. Nhưng các con đến với Thầy, dù bệnh đau Thầy cũng vẫn giúp mấy con bình an, để mấy con chuyên tâm mấy con nỗ lực mấy con tu, mấy con gan dạ vượt qua những cái nghiệp khổ đau của mấy con. Chứ không phải nghe đức Phật nói bệnh là khó tu mà bỏ mấy con, không cho mấy con tu, mà chính mấy con đang bị nghiệp bệnh đau.

Như có nhiều người ở đây người ta có nhiều cái bệnh ngặt nghèo lắm mấy con, nhưng đến đây nhờ pháp Phật, rồi người ta giữ gìn tâm bất động, dùng Tứ niệm xứ người ta đẩy lui tất cả những chướng ngại, những bệnh ngặt nghèo đó, người ta vượt qua được mình, và đồng thời giúp người ta bình an được. Bởi vì Pháp Phật làm chủ bệnh mà, mình biết cách giúp người ta ở trên pháp

người ta chuyển tâm người ta bất động. Vì nếu mà người ta không biết pháp Phật, tâm người ta dao động, người ta sợ hãi, người ta lo, người ta sợ chết, còn ở đây chúng ta không sợ chết, bởi vì sự sanh diệt là một sự bình thường, sự chết là một sự bình thường cho nên chúng ta giúp họ tinh thần an ổn, rồi từ đó họ ở trên tâm thanh thản tức là Tứ niệm xứ họ mới khắc phục được những tham ưu trên thân của họ tức là bệnh đau, mặc dù là bệnh ngặt nghèo.

Đó, như vậy Thầy đã giúp đỡ biết bao nhiêu người trong khi họ bệnh đau, nếu mà cứ dựa vào một bài kinh nói rằng bệnh là khó tu thì điều này là làm chúng ta bất mãn trong cái sự tu, vì thấy mình bị bệnh rồi, mình không thể tu theo Phật được. Không phải, Thầy thấy không phải, điều đó không phải đâu mấy con. Ở trong đạo Phật có nói người không trí tuệ cũng tu không được, đó là một điều khó chứ không phải tu không được, một người bệnh là khó tu chứ không phải là tu không được, các con hiểu cái bài kinh của Phật nói mà. Cho nên chỉ chúng ta có bèn gan hay không là chúng ta sẽ tu được mấy con. Vì vậy mà Thầy sẽ hướng dẫn cho những người bệnh vẫn tu được, và những

người mà không có đủ trí thông minh vẫn tu được, vì vậy mà trong kinh Phật ông Châu Lợi Bàn Đạc ông vẫn không thông minh lắm nhưng mà ông vẫn tu chứng quả A La Hán, điều đó là điều chứng minh đạo Phật không bỏ một người nào hết.

Vì vậy mà hôm nay mấy con được học cái lớp này là Thầy nghĩ rằng mấy con có duyên phước, vì vậy mà cái nghiệp mấy con dù có nặng đến mức nào đi nữa các con hãy bèn gan: Một là chúng ta chết với cái pháp của Phật, hai là chúng ta chứng đạo. Cuộc đời chúng ta quyết định là như vậy, đời còn có gì đâu mấy con? Không có gì nữa hết đâu, các pháp đều vô thường, không có một vật gì là của các con nữa, thì mấy con hãy chuyên cần, siêng năng, chỉ còn một hướng đi tới, đừng đi lui thì Thầy sẽ dẫn mấy con tới nơi, tới chốn. Các con cố gắng nhớ những lời Thầy nói.

Bây giờ Thầy sẽ trả cái bài này cho Nguyệt Cảo, và trả cái bài này cho Diệu Đức, còn cái tập này thì trả cho Diệu Văn, đây là các con nhớ tu tập mà như Diệu Văn mà ghi chép trong này, đó là rất kỹ lưỡng, mỗi ngày mình tu, mỗi giờ mình tu mình đều ghi

lại để cho mình quan sát lại cái sự tiến bộ của mình ở mức độ nào? Và cái sự ghi chép như vậy đều là giúp chúng ta siêng năng tu tập. Cho nên những gì mà Thầy khích lệ, khuyến khích mấy con, mấy con cố gắng mà làm để rồi trên bước đường tu mấy con sẽ tới nơi, tới chốn. Còn nếu mấy con tu rồi mấy con không ghi chép mà mấy con viết chung chung, cho nên nó không cụ thể rõ ràng. Còn mình ghi chép lại thì nó sẽ kết quả rất tốt cho con đường tu của mấy con, bởi vì mình tu tập kỹ, mình nhiệt tâm mình mới làm được cái chuyện này. Còn mình tu tập không kỹ, mình tu lấy có, mình tu lơ mơ thì coi như là thiếu cái sự nhiệt tâm thì kết quả của mình nó sẽ ít, nó không được lớn nhiều. Và mình nhiệt tâm từng phút giây của mình bỏ ra, cuộc đời mình cũng hết rồi, mà mình không có nhiệt tâm trên sự tu tập, không có ghi chép kỹ thì khi nó qua rồi thì mình nghĩ lại nó lan man, nó không cụ thể rõ ràng, Cái nào lớn thì chúng ta còn nhớ, còn những cái chi tiết nhỏ nhỏ thì chúng ta khó nhớ lắm. Mà mình ghi chép vậy làm sao nó quên được. Thầy sẽ trợ duyên giúp đỡ cho mấy con, khi mấy con cần giấy thì Thầy sẽ giúp đỡ, cần bút thì Thầy sẽ giúp đỡ cho

mấy con, Thầy sẽ cho mấy con để mà các con viết, mấy con ghi chép để hằng ngày mấy con kiểm điểm lại cái sự tu tập của mình, coi nó được những gì, nó chưa được những gì, điều đó là điều quan trọng mấy con.

Nhớ những điều Thầy nhắc nhở mấy con là những điều thật, kinh nghiệm bản thân của Thầy đã làm, đã tu tập mà đến hôm nay Thầy thấy mình được bình an, và Thầy cũng muốn cho mấy con cũng được bình an như Thầy, cho nên Thầy chỉ mong làm sao mấy con siêng năng làm cho đúng, những gì các bạn, các con đồng tu mà các bạn con làm được mà Thầy thấy hay thì Thầy khích lệ cho mấy con cố gắng làm theo, đừng vì một lý do gì mà mấy con bỏ cái thời gian của các con phí mà ngồi chơi một cách rất là tầm thường thì không hay. Bởi vì mình tập trung hết cái sự tu tập, tất cả thời gian của mình vào sự tu tập.

Cho đến hôm nay mấy con ngồi trong lớp này mà để nghe Thầy cũng là một cái thời gian để chúng ta học, tu tập chứ đâu phải chúng ta ngồi đây để mà chơi đâu, cho nên tất cả những điều này các con phải cố gắng, và cố gắng làm đúng. Những gì các bạn

mình làm hay thì mình sẽ làm, và đồng thời Thầy xin nhắc lại cho mấy con nghe là mấy con đến lớp học này thì trong cái lớp học mà khi gặp nhau trong lớp học này thì mấy con được quyền nói chuyện nhau, nhưng mà khi về thất rồi thì mấy con sống độc cư không được thất này qua thất kia nói chuyện mấy con. Trong cái thời gian mấy con về thất là mấy con phải sống độc cư trọn vẹn để cho mình tu, để cho mình lắng nghe từng tâm niệm trong tâm hồn của mình nó nói gì? Để cho mình ngăn và diệt tất cả những ác pháp, chứ còn nếu mà mình nói chuyện thì mình mất cái thì giờ và mình không phòng hộ được ý căn của mình, do đó nó không thanh tịnh, và vì vậy mình sống ra ngoài mà mình sống không đúng cách, và vì vậy mà mình: Thứ nhất là mình làm cho người khác thấy cái kỷ luật của Tu viện mình nó không nghiêm chỉnh.

Và đồng thời khi mấy con đến cái thời giờ mà mấy con đến đây được nghe pháp, thì lúc bấy giờ mấy con được gặp nhau mấy con sẽ hỏi thăm nhau, mấy con sẽ trao đổi những kinh nghiệm mình thì điều đó là điều tốt. Nhưng mà khi mà rời khỏi cái giảng đường này rồi mà mấy con trở về thất của

mình giữ gìn độc cư trọn vẹn không được nói chuyện nhau, không được người này qua thất người kia, sống giới luật nghiêm chỉnh, hoàn toàn sống độc cư trọn vẹn đừng nói chuyện với nhau trong khi mình về thất. Tại vì mình về thất là mình nhập thất rồi, mình phải sống đúng cái hạnh của người nhập thất. Còn mình đến đây mình học là mình được trao đổi, mình hiểu biết, mình trao đổi để mình hiểu biết những cái người bạn mình tu như thế nào, như thế nào để giúp đỡ nhau, hoặc là những cái điều mà mình thương nhau. Cũng như bây giờ có chị em giúp nhau, mà giờ mình tu được như vậy mà mình gặp không biết là người bạn mình tu được không mình hỏi thăm: *hôm rày chị tu như thế nào, được không? Ờ, tôi tu được như vậy, như vậy mà tôi viết cái bài mà tôi thấy cái tâm tôi nó thấm nhuần như vậy.* Qua cái kinh nghiệm, đặc tướng của mình, mình nói lại cho người bạn mình, biết đâu chừng đó cũng là rút tĩa những cái kinh nghiệm của bản thân mình đến người bạn của mình, rút tĩa đó mà tu tập cho tốt, thì việc mà trong cái giờ phút mà mấy con đến đây để trước khi mà gặp Thầy thì mấy con có được quyền nói chuyện nhau. Chứ không

khéo, không biết là độc cư như thế nào đây? Nếu mà mình cứ nói mình gặp nhau, mình hỏi nói chuyện thì không biết chừng Thầy thấy coi như là mình bị phá độc cư, do đó nó không tự nhiên mấy con, nó không tự nhiên vì trong bụng mình nó cứ nơm nớp nó sợ. Nhưng mà mấy con về thất mấy con nói chuyện là mấy con phải sợ Thầy đó, đó là không đúng, bởi vì về thất là mình tu, mình tu cho riêng mình, độc cư, độc bộ, độc hành mà mấy con.

Còn mình đến đây là mình học, để mình còn những cái phút mà mình hỏi Thầy, thưa Thầy và đồng thời mình cũng có sự trao đổi với huynh đệ của mình, chị em đồng tu của mình và đồng thời mình đâu phải là con người như cây như đá, cho nên mình cũng có tình. Đối với cái người này mình thấy mình cũng có cái tình với họ chứ đâu phải là không, bạn bè, bởi vì chung. Như lớp này các con phải sống như là chị em với nhau, có cái tình thương nhau, thật sự thương nhau không có ghét người nào hết, không có chia ra nhóm này, nhóm kia mấy con mà mình sống người nào cũng như người nào cũng thương nhau mọi người.

Bởi vì mình đứng trong nhân quả mình nhìn mà, cái mắt của mình nhìn nhân quả thì người nào cũng như người nào, người nào cũng đáng thương, người nào cũng đáng chị, đáng anh, đáng em, đáng những người thân của mình hết. Bởi vì các con thấy nhân quả nó trùng trùng duyên khởi vậy, mình có biết người đó là ai đâu, từ nhân quả của mình mà mình sanh ra mình có biết không? Thì chính nhân quả đều là sanh ra thì nó là anh chị em nhau trong một cha mẹ của nhân quả. Chúng ta phải thương nhau chứ. Sao chúng ta lại có sự nghi kỵ ghét nhau thì điều đó không tốt mấy con. Cho nên ở đây Thầy khuyên mấy con tu cùng một Thầy, sống trong một chùa chúng ta như con một cha. Và đồng thời chúng ta nhìn sâu hơn nữa thì chúng ta là con của một cha của nhân quả, làm sao chúng ta có cái sự không ưa nhau, ghét nhau mà chúng ta nên thương nhau. Mỗi lỗi lầm chúng ta đều chia sẻ để giúp đỡ nhau. Cho nên khi vào cái buổi mà học hỏi như thế này thì chúng ta có quyền biết nhau, nói chuyện với nhau để chúng ta trao đổi nhau có cái sự tâm tình với nhau, tình chị, tình em với

nhau thì Thầy thấy rất là tuyệt vời. Nhưng mà khi về thất thì chúng ta phải cố gắng giữ gìn độc cư, độc bộ, độc hành. Bởi con đường đi của chúng ta là tự thấp đuốc lên đi rồi không ai thấp đuốc giúp cho mình được. Phật còn không giúp được mình thì chị em làm sao giúp được, phải không mấy con? Nhưng chúng ta có nhờ sách tấn, người chị mình thức tu thì người em cố gắng, người em thức tu thì sách tấn cho người chị cố gắng đó là tình chúng ta trong đồng đạo, trong sự tu tập. Nhìn qua thất giờ này mà người đó còn ngủ thì thấy tội quá, mình thương em mình, thương chị mình tại sao còn si mê. Ngày nào đó đến tổ đường để gặp để học hỏi thì mình hãy khuyên: *“em hãy cố gắng hay hoặc là chị hãy cố gắng ráng chiến đấu đừng cái giờ này mà đừng có nằm, ráng nằm lại nguy hiểm lắm”*. Mình là người tu, mình phải tỉnh giác, mình hãy sách tấn mình khuyên, khuyên người bạn của mình, khuyên người đồng tu với mình, bạn bè mình thì điều đó điều tốt.

Cho nên, ở đây Thầy nói khi về thất thì các con sẽ giữ gìn cho đúng, không có nói chuyện nhau, nhưng đi khát thực mấy con

đừng đi vội vàng mấy con, nhiều khi mấy con đi như là mình gặp cái chuyện gì thì nó không hay, mình đi như là mình đi kinh hành tự nhiên, thanh thản, nhẹ nhàng, không chậm quá, cũng không nhanh quá. Phải tập cái hạnh đi mấy con, như thế nào mấy con cũng phải tập được cái oai nghi tốt đẹp của một cái người đi với cái tâm bình an, còn như cái tâm không bình an thì đi nhanh, nó sẽ không có đúng cái hạnh của nó. Cho nên vì vậy mà chúng ta đừng đi nhanh quá, đi ào ào thì không tốt mấy con. Đừng có vội vàng, người tu chúng ta không có gì mà vội vàng cả, cho nên chúng ta đi nhẹ nhàng, khoan thai, tập làm sao cho đúng cách. Ngày nào mà Thầy dạy oai nghi tế hạnh Thầy bắt mấy con phải đi cho Thầy xem và Thầy hướng dẫn cho mấy con cách thức đi đúng cách, để sau khi mấy con ôm bát mà đi xin thì cái oai nghi, tế hạnh của mấy con đã nhiếp phục được, lấy thân giáo mà dạy người mà. Tướng đi của cái người đó đẹp đẽ vô cùng, khoan thai nhẹ nhàng. Do cái người tu tập như vậy thì mấy con sẽ thấy tâm hồn của mình nó thoải mái, dễ chịu, nhớ cố gắng.

Và hiện giờ mấy con sẽ nộp bài cho Thầy, Thầy sẽ về Thầy chấm những cái bài

này cho mấy con và Thầy ghi. Mấy con nhớ, đó là những cái điều mà Thầy nhắc nhở cho mấy con, trong đó, những bài nào nhiều Thầy cũng có ghi để cho mấy con biết cái đúng, cái sai của con. Như cái bài này, mặc dù mấy con viết đúng, nhưng mà Thầy đề viết đúng; ở đây là cái chỗ đúng chứ không sai, nhưng mà cái chỗ nhân quả duyên sanh trùng trùng, tức là cái đoạn này mà Thầy gạch một cái lần rồi Thầy đề mấy cái chữ ở ngoài đó thì các con biết đây là cái nhân quả duyên sanh trùng trùng của nó. Tức là từ cái nhân này nó sanh ra cái quả, từ cái quả nó có nhiều cái nhân ở trong đó, cho nên nhân quả nó trùng trùng, tức là mấy con nói về nhân quả trùng trùng của nó, nhân quả duyên sanh trùng trùng.

Rồi nhân quả diễn biến thì Thầy cũng ghi cái nhân quả diễn biến, còn cái chỗ nào mà Thầy đề nhân quả thảo mộc, cái chỗ đó là cái nhân quả con đã ghi đúng. Và nó thiếu, nhiều khi nó thiếu cái nhân quả trùng trùng duyên khởi, trùng trùng duyên tan của nó, nó thiếu thì Thầy ghi thêm để cho mấy con tiếp tục cái chỗ đó, là sau cái bài kể các con sẽ làm cho nó đúng, nó đúng cái bài, nó đúng ý của nó. Cho nên những cái điều mà

Thầy ghi, Thầy gợi ý thôi, Thầy gợi ý một vài chữ thì mấy con sẽ đọc trong cái gợi ý đó, mấy con sẽ làm cái bài thứ hai nó trọn vẹn đầy đủ hơn và nó xoáy vào cái đề tài của nó đang làm thì nó rất tốt.

Còn về giờ giấc tu hành thì các con cũng cẩn thận, khi mình ghi rồi thì mình giữ bám cho chặt, như hồi nào Thầy đã nói. Còn cái phần này thì Thầy sẽ giữ gìn để Thầy về Thầy sẽ đọc rồi Thầy sẽ ghi lại và các con cũng sẽ tiếp tục trong Định Vô Lậu. Ở trong đây mấy con tu về Chánh niệm tĩnh giác đi kinh hành. Đối với mấy con, thì cái người nào tu 1 phút thì mấy con phải giữ gìn tu 1 phút cho nó có chất lượng. Về cái sự mà tu cho có chất lượng, thì nó phải nhiếp tâm cho được, cho được 1 phút, và an trú cho được. Nghĩa là đôi khi mấy con lưu ý về cái phần, cái người mà nhiếp tâm và an trú trong 1 phút lần lượt mấy con sẽ tăng lên, cho đến khi mà Thầy xét tới cái giờ nào, cái phút nào mà dừng lại, không được cho mấy con tăng lên nữa thì mấy con sẽ không bị tưởng. Còn nếu không, mấy con tăng dài lên nữa thì mấy con ức chế ý thức của mấy con nó không làm việc cái thời gian nó ngưng, nó không có niệm thiện, niệm ác. Thì bởi vì mình nhiếp

tâm và an trú thì nó không bao giờ có niệm rồi, mà cái thời gian nó dài hơn cái sức của nó thì nó sẽ bị lọt vào trong tưởng, nó sanh ra những cái trạng thái tưởng.

Do đó Thầy biết là nhiếp tâm, an trú để làm gì? Mục đích chúng ta nhiếp tâm, an trú để chúng ta trú vào được cái thân hành của chúng ta, để chúng ta đẩy lui bệnh mà thôi. Cái mục đích của chúng ta để đẩy lui bệnh và đẩy lui cái hôn trầm thùy miên thôi. Chú không phải là chúng ta nhiếp tâm, mà luôn luôn để cho nó hoàn toàn là ở trên cái thân hành của chúng ta mà kéo dài cái thời gian ức chế tâm của mình đến tối đa của nó thì các con sẽ bị lọt trong tưởng.

Thí dụ như thầy Chân Thành, cái giờ giấc của thầy Chân Thành các con biết thầy chỉ có ngủ có buổi trưa thôi, hầu như ở trong lớp của chúng ta thì bên nam thì có thầy Chân Thành, rồi có một thầy xin Thầy để được giữ gìn cái giờ giấc như thầy Chân Thành, nghĩa là 7 giờ tối thầy Chân Thành tu tới 5 giờ sáng, nghĩa là tu suốt đêm. Như vậy thì các con cứ nghĩ rằng thầy chỉ ôm một pháp thôi! Không, thầy không ôm có một pháp đâu mấy con. Giờ thứ nhất thì Thầy tu

cái pháp này, giờ thứ hai thầy tu pháp khác. Thí dụ như, thầy giờ thứ nhất thầy tu Tứ niệm xứ, thầy giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình thầy để tự nhiên, thầy thấy mình không có buồn ngủ, không hề buồn ngủ. Nhưng mà những cái giờ nào mà buồn ngủ thì thầy ôm pháp Thân Hành Niệm thầy tu, do đó cái buồn ngủ nó không có oánh thầy được, cho nên thầy thức đêm mà rất là bình an, và đồng thời Thầy cũng khỏe khoắn, bình an, mà không thấy mệt nhọc, không thấy bệnh đau, không thấy gì hết. Nghĩa là trưa Thầy chỉ ăn cơm trưa, thầy nghỉ có 30 phút thôi; rồi xong rồi thì thầy tiếp tục thầy tu cho tới chiều, chiều thì thầy đi giặt dĩa trong 30 phút rồi bắt đầu thầy tiếp tục Thầy tu cho tới suốt đêm, tới 5 giờ sáng, rồi thầy 5 giờ sáng thầy xả ra một chút xíu thầy mới đi quét dọn phụ với chúng ở trong cái khu vực của thầy ở và đến cái tổ đường này thầy quét dọn phụ với chúng ở đây. Do đó rồi khi mà đúng 7 giờ thì thầy trở vào thầy tu tập trở lại, tức là 7 giờ sáng thầy tu tập trở lại.

Cái giờ giấc của thầy hiện giờ thì có người người ta có thể tu tập được, có một thầy cũng quyết tâm theo, nhưng mà thầy đó lại bị tướng, mà bị tướng theo cái giữ giờ đó

cho nên vì vậy ức chế không có niệm khởi, không có niệm khởi thì lọt vô trong tướng. Cho nên vì vậy nên thầy ngồi mà hai cái chân của thầy nó quạt lên, quạt xuống, nó động và cái thân Thầy nó lúc lắc, nó không ngồi yên, nó lúc lắc. Nghĩa là cái bị hành tướng. Hành tướng nó lúc lắc cái thân thầy, nghĩa là thầy thấy lúc lắc. Nhưng mà bây giờ được Thầy hướng dẫn một cách thức phá nó không có, nhưng mà để xem xét cái thời gian của thầy. Khi mà mình ra khỏi cái tướng thì nó lại buồn ngủ mấy con, nó bị hôn trầm, nghĩa là mình ở bình thường cái ý thức của mình thì mình bị hôn trầm, cho nên mình cần phải có những cái pháp tu như thế nào để phá được cái hôn trầm, do đó cái pháp Chánh niệm tỉnh giác tức là đi kinh hành.

Vậy thì hôm nay thì mấy con thấy rằng trong chúng thì về cái phần Chánh niệm tỉnh giác để mà đẩy lui cái vô minh lậu. Như Thầy nói các con tu Định Vô Lậu nghĩa là các con làm những cái bài này đó là tu Định Vô Lậu, làm khai triển cái tri kiến. Vốn cái Định Vô Lậu nó sẽ diệt cái tâm tham, rồi sân. Cho nên tâm tham, sân gọi là dục lậu, hữu lậu. Cái danh từ của Phật pháp nó có ba cái lậu hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.

Nó ba cái lậu hoặc của nó. Mà một cái người mà tu tập mà hết ba cái lậu hoặc này gọi là Bất động tâm, bất động tâm định, cái định mà bất động tâm hay là vô tướng tâm. Nó không có ba cái tướng lậu hoặc này gọi là vô tướng tâm, **cho nên trong kinh sách chúng ta thường nghe cái danh từ mà vô tướng tâm định, hay hoặc là Bất động tâm. Đó là cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự của chúng ta mà nó không động, mà nó không động là nó không phải các pháp ở bên ngoài động, mà đây là cái dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Do cái sự tu tập chúng ta mới biết được cái điều kiện mà pháp nào để diệt cái lậu hoặc đó.**

Như cái pháp mà Định Vô Lậu là chúng ta ngồi tư duy, suy nghĩ để triển khai cái tri kiến của mình, là cái pháp Định Vô Lậu đó. Nó sẽ quét cái dục lậu và cái hữu lậu. Còn cái Chánh niệm tỉnh giác mà đi kinh hành để biết bước đi, và đồng thời nó có bốn giai đoạn để mà tu đi kinh hành á, bốn cái giai đoạn này mục đích của nó là quét cái vô minh lậu, **cái hiện tướng của vô minh lậu là cái ham ngủ, cái buồn ngủ hôn trầm, thù miên, vô ký, tất cả những cái trạng thái mà nó quên, nó vô ký thì nó là cái vô**

minh lậu. Cái tướng của cái vô minh lậu là những cái mình không hiểu, không hiểu cho nên vì vậy mình cố chấp, vì vậy mà mình cũng là lậu hoặc của cái vô minh. Mà mình tu tập cái Chánh niệm tỉnh giác nó làm cho cái vô minh lậu nó không còn có, cho nên mọi pháp đều là mình có thể mình thấy rõ và biết rõ. Và đồng thời mình triển khai cái tri kiến của mình đúng ở trên cái Chánh pháp của Phật, cái như thật của Phật thì do đó những cái pháp khác nó không làm cho mình làm lạc, làm lạc gọi là mình không còn cái vô minh đó nữa. Nó cộng hai bên, một bên Định Vô Lậu, một bên Chánh niệm tỉnh giác nó giúp chúng ta phá đi ba cái lậu hoặc này, cái dục lậu, hữu lậu và vô minh lậu. Và khi mà cái người tu mà chứng quả A la hán dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu không còn nữa. Mà không còn nữa thì bằng cái tri kiến giải thoát, không còn nữa bằng cái sức tỉnh giác.

Như thầy Chân Thành hiện giờ thầy thức suốt đêm mà thầy đi như vậy, thầy không thấy nó buồn ngủ, không thấy mỏi mệt, không thấy gì hết, hoàn toàn an trú thì đó là thầy đã dùng cái Chánh niệm tỉnh giác thầy phá cái vô minh lậu. Nhưng mà nếu thầy

không có triển khai cái tri kiến của thầy để cái Định Vô Lậu thì thầy sẽ còn bị dính mắc chưa phải hết, cho nên cái dục lậu, hữu lậu thầy còn, chưa hết. Cho nên hiện giờ thầy xuyên qua cái sự hướng dẫn về Định Vô Lậu thầy làm bài, thầy tư duy, thầy suy nghĩ để làm cho cái tri kiến nó lớn lên, thì từ cái đó nó sẽ quét sạch cái dục lậu và cái hữu lậu của thầy, và đồng thời cộng với cái sự tỉnh giác của thầy đã tu có, cái vô minh lậu của thầy thì coi như là thầy hoàn tất con đường, con đường tu của mình.

Như vậy là khoảng trong cái thời gian không lâu nữa thì chúng ta sẽ có những người có thể nói là chứng đạt được chân lý chứ không phải không. Bởi vì các con thấy thức suốt đêm như vậy mà người ta không mệt mỗi người ta không gì. Bây giờ phỏng chừng chúng ta làm được chưa? Chưa. Nó khó chứ đâu phải dễ, phải không? Nó không phải đơn giản. Cho nên chúng ta thức suốt đêm, mà không bị lộn trong tưởng, vẫn ở ý thức của chúng ta là một điều khó chứ không phải dễ, nhưng mà người ta đã làm được rồi thì chắc chắn là cái người cái vô minh lậu người ta đã thắng được, và bây giờ cái dục lậu, hữu lậu còn một phần nữa thì chúng ta

khai triển tri kiến là chúng ta hoàn tất được con đường tu của chúng ta. Đó là cái hướng chúng ta thấy rõ cái kết quả của chúng ta phải cụ thể mà. Cho nên một người bình thường chúng ta không thể nào mà sống mà không ngủ được đâu. Và không ngủ, mình cố gắng mình chịu đựng không ngủ trong vòng một ngày, một đêm, hai ngày, hai đêm thì chúng ta đã thấy ngòi đâu nó gục, hoàn toàn chúng ta không làm chủ được cơ, rất là khó.

Cho nên trên con đường tu chúng ta nhờ có phương pháp hẩn hời mà chúng ta làm chủ được mình, tất cả cái ăn, cái ngủ chúng ta làm chủ. Bây giờ không muốn cho nó ngủ, nó vẫn không ngủ mà, nó rất dễ dàng, nó không khó khăn, đó là bằng chứng chúng ta thấy trong huynh đệ chúng ta đã tu đạt được những cái kết quả đó. Vì vậy mà cũng là cái sách tấn cho chúng ta rất lớn, chúng ta cũng sẽ làm được những điều đó chứ không phải không.

Do cái chỗ mà chúng ta thấy là vì cái vô minh lậu của chúng ta nó cái lậu hoặc, nó vô minh thì cái tướng trạng của nó, thí dụ như bây giờ các con thức từ 7 giờ cho đến

11, 12 giờ có thể dễ lắm, các con chiến đấu có thể tới đó được đó, nhưng mà khi mà các con nằm ngủ lại thì 12 giờ, hay hoặc 1 giờ, hay hoặc là 3 giờ các con dậy là khó đó. Các con biết cái trường hợp mà xảy ra như trước đây thầy Chân Thành cũng nói với Thầy: 2 giờ thức dậy, chuông reo đúng 2 giờ, mình cài chuông đồng hồ nó reo đúng 2 giờ để mà thức dậy, mà nó thọc tay nó tắt đồng hồ đi rồi nó tiếp tục nó ngủ nữa, thì mấy con biết cái bệnh đó là cái bệnh rất nhiều người chứ không phải là một người.

Thầy Mật Hạnh hỏi đó ở đây cũng vậy, chuông reo nó dậy nó không chịu dậy, nó tắt rồi tiếp tục nó ngủ, nó lười biếng cách đó, nó si mê lắm chứ không phải không đâu, mà hầu hết nhiều người chứ không phải một người. Tới giờ nó biết, mà tại sao nó mê ngủ một cách gì đâu không biết mà nó tắt đồng hồ để nó nằm lại 30 phút á, một chút xíu là thấy 30 phút rồi, nó ngủ lại nó ngon lắm. Cho nên vì vậy mà cảnh giác, khi mà chuông reo là bật dậy liền đừng có để mà dây dưa. Cho nên thầy Chân Thành nói: không được, để cái đồng hồ ở trên đầu mình không có được, nó cầm nó tắt, để nó ở ngoài kia nó reo hoài, buộc lòng mình cũng phải thức dậy

thôi. Cho nên cài đồng hồ cho reo lớn chứ còn nhỏ nhỏ nó ngủ luôn nó cũng không cần, cho nên vì vậy mà cái đồng hồ cài cho lớn tiếng mà để xa, chứ còn để gần không được, đó là những kinh nghiệm mấy con, thật sự ra đó là những cái điều kiện rất khó. Đầu hôm mình thức khuya được, mình ráng cố gắng mình đi kinh hành rồi mình phá được, nó không ngủ được. Nhưng mà dậy không phải dễ, dậy nó không phải dễ đâu, dậy nó rất khó, cho nên nó tắt đồng hồ nó ngủ thêm, vì vậy mà chúng ta rút tỉa từng cái kinh nghiệm đó mà chúng ta biết giờ thức dậy, giờ ngủ và giờ thức dậy là phải chủ động chứ không có được. Và hơn nữa là tự kỷ ám thị tức là tác ý nó đó: *“Hai giờ phải thức dậy nha, mà không thức dậy là chết mày”*, thì mình nhắc nó vậy, nhưng mà mình cũng phải gan dạ lắm mình mới thắng nó được nó rồi sau đó nó quen, tới giờ đó chuông không reo nói cũng dậy. Mà nó dậy rồi nó lại tỉnh táo nó bật dậy, nó quen thành cái thói quen mà, nó bật dậy nó đi kinh hành hoặc là nó đi rửa mặt này kia, rồi nó vô nó thấy tỉnh táo, nó ngồi nó tu. Đó là cách thức mình tập cho mình thói quen tốt mấy con. Con người của mình nó cũng dễ lắm, đó là mình chuyển

biến nhân quả đó chứ không có gì hết, mình chuyển biến cái nhân quả, do mình cố gắng mình tập, tức là mình chuyển biến nó, nó thành trở thành tốt.

SÁCH TẮN DỰNG LẠI PHẬT GIÁO

Cái lợi nhất là mấy con tu học ở đây là mình rút tĩa từng kinh nghiệm của các bạn, nó có người đi trước, có người đi sau. Nó sẽ sách tấn chúng ta, chúng ta sẽ tu tập tốt. Nếu mà ở đây có được một vài người tu chứng quả A la hán thì cái kinh nghiệm chúng ta rất rõ ràng rồi, vì những người bạn mình họ đi trước, họ có nhiều kinh nghiệm lắm mấy con, họ có nhiều kinh nghiệm. Cho nên do những cái kinh nghiệm đó sau này thì các Thầy họ sẽ nói với Thầy, con sẽ viết ra những kinh nghiệm mà trong suốt cái thời gian mà con tu đó nó có nhiều cái mà con sẽ gặp nó sẽ rất nhiều cái khó khăn, con sẽ viết ra những cái kinh nghiệm đó con để lại cho cái đời sau. Mặc dù con không có duyên độ chúng sanh như Thầy, con không có duyên thì con tu xong rồi con nhập diệt con ra đi, nhưng mà con để lại cái kinh nghiệm của con, bằng một cái cuốn nhật ký, hoặc là bằng cái kinh nghiệm của con viết

ra bằng một cái tập sách nào đó con để lại để cho người ta đọc cái đó người ta thấy cái gì mà thiếu, những người đó có trường hợp giống như con thì họ biết cách đó để họ phá, họ phá để cho họ bình an trên con đường tu, con chỉ đền đáp ơn Phật, ơn Thầy là chỗ con tu xong, làm chủ xong cho con, và đồng thời thì con viết nó con để lại cho đời sau để con đền đáp cái công ơn của đàn na thí chủ. Cái ý của quý thầy nói vậy đó. Thì Thầy mong rằng mấy con sau này, đời sau mà có được những cái kinh nghiệm nào đó thì rất quý giá.

Chúng ta đọc lại trong kinh sách của Phật, chúng ta thấy các vị A la hán ngày xưa họ không để lại kinh nghiệm đó, cho nên nhiều khi chúng ta lầm chúng ta không biết, chỉ nói họ chứng quả A la hán rồi thôi. Như ông Xá Lợi Phất, ông Mục Kiền Liên. Nhưng mà ông Mục Kiền Liên thì chúng ta còn thấy đức Phật còn có nhắc nhở khi ông bị hôn trầm, thùỵ miên đó, đức Phật nhắc nhở ông. Hoặc khi ông ngồi mà tu ông thấy tu tốt, ông khởi niệm ra đó, thì ông Phật bảo "*im lặng như Thánh*" đó, thì tất cả những cái này nó là những cái kinh nghiệm nhỏ nhỏ đó thôi, còn hoàn toàn những cái khó khăn

trong một đời tu hành thì chúng ta không có thấy bài kinh nào mà nói cho rõ ràng, nhưng mà trên cái đời tu hành chúng ta, chúng ta gặp nhiều cái khó lắm mấy con chứ không phải dễ. Qua những cái khó đó mà để lại cái kinh nghiệm cho đời sau thì người ta sẽ dễ dàng tu tập lắm, bởi vì người ta đọc người ta biết rõ. Người ta cũng là một con người thì nó phải có cái sự giống nhau, nó có những cái đặc tướng giống nhau, có những cái kinh nghiệm nó gần như giống nhau. Cho nên họ rút tĩa, từng đó mà họ vượt qua được những cái khó khăn đó.

Còn hiện giờ thì chúng ta thấy rằng kinh sách Phật thì có cũng nhiều, nhưng mà đọc kinh nghiệm mà đi sâu nhiều khi chúng ta nó không rõ, nó khó khăn quá. Cho nên Thầy nghĩ rằng khi mà chúng ta niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng. Mà niệm Phật tức là chúng ta phải nói về cái đời sống của đức Phật, viết một cái lịch sử đời sống về đức Phật, cách thức sống của Phật như thế nào trong cái thời gian tu, rồi cho đến khi mà cái thời gian mà đức Phật dạy đạo, cách thức oai nghi, tế hạnh sống của Phật như thế nào đều viết ra, để khi mà chúng ta học vào cái lớp Chánh kiến đó chúng ta phải được học

những cái gương hạnh đó gọi là niệm Phật.

Còn niệm Tăng thì những cái vị Thánh tăng trong cái thời đức Phật, chúng ta phải truy tìm ra những cái hạnh, và cái sự tu tập, cái kinh nghiệm tu tập của họ để mà chúng ta ghi lại thành một cái giáo trình để cho cái người sau người ta học, cái lớp Chánh kiến người ta hiểu được vì vậy mà gọi là người ta niệm tăng. Niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm Giới đó là Tứ Bất Hoại Tịnh. Bốn cái pháp đầu tiên mà học lớp Chánh kiến thì phải học được những cái điều này, do học được những cái điều này nó lợi ích cho chúng ta rất lớn, rất lớn vì chúng ta biết được cái kinh nghiệm tu tập, còn nếu không học được cái điều này thì rất khó. Nhưng mà cái người mà soạn thảo được cái điều này chắc chắn không thể ngoài Thầy, các con biết, bởi vì muốn hiểu được cái đời sống của một vị Thánh tăng hay hoặc của Đức Phật thì mình phải có một cái trí Tam Minh, mình mới trở về mình nghiên cứu lại trong cái thời điểm đó, bởi vì cái thời gian quá khứ nó còn lưu lại những cái hình ảnh, những cái nếp sống đó nó còn những cái sống đó nó đâu có mất, chúng ta chỉ cần chịu khó trở lại, thấy lúc bấy giờ đức Phật sống ở tại tịnh xá Kỳ Hoàn

như thế nào, rồi cái lúc mà đức Phật tu khổ hạnh như thế nào? Mình trở lại những cái hình ảnh đó nó còn lưu lại cách thức sống của đức Phật tu hành lúc bấy giờ ra sao, rồi mình ghi chép lại cái lịch sử đó.

Mặc dù là mình ghi chép nhưng mà nó phải có cái bảo chứng rằng ở trong cái bài kinh nào đó nó có cái hành động, tuy rằng nó không được rộng nhưng mà mình phải lấy những cái chứng cứ đó để mình nói ra thì người ta mới tin, hoặc ít ra phải có 10 người hay là 5 người chứng quả A la hán, đồng thời chúng ta sẽ quan sát bằng Tam minh thì chúng ta viết trở lại, người nào cũng viết riêng một bài hết. Khi Thấy cái hành động sống của đức Phật người đó về viết, Thầy về viết, rồi người kia về viết chứ không có gộp chung nhau mà viết thì không được. Rồi sau khi mà chúng ta họp lại, đây là chúng ta đều thấy đúng do đó đây là xác định rằng năm người chứng quả A La Hán đều thấy lúc đức Phật sống như vậy, tu như vậy, rõ ràng là người nào cũng thấy viết ra y như vậy thì đó là chúng ta họp lại để làm một cái bảo chứng cho người sau người ta biết rằng trong cái thời điểm đó đức Phật đang tu như vậy, đang sống như vậy, để làm cho người ta

thấy được cái gương hạnh của đức Phật tu tập và chúng Thánh Tăng như vậy, như vậy để làm thành một cái giáo trình cho người ta tu học, chứ không khéo mình tự đặt ra là làm sao, nó không đúng. Buộc lòng phải có chứng minh cụ thể, năm người, ba người còn nếu không thì phải dựa trong một cái bài kinh nào đó rồi chúng ta mới nói ra, thì như vậy mới có cái bảo chúng người ta tin, chứ còn không khéo người ta đâu có dễ gì tin mình sao, cho nên đây là cái chuyện rất khó chứ không phải là chuyện dễ.

Nhưng mà Thầy mong rằng mấy con sẽ là những người mà tu chứng được, có đủ Tam Minh, mấy con sẽ trợ giúp làm cái vấn đề này để dựng lại Phật giáo mấy con, chứ không dựng lại Phật giáo sẽ mất đi, mà mất đi là loài người rất là thiệt thòi, bởi vì đạo Phật là một cái đạo đức không làm khổ mình, khổ người, đạo đức nhân bản, nhân quả, cho nên nó rất là tuyệt vời.

Như các con đã học từ cái buổi đầu tiên cho đến giờ thì mấy con học về Định Vô Lậu thì mấy con thấy là nhân quả. **Mà đạo đức của đạo Phật là đạo đức nhân bản, nhân quả. Nhân bản là cái gốc của**

con người đó, nhân quả là cái hành động, nhân quả của nó, hành động của nó cho nên nó rất là căn bản, nó rất là thực, chứ không có còn mơ hồ nữa. Vì vậy mà chúng ta càng đi sâu vào đạo Phật thì chúng ta thấy càng thực tế hơn, cố gắng mà tu tập, không biết gì hơn là mấy con phải nỗ lực, siêng năng, bởi vì mấy con bỏ hết công sức, dù mấy con tuổi lớn, tuổi già mấy con cũng về đây tu tập thì mấy con biết rằng những cái thời gian cơ thể mấy con yếu đuối, sức khỏe các con gầy ốm nhưng mà cái tinh thần vẫn lớn, để đi tìm cái sự giải thoát. Lẽ ra trong cái giờ phút này các con tuổi già mấy con sẽ ở nhà nghỉ ngơi, con cháu cung phụng mấy con khỏe hơn, nhưng mà mấy con không có dừng bước, không có dừng bước.

Ngày xưa có một nhà bác học họ già rồi, mà họ vẫn học sinh ngữ mấy con, rồi những người khác khuyên họ sao già rồi còn học chi vậy. Cho nên cái sự thật ra thì theo Thầy thiết nghĩ, cái học của chúng ta là gieo cái duyên thông minh, mà cái nhân thông minh thì chúng ta phải học, mà chúng ta không học thì làm sao chúng ta thông minh, cho nên ông ta già mà ông ta vẫn học. Nghĩa là mình học rồi có lợi ích gì, ít bữa mình chết

rồi; nhưng mà ông thấy rằng cái đời ông chết thì cái đời sau ông hưởng cái thông minh đó chứ sao. Còn bây giờ chúng ta lớn tuổi rồi, chúng ta tu tập, thì nỗ mà chúng ta không được làm chủ sanh tử thì ít ra chúng ta cũng giữ được cái tâm bất động của chúng ta thì chúng ta cũng vào Niết Bàn, có gì đâu mà chúng ta mát mát gì đâu mà chúng ta sợ, cho nên ông không mát phần đâu mà sợ.

Còn bây giờ chúng ta không tu tập, chúng ta nằm nghỉ ngơi, chúng ta coi như một cái người mà hưởng dục lạc của cái thế gian này. Con cái bây giờ lớn khôn, nó lo lắng cho mình rồi thì mấy con chỉ nằm đó mà đau khổ mà chờ chết, cái thân của mấy con nó không để cho mấy con yên đâu. Nghĩa là không đau nhức chỗ này cũng đau nhức chỗ khác, cho nên mấy con tu tập là mấy con có phước lớn. Do đó bây giờ mấy con lớn tuổi rồi nhưng mà mấy con còn có cái duyên mấy con dự cái lớp học này, mà dự lớp học này là buộc lòng mấy con phải đi tới nơi, tới chốn, tức là phải đến cái sự rốt ráo hẵn hời hoàn toàn, chứ không phải là tu mà chơi được. Nghĩa là một là chết, hai là chứng đạo có vậy thôi chứ không có gì.

Còn người trẻ mấy con có còn cái trách nhiệm, nhiệm vụ rất lớn là mấy con còn gánh vác, cái gánh vác Phật pháp, mấy con còn cái công sức của mấy con dựng lại những gì cho đời sau, cho con cháu của chúng ta nữa mấy con. Bởi vì tiếp tục nhân quả nó diễn biến, nó sanh diệt, nó sanh mãi. Cho nên con người chưa bao giờ mà tận diệt đâu, chưa bao giờ cái hành tinh này nó tận diệt, nó không có nữa đâu, nó vẫn mãi mãi nó không bao giờ hết đâu. Cho nên vì vậy các con phải nỗ lực tu để dựng lại cái Chánh pháp của Phật để giúp cho con cháu, để giúp cho những người sau, bao nhiêu thế hệ sau chúng ta nó có một cái đường lối nó sống, nó có một cái đường lối nó đi, nó có một cái đạo đức nó sống không làm khổ mình, khổ người, nó biến cái cõi thế gian của chúng ta thành ra cái Cực lạc, Thiên đàng, đừng để cho biến cõi thế gian chúng ta thành địa ngục mấy con.

Hiện giờ, Thầy nói thật sự là cõi thế gian chúng ta đang ở trong địa ngục chứ chưa phải thiên đàng, người ta giết nhau, người ta cướp giựt nhau toàn là chúng ta thấy, rồi người ta sống trong cái ô nhiễm của cái môi trường

là gây bao nhiêu sự ô nhiễm thêm nữa đó là người ta biến cái cuộc sống của con người, của loài vật ở trên hành tinh này trở thành địa ngục thật sự. Vì vậy mà chúng ta cố gắng mấy con, đừng nên để những cái sự sống ở trên hành tinh chúng ta trở thành sự u ám đau khổ, chúng ta phải cố gắng. Cố gắng tu không phải riêng lợi ích cho mình mà còn lợi ích cho mọi người nữa mấy con, phải ráng, phải ráng. Ngày hôm nay mấy con đem công sức của mấy con là không phải riêng cho mấy con mà còn có nhiều người. Người hiện tại đang sống với mấy con và người sắp sửa, sắp sửa tương lai thừa kế đời sống ở trên hành tinh này, cho nên sự tu tập của chúng ta là lợi ích rất lớn. Chúng ta không phân biệt quốc gia, chúng ta không phân biệt màu da thứ tóc, chỉ là sự sống trên hành tinh này thôi mấy con, cho nên phải cố gắng. Vì đạo Phật nó không có ranh giới, không có ranh giới con người Ấn Độ hoặc là con người Việt Nam hoặc là con người nào, chỉ là con người là phải có cái sống nó như vậy. Nó đem lại hạnh phúc cho con người, cho nên chúng ta biến không còn cái ranh giới của quốc gia, biến không còn ranh giới của màu da chủng tộc, tiếng nói, mà tất cả con người đều thọ

hưởng được cái sự giải thoát, cái sự an ổn này, cái đạo đức này. Cho nên chúng ta phải ráng cố gắng đem hết sức lực mình của mấy con, bởi vì Thầy đem hết cái đời của Thầy mà Thầy mà Thầy nỗ lực Thầy tu, Thầy nghĩ rằng cái công sức của Thầy mà đem hết để làm sáng lại Phật Pháp như ngày hôm nay thì Thầy mong rằng mấy con là những người thừa kế nối tiếp đem công sức của mấy con không uổng đâu, vì một mình mấy con mà bao nhiêu hàng vạn người trên hành tinh này lợi ích lắm. Một mình Thầy phải làm sáng tỏ.

Hôm nay mấy con được ngồi đây, nghe được Chánh pháp, học được đạo đức làm người: *không làm khổ mình, khổ người*. Đối với Thầy thì nó rất nhỏ, đối với mấy con hiện giờ mà học được Thầy thì quá ít, quá nhỏ. Nhưng các con làm được thì cả thế gian này quá nhiều mấy con, một người nó chưa đủ mà nhiều người nó sẽ phủ trùm cả không gian, đem lại hạnh phúc cho hành tinh của chúng ta, hành tinh sống.

Khó lắm mấy con, có được hành tinh sống như hành tinh chúng ta không phải dễ đâu mấy con, rất khó đó mấy con. Chúng ta

yêu thương nó lắm mấy con, đừng để nó tan hoại, đừng để nó tận diệt mấy con, nó tận diệt biết bao nhiêu sự đau khổ trên hành tinh này không? Cho nên mấy con phải ráng, Thầy biết tu là khó, tu là khó là cực, mấy con phải thức đêm, thức khuya hơn là những người học sinh mấy con. Những người học sinh người ta học người ta cấp bằng người ta đi ra người ta làm để sống, còn chúng ta học không những riêng để giải thoát cho chúng ta mà giải thoát cho muôn người, đem lại sự bình an hành tinh sống của chúng ta. Chúng ta yêu từng tấc đất, từng cây cỏ của sự sống trên hành tinh này, cho nên chúng ta phải thương yêu, thương yêu rất thương yêu, nhờ đó mà chúng ta thương yêu mọi người.

Chính Thầy thương yêu mà Thầy còn ngồi đây nói chuyện với các con, chứ nếu mà Thầy không thương yêu chắc chắn là Thầy đã đi lâu rồi mấy con. **Cho nên vì vậy mà mỗi lần gặp Thầy là mỗi lần sách tấn, và khích lệ mấy con rất lớn trên con đường, bởi vì Thầy biết tu là khó, tu là gặp nhiều cái khó khăn chướng ngại của nghiệp thân của mình, của nghiệp tâm của mình, nó sẽ là con đường cản trở cho bước đi tiến tới của chúng ta. Cho nên mỗi lần có**

gặp khó khăn thì mấy con hãy gọi Thầy, lúc nào Thầy cũng ở bên các con để giúp cho các con vượt qua những khó khăn đó, làm cho cái niềm tin các con vững chắc, lòng các con không dao động trước những khó khăn đó. Chính Thầy là người hỗ trợ những niềm tin đó giúp mấy con vượt qua nghiệp lực của mấy con. Ngày mai mới có tạo thành sự bình an trên hành tinh sống của chúng ta, đó là chúng ta thương yêu nhau mấy con.

Đến đây thì mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không mấy con, để rồi mấy con sẽ tiếp tục, tiếp tục tu, về thất nỗ lực tu. Giờ làm Định Vô Lậu thì mấy con ngồi tư duy cầm bút mà suy tư mà viết; giờ tu Chánh niệm tỉnh giác thì phải tập chín chắn từng bước đi mấy con, nhiệt tâm từng bước đi, đừng tu lơ mơ mấy con, đừng tu lấy có mà tu thật tình, tu thật sự, tu để được giải thoát, tu để làm sống mãi sự sống yên ổn, bình an trên hành tinh của chúng ta, đó là cái mục đích Thầy gợi ý cho mấy con. **Tu không phải vì mình đâu mấy con, mà vì nhiều người khác, trong đó có mình. Phải nỗ lực, đừng có lười biếng nữa, phải siêng năng, mỗi lần mà có lười biếng thì mấy con nhớ**

những lời Thầy thì mấy con sẽ không lười biếng đâu mấy con, nhớ kỹ. Thầy tin rằng những lời khích lệ và sách tấn của Thầy, nó là cái sức mạnh, cái sức mạnh vô giá, cái sức mạnh thần lực để giúp cho mấy con vượt qua những cái khó khăn của bản thân của mấy con.

Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không? Để rồi chúng ta tiếp tục để mà tu tập, con có hỏi.

[Tu sinh]: Kính thưa Thầy là chúng con...

[Trưởng lão]: Con ngồi xuống đi con, ngồi xuống nói.

Những cái ngày qua thì lẽ ra thì mấy con phải được dự vào cái ngày đầu tiên để những cái lời nói Thầy các con đã nghe cho nó đầy đủ, nhưng mà vì các con đến trễ, nhưng mà đến trễ chứ không phải trễ đâu mấy con, nó còn tiếp tục học. Trong khi mấy con đang học cái nhân quả thảo mộc, do đó nó còn đang ở cái sự diễn biến của nhân quả thảo mộc, chưa phải đi đến cái kết cuộc của cái nhân quả thảo mộc, nếu khoảng chừng một tháng hoặc là hai tháng, tất cả chúng ở đây đã học hoàn toàn cái chương trình của nhân

quả thảo mộc xong rồi thì mấy con đến là mấy con không học được nữa, Thầy sẽ giảng qua cái khác rồi thì coi như là cái lớp này sẽ đóng cửa không nhận nữa. Còn bây giờ nó còn đang học, cho nên Thầy nhận thêm mấy con, nhưng mà mấy con muốn nghe lại, có những cái cuộn băng thì những người khác người ta đã thu, rồi mấy con nghe lại từ buổi đầu Thầy nói chuyện để cho cái lớp học của chúng ta nó trọn vẹn cái sự hiểu biết, tất cả những cái cuộn băng này còn được thu lại.

Do như vậy thì con chưa phải trễ đâu, bây giờ con cứ tiếp tục làm bài mọi người khác, để rồi Thầy sẽ giúp cho con cách thức để mà xoay vào cái đề tài của cái bài của mình cho nó rõ ràng cụ thể hơn. Con cứ làm theo sự hiểu biết của con, để rồi làm được Thầy sẽ hướng dẫn chỉ cho con cách thức để mà con quán, tức là con quán vô lậu đó, giúp đỡ cho con có khai triển được cái tri kiến của mấy con chứ không phải người khác. Nhưng mà những người khác người ta đang làm, bởi vì Thầy nói : thí dụ như một cái người bạn của con hiện giờ người ta làm cái bài này đúng thì Thầy sẽ đặc cách ngay liền họ, Thầy không cần phải bắt họ chờ đợi mấy con, Thầy cho họ cái bài khác. Còn con

chưa làm được thì con cứ ở lại con làm, nếu mà con làm được thì thầy sẽ cho con lên cái lớp khác tức là con làm cái bài khác.

Ở đây không phải là cái chương trình học của ngoài đời, mà là cái chương trình đào tạo giáo dục trở thành tri kiến vô lậu, cho nên cái người nào được người đó sẽ học tới cái bài kế, những người nào chưa được thì ở lại học ... cái lớp đang lần lượt cho mấy con thấy cái lớp này trở thành... cái người mà tự mấy con, mấy con thông hiểu thì tức là mấy con viết nó chưa được thì bắt buộc mấy con ở lại mấy con phải làm cái bài trở lại hoàn toàn, chừng nào được thì mấy con mới được lên, còn nếu không thì mấy con chưa có làm cái bài mới được, coi như là người ta làm năm, ba bài mà con chỉ có một bài là con ở lại. Dù là cái người đó dự đầu, cái khóa mà vào đây được nghe mà làm bài không được thì người đó cũng vẫn ở lại cứ làm mãi hoài, Thầy cũng cố gắng Thầy bèn chí, Thầy phê vào đó để họ biết cách thức để Thầy gợi ý cho làm. Còn người nào làm được trọn vẹn rồi thì Thầy cho bài khác, cho để họ kết hợp được cái bài nhân quả rồi như là tổng thể nhân quả. Còn bây giờ đi vào những cái phần chi tiết nhân quả ...

Cho nên khi mà kết hợp lại tất cả nó trở lại tổng thể, khi cái bài tổng thể nhân quả được rồi thì coi như là mấy con không có còn học nữa. Mấy con thấy chưa, cho nên mấy con yên tâm.

Bây giờ, từ đây cho đến 10 ngày, 20 ngày nữa tức là cuối tháng này mà nếu còn thì thôi qua cái bài này mà Thầy Thấy đến cái đề tài khác rồi thì thôi đương nhiên là mấy con ... Thầy không nhận vô đây, chờ những cái khóa khác sau, chứ còn khóa này thì Thầy không nhận nữa. Bởi vì Thầy đủ rồi. Lẽ ra Thầy nghĩ rằng Thầy sẽ dẫn dắt 10 người hoặc 20 người thôi. 10 người nam, 10 người nữ đó là cái sức của Thầy, Thầy biết. Cho nên các con thấy Thầy bị nói nhiều đó, ho đó là bị nói nhiều chứ không phải gì, cho nên Thầy phải phục hồi lại, tức phải nghỉ ngơi tiếng nói lại để cho cái thần khí của mình nó không bị hao, chứ Thầy nói nhiều nó hao, tức là cái phổi Thầy nó bị ảnh hưởng đó. Các con thấy Thầy mấy bữa rày Thầy không ho, hôm nay Thầy ho nhiều đó, các con thấy không? Đó là Thầy nói quá nhiều, nhưng mà vì mấy con mà phải nói chứ, nó không nói làm sao mấy con.

014-(LCK-007A)

- * Tâm vô lậu
- * Nhân quả thảo mộc
- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Tưởng
- * Tổ chức môi trường tu tập

Nó có như một cái, nghĩa là quý thầy sẽ đến mà ngồi thì ngồi ngay giữa cái ô đó, cái ô đó nó sẽ, cái người thợ nề, thợ hồ làm những cái ô đó nó có kích thước của nó để khi chúng ta ngồi

Cho nên khi trình vào cái lớp mà Thầy thuyết giảng thôi, Phật tử mà được đến nghe thuyết giảng, thì mỗi người không có ngồi, sẽ ngồi khít vô, sẽ ngồi thưa thưa nhau, đều đúng theo cái ô của cái gạnh men mà họ xây. Cho nên nhìn vào cái lớp học thật sự ra thì bây giờ Thầy không có đến tham quan, nhưng mà Thầy đã nhìn qua cái hình ảnh và

cái lối tổ chức của thầy Chân Quang rất là hay, rất là khéo. Cho nên mỗi tu sĩ đều ngồi trong cái ô đó, cho nên thẳng hàng, thẳng lối như là lính vậy, không có sai chút nào hết. Đó là cách thức tổ chức của người ta khéo. Còn mình bây giờ ở đây muốn ngồi sao cũng được, thành ra người ta thấy cái tổ chức của mình quá luộm thuộm.

Do như vậy Thầy nghĩ rằng từ xưa đến giờ thì Thầy cũng không có chú ý về vấn đề mà tổ chức lớp học, mà chỉ thuyết giảng nói để về tu tập thôi. Nhưng trải qua thời gian thấy sự tu tập tự tu, nghe thuyết giảng rồi tự tu thì kết quả thu thập nó quá ít, nó không có đạt được cái chất lượng mà theo ý muốn của Thầy, Thầy nghiên cứu kỹ thì Thầy thấy cái đường lối tu tập của đạo Phật nó là cái chương trình giáo dục đào tạo chứ không phải là tự tu mà đạt được.

Ngày xưa thì không có giấy, không có mực, cho nên đức Phật giảng rồi thì cái người xưa họ nhắm đi, nhắm lại trong đầu theo cái lý mà đức Phật dạy, cho nên lần lượt họ thấu suốt cái lý chân thật của các pháp. Rồi họ do thấu được cái lý chân thật thì Thầy thấy là khi mà tư duy, quán xét thì dường như là

mấy con quá lộn xộn và nó không có đi vào cái sự tư duy cho nó có thứ tự của cái đề tài. Cho nên hôm nay buộc lòng Thầy phải dạy mấy con từng phần của cái nhân quả. Vì hầu như Thầy đã đọc lại tất cả những bài mà các con viết thì hầu như là các con thường viết cái bài nhân quả tổng thể, nói về nhân quả này một chút, rồi nói về nhân quả kia một chút, nó đủ thứ nhưng mà cái ít chứ nó không sâu. Cho nên buộc lòng Thầy hiểu biết về cái sự tư duy nhắm ở trong đầu, nó không sâu đâu, nó chỉ cạn, hiểu có chút chút chút rồi ghép nó trở thành một cái bài pháp, cái bài pháp nhân quả tổng thể, lúc thì nói về vũ trụ quan, lúc thì nói về nhân sinh quan, lúc thì nói về thảo mộc, lúc thì nói về thời tiết, chúng ta hiểu chút, chút, chút, chút chứ không sâu. Cho nên hôm nay những cái bài của chúng ta cho vào để xoáy mạnh vào cái đối tượng của nhân quả, để chúng ta hiểu sâu về cái nhân quả. Thí dụ nhân quả thảo mộc thì mấy con lại nói về nhân quả chuyển biến, chuyển đổi nhân quả.

Thí dụ như cái hạt này mà muốn cho nó trở thành, cái hạt giống này muốn cho nó trở thành cái hạt giống tốt thì đó là nhân quả chuyển đổi chứ đâu phải là nhân quả thảo

mộc, chuyển đổi cái nhân quả thảo mộc nó tốt hơn hoặc làm cho nó tệ hơn, nó xấu hơn đó là sự chuyển đổi của nhân quả. Cho nên cái phần nào nó phải nói cho rõ ràng phần này, chúng ta hay nói lộn xộn thành ra nó đọc cái bài thấy như là chúng ta tổng hợp, nhưng mà nhiều khi có những bài tổng hợp không hết. Có cái thì cũng có viết, thành ra cái sự hiểu biết của mấy con đối với Phật Pháp, hiểu chung chung, cho nên nó có cái sai.

Vì vậy mà hôm nay buộc lòng tu về Định vô lậu là chúng ta phải hiểu như thật, và thâm sâu cái phương pháp mà gọi là Định vô lậu đó, những cái điều kiện cần hiểu như thật và rất sâu. Để làm gì, để vô lậu. Cái này chúng ta không còn phiền não đau khổ, **mà chính vô lậu nó mới chứng quả A la hán, nó chứng quả A la hán ở cái chỗ vô lậu chứ không phải chứng quả A la hán ở chỗ Tam Minh, Lục Thông. Nhưng mà khi tâm vô lậu thì nó có đủ Tứ Thần Túc cho nên Tam Minh, Lục Thông nó phải có chứ không phải chúng ta tu tập Tam Minh, Lục Thông, mà chỉ vì chúng ta tu tập Tâm Vô Lậu. Cái mục đích là làm sao tâm vô lậu,** cho nên chúng ta phải biết, biết cái điều

kiện này cần thiết. Mà **cái hiểu biết để Tâm vô lậu đó là tri kiến giải thoát, cái sự hiểu biết giải thoát chứ không phải thiên định.**

Cho nên ở đây đức Phật nói Định vô lậu chứ không phải nói thiên định giải thoát, cũng không nói Phật tánh giải thoát, cũng không nói Cực lạc giải thoát, mà ở đây nói vô lậu và mục đích làm cho chúng ta hết lậu hoặc mà thôi, đó là cái mục đích của đạo Phật. Chúng ta hiểu được cái đích của nó, cái chân lý của nó để mà chúng ta đi vào một cái sự thật.

Cho nên bắt đầu chúng ta luận về nhân quả thì đầu tiên cái hình ảnh mà cụ thể nhất của nhân quả thì chỉ có nhân quả thảo mộc, mới cụ thể nhất.

Rồi tới đây thì các con sẽ tiếp tục, tiếp tục làm cái bài chuyển hoá nhân quả, cũng trên thảo mộc chuyển hóa nhân quả thảo mộc, nó đi từng phần. Cái bài hiện giờ các con nói về nhân quả thảo mộc. Nhân là hạt, quả là trái. Nói làm sao cho cụ thể rõ ràng, người ta nhận ra được đơn giản, ngắn gọn, đầy đủ đó là mấy con làm bài được. Bởi vì nhân quả phải nói đúng, nói gọn, nói nhẹ, dễ hiểu để khi người ta đọc vào người ta thấy đây là nhân với quả, hiểu rồi, mà đây là

nhân quả của loài thảo mộc.

CHUYỂN ĐỔI NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Rồi chúng ta chuyển đổi nhân quả, chuyển đổi nhân quả của loài thảo mộc. Từ một cây cam chua chúng ta chuyển ra thành một cây cam ngọt, từ một cái cây cam mà chúng ta muốn giữ cái giống của cây cam đó bằng cách chúng ta chuyển đổi, cắt một cái cành của cây cam đó trồng ra, làm cho chúng ta giảm bớt cái thời gian, tức là chúng ta tạo một cái duyên, cái duyên để cho cái cây cam đó nó nhanh hơn là gieo một cái hạt. Cho nên một cái cọng dây lang, một cái cành cây, chúng ta cắt chúng ta trồng thì đó cũng là cái nhân, cái nhân của những cái cọng dây lang, của cái nhân của cái cây. Từ chúng ta nói cái nhân của cái hạt cho đến cái nhân của sự chiết cành, cái nhân của một sự cắt một cái cây, cắt một sợi dây ghim xuống lên thành ra trái, hoặc củ đều là nhân, rồi từ cái chỗ nhân là cái hạt mà lên, rồi từ cái nhân bằng chiết một cái cành, đó là cái sự chuyển đổi nhân quả, làm cho nhân quả đó nó nhẹ đi, làm cho nhân quả nó tốt hơn nó không còn cay đắng hơn, nó không còn chua chát hơn, do cái chuyển đổi đó bằng

cái bàn tay, bằng cái trí óc của chúng ta làm cho nó trở thành tốt đẹp. Để rồi khi chúng ta nói về nhân quả con người chúng ta cũng chuyển đổi cái nhân quả của chúng ta bằng cái trí óc, bằng cái sự hiểu biết của chúng ta chuyển đổi được nhân quả. Để xác định rằng sự thật chúng ta chuyển đổi được nhân quả chứ không phải nhân quả cố định như từ xưa đến giờ người ta nói định mệnh khiến nó sai không đúng.

Bởi vì rõ ràng là từ cái hạt, cái cây, cái hạt nói lên nó cái giống nó chua mà chúng ta biến dần nó, chuyển đổi nó thành nó ngọt lành. Cũng như một cái người sống trong cái quả khổ, mà chúng ta chuyển dần cái quả khổ nó sẽ hết. Cũng như người đó 20 tuổi chết, chúng ta dùng nhân quả, chúng ta chuyển những cái hành động thiện thì người đó sẽ sống 80 tuổi, chứ không phải là cố định cái số mạng người đó phải 20 tuổi là bắt buộc 20 tuổi. Chúng ta ở đây chúng ta nhìn cái sự thật, tư duy sự thật của nhân quả, cho nên chúng ta phải thấy rõ được cái điều mà chúng ta muốn nói đây là nói sự thật và chứng minh khoa học sự thật, để khi mà chúng ta chuyển đổi nhân quả chứ không phải nhân quả cố định. Bởi vì đó là những

cái lập luận của người xưa, người ta cho đó là thuyết định mệnh. Vì vậy mà thiên định, định cho mình cái số mệnh như vậy mình phải trả như vậy chứ không còn cãi được, cái đó là cái sai. Cho nên cái câu chuyện mà vua Lưu Ly mà giết dòng họ Thích điều đó là điều sai.

Ở đây thì Thầy nói như vậy thì các thầy, các con đều là nỗ lực làm bài đầy đủ, Thầy chịu khó chấm bài và trong mỗi bài Thầy đều có nhắc: “*bài viết nhân quả con thiếu nhiều*” nghĩa là những cái bài nào mà Thầy nói còn thiếu nhiều thì lưu ý cái phần thiếu đó mình phải viết nó trở lại. Và nhiều lần viết, mình học nhiều lần, và thấm nhuần được cái lý nhân quả, trong bài này chỉ có nói lên được có nhân quả chuyển đổi, nghĩa là cái người viết bài này thì chỉ có nói được cái nhân quả chuyển đổi mà thôi, còn tất cả những cái khác đều nói chung chung. Chuyển đổi là mình: à bây giờ tôi đưa cái hạt giống này nơi cái đất mà khô cằn rồi, thì cái hạt giống này nó lên ọt và đồng thời nó còn không ra hoa quả. Còn tôi đem cái hạt giống này vào cái đất màu mỡ, rồi bón phân, chăm sóc, nhổ cỏ, cho nên cái cây này nó phát triển, nó lên nó cho hoa quả,

nhưng cây ớt nó vẫn ra quả cay, không thể nào mà quả ớt ngọt được; quả chua thì cho trái chanh chua.

Cho nên cái duyên hợp tức là chúng ta nói nhân quả duyên hợp cái chỗ đó chúng ta nói nhân quả duyên hợp, còn nhân quả chuyển đổi là làm cho từ cái cam chua nó trở thành cây cam ngọt, đó là chuyển đổi.

Còn nhân quả duyên hợp, nghĩa là chúng ta tạo cho nó hợp được cái duyên để nó lên thành cái cây nó nhanh, nó chóng. Mình phải phân biệt cho rõ được những điều đó. Sau khi mình nói về nhân quả con người thì mình đem những cái này ra mình chứng minh cụ thể đó là một sự thật. Cho nên khi mà chúng ta nhắm rõ ràng cái nhân quả thì chúng ta thấy rằng mình thông suốt cho nên tất cả mọi sự việc xảy ra trên cuộc đời này đều là nhân quả, cho nên chúng ta thấy bình an trong tâm hồn không hề hấn buồn lo, sợ hãi.

Cho nên cái sự học của chúng ta là cái sự rất quý, làm cho tâm chúng ta vô lậu thực sự, nếu chúng ta không hiểu, mà hiểu một cách lơ mờ như thế này thì chúng ta chưa thâm sâu, chưa thâm sâu

thì tâm chúng ta chưa xả sạch, do đó còn lậu hoặc. Người tu ai cũng có cái hiểu, nhưng mà cái hiểu nó sơ sơ, cái hiểu tổng thể cho nên nó không đi sâu vào, vì thế mà tâm chúng ta chưa xả được.

THỜI KHÓA TU TẬP CỦA THẦY CHÂN THÀNH

Còn về phần Chánh niệm tĩnh giác, thì ở đây Thầy thấy cái thời khóa của thầy Chân Thành, chắc chắn là không có cái người nào mà xếp vào cái thời khóa này mà tu được, Thầy biết ở đây không ai xếp vào cái thời khóa như thầy Chân Thành được.

Nghĩa là:

Buổi sáng từ 7 giờ tới 8 giờ,

Rồi từ 8 giờ đến 9 giờ,

9 giờ đến 10 giờ,

Cứ mỗi tiếng đồng hồ vậy thầy có thể tu một pháp môn, một cái pháp môn hoặc là thầy tu Thân hành niệm, Tứ niệm xứ rồi Thân hành niệm, Tứ niệm xứ, tức là những cái pháp đó thầy trở đi, trở lại thay đổi trong từng giờ, từng phút mình tu. Nhưng mà thầy tu suốt, nghĩa là 7 giờ đến 8 giờ sáng, 8 giờ

đến 9 giờ cho đến 10 giờ, 10 giờ 30; 10 giờ 30 đến 11 giờ thì thầy mới nghỉ, thầy tu đến 11 giờ thầy mới nghỉ. Từng đó thầy mới từ 11 giờ đến 14 giờ thì khoảng thời gian đó, 11 giờ thầy đi khát thực. Và đến 14 giờ thì thầy tịnh chỉ thầy nghỉ chỉ có khoảng thời gian buổi trưa.

Và buổi chiều bắt đầu từ 14 giờ tức là 2 giờ, thầy tu cho đến 19 giờ, à 18 giờ, nghĩa là buổi chiều thầy tu cho tới 18 giờ. Từ 18 giờ đến 19 giờ thầy tịnh chỉ nghỉ ngơi, vệ sinh cá nhân của mình.

Từ 19 giờ buổi tối, thầy tu từ 19 giờ đến 20 giờ 30, đến 24 giờ; nghĩa là từ 19 giờ thầy tu đến 24 giờ.

22 giờ 30 phút đến 24 giờ khoảng đó thầy ngồi. Và đồng thời 24 giờ thầy tu luôn, thầy không có ngủ, thầy tu luôn 24 giờ, thầy tu tới 1 giờ cho đến 5 giờ 30 phút; từ 5h 30 cho đến 5 giờ 30 thì thầy nghỉ;

5 giờ 30 phút cho đến 6 giờ thầy thư giãn trong buổi sáng, đi quét, đi dọn gì đó. Thì suốt đêm thầy không, thầy tu luôn, và buổi trưa thầy chỉ nghỉ lại từ 11 giờ đến 14 giờ thầy đi khát thực và thọ trai, rồi nghỉ một chút xíu rồi từ đó, còn buổi chiều thì

bắt đầu từ 14 giờ thầy tu trở lại, 14 giờ tức là 2 giờ.

Như vậy thì cái thời khóa của thầy Chân Thành thì chắc chắn rằng mấy con không thể theo kịp, bởi vì thầy thức suốt đêm thầy tu. Rồi buổi trưa thầy chỉ nghỉ có mấy tiếng đồng hồ thọ trai thôi. Và buổi chiều Thầy cũng nghỉ có 30 phút thôi, nghĩa là 5 giờ 30 phút đến 6 giờ chỉ có 30 phút thầy thư giãn và ngày vẫn thư giãn trong Định Sáng Suốt.

Trong buổi sáng, tức là sáng ra thầy đi quét sân rồi vậy thôi, có chút đó thôi, rồi thầy tiếp tục vào tu nữa.

Rồi buổi chiều cũng vậy, cũng chỉ có 18 giờ đến 19 giờ, tức là chỉ có một tiếng đồng hồ nghỉ ngơi trong cái buổi chiều để rồi tới 7 giờ là thầy tu trở lại, 7 giờ tối thầy tu trở lại. Bởi vì cái thời gian của thầy coi như là thầy tu thầy dụng pháp thầy tu coi như với cái sự Chánh niệm tỉnh giác thầy tu coi như gần suốt hết cái thời gian, chỉ còn một chút ít thời gian nữa mà thôi. Ăn và đi tắm, đi quét. Buổi chiều thì xả nghỉ ngơi một chút rồi thầy tiếp tục tu trở lại, Cho nên cái thời gian thầy coi như là ngủ nghỉ của thầy quá ít, chỉ có buổi trưa Thầy có nghỉ lại một chút mà thôi,

còn toàn bộ thầy không có ngủ.

Như vậy thì các thầy đều không có thể sắp vào cái thời khóa này được, cho nên cái lớp này chỉ có riêng có mình thầy Chân Thành tu mà thôi. Còn cái thời gian của mấy con mà sắp xếp buổi tối là từ 7 giờ cho đến 10 giờ thì theo cái thời gian đó thì mấy con tu tập, có người thì tu nổi nhưng còn có người thì tu không nổi tức là cái thời gian từ 7 giờ cho đến 10 giờ, rồi 2 giờ thức dậy, tiếp tục tu tới 5 giờ, buổi khuya thì có người tu được, còn có người thì rất là uể oải, do đó Thầy mong rằng cái cái lớp của mấy con được sắp xếp theo đúng cái đặc tướng của mình, để rồi lần lượt mình tu lên, và cuối cùng mình chiếm chọn 24/24 giờ để đẩy lui tất cả những cái tâm si của mình.

Như các các con biết, *Định vô lậu* nó sẽ quét sạch những cái tham, sân của chúng ta; nhưng cái định Chánh niệm tỉnh giác nó trợ giúp nó quét cái tâm si của chúng ta, tức là hôn trầm, thùỵ miên. Cho nên hai cái pháp tu hành nó đều nhắm vào cái mục đích quét tham, sân, si. **Nếu tu Định vô lậu không mà không có đi kinh hành, không có Chánh niệm tỉnh giác thì chắc chắn**

chúng ta sẽ không thắng được, vì Định vô lậu quét được tham, sân. Mà nếu mà khi mà chúng ta dùng Định vô lậu mà chúng ta không đủ cái sức tỉnh thì chúng ta sẽ bị hôn trầm, thùy miên, do đó chúng ta không thể quét được tham, sân, cho nên buộc lòng hai pháp này chúng ta nương tựa hai pháp này mà chúng ta tiến tới tu, thì chúng ta sẽ quét sạch tham, sân, si. Và khi quét sạch được tham, sân, si thì đó là cái kết quả của của cái người tu xong không có gì mà khó khăn. Mục đích chúng ta mà làm hết tham, sân, si là chúng ta đạt được đạo.

Đây là cái thời khóa của thầy Chân Thành ghi lại, và để Thầy xem xét có người nào mà tu tập được như vậy thì sẽ xét vào cái lớp này, và đồng thời có một thầy cũng thức rất là tốt, nhưng thầy bị lọt vào trong tưởng, thầy cũng thức suốt đêm được, thầy cũng không có buồn ngủ nhưng thầy bị rơi trong tưởng do cái sự ức chế tâm của mình, cho nên ý thức hoàn toàn bị lặng mà thầy bị rơi vào trong tưởng. Cho nên vì vậy mà một thời gian Thầy cố gắng giúp đỡ cho thầy khắc phục được và Thầy có thể theo lớp của thầy Chân Thành được, tức là trong tu viện

chúng ta có hai người, nhưng mà phải khắc phục cái trạng thái tưởng thì mới có thể theo được chứ còn không khắc phục được trạng thái tưởng thì không theo được.

Bởi vì sức tỉnh thức của chúng ta yếu thì chúng ta còn bị hôn trầm thù miên, sức tỉnh thức cao thì chúng ta sẽ không bị hôn trầm thù miên. Nhưng rất là quan trọng, khi tập tỉnh thức nếu mà không có còn buồn ngủ thì chúng ta coi chừng chúng ta sẽ rơi vào trong trạng thái tưởng, vì trong trạng thái tưởng nó không ngủ, nhưng có cái điều kiện là chúng ta làm sao tỉnh thức ở trong ý thức của chúng ta, chứ không phải tỉnh thức ở trong cái tưởng thức, cho nên lưu ý phần này, nếu mà tỉnh thức trong tưởng thức thì nó sẽ có những hiện tượng xảy ra, nó có những cái hiện tượng xảy ra chúng ta sẽ nhận thấy cơ thể rung, lúc lắc, đó là những hiện tượng tưởng hành, những hiện tượng hình sắc hiện ra, ánh sáng hiện ra đó là sắc tưởng, những hiện tượng hiện ra bằng hương tưởng mùi thơm hoặc là mùi thối. Những hiện tượng của tưởng hiện ra bằng những âm thanh tiếng chuông, tiếng mõ hoặc lời nói trong tai của chúng ta tức

là thịnh tướng, Và ngay đó những pháp tướng thực hiện và xúc tướng hỉ lạc cũng xuất hiện. Do cái người mà tu tập thấy các trạng thái tướng hiện ra thì mau thay tác ý dừng lại và đồng thời xả bỏ ngay khi nhiếp tâm vào cái trạng thái đó xả bỏ, đứng dậy ngay liền, xả ra không được ngồi lâu.

Các thầy nhớ kỹ, khi bị trạng thái tướng, nếu mà tác ý thấy nó không hết, không dừng thì lúc bấy giờ chúng ta xả đứng dậy, hoặc chúng ta tập thư giãn trở lại bình thường để không còn trạng thái đó nữa thì con đường tu chúng ta mới có lối đi vào, còn nếu không thì chúng ta sẽ bít lối vì tất cả những trạng thái tướng bắt đầu nó xuất hiện sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp tướng; đó là sáu cái tướng đầu tiên nó xuất hiện. Nếu không khéo mà chúng ta không biết cách, thì tiếp tục nó sẽ xuất hiện 6 loại tướng nữa và cuối cùng, sáu cái loại tướng cuối cùng nó sẽ xuất hiện đầy đủ, và vì vậy mà mười tám loại hỉ tướng đã xuất hiện đầy đủ.

Cho nên do như vậy khi thấy xuất hiện một hiện tượng nào thì ngay đầu tiên

chúng ta dừng lại. Và tất cả những hiện tượng của tướng mà xuất hiện đầy đủ 18 loại hỉ tướng thì Thầy tin rằng các con sẽ bất bình thường, và sự bất bình thường đây các con sẽ trở thành giống như người điên mà ngoại đạo người ta thường gọi là tẩu hỏa nhập ma. Có khi các con cứ nói lảm nhảm trong miệng một mình, hoặc có khi lúc cười, hoặc có khi lúc khóc, hoặc có đi lằm lũi, hoặc có khi chung trong thất tức tối rúc trong đó, hoặc có khi nói đến chúng ta không còn viết nữa mà chúng ta vẽ. Có khi lấy y áo vắn nhiều lớp trong người, mà có khi thì ở trần không có mặc y áo, ở trần là một người không còn bình thường, một người điên không còn có sự hiểu biết. Cho nên khi mà tu tập sai thì hiện tượng đó thường xảy ra.

Như Thầy ở đây có một vị sư về sự tu tập, do sự nhiếp tâm sai đó mà hầu hết là mọi người ở đây người ta cũng đều biết sư thầy đó, vị đó ở An Giang. Khi bị cái tướng như vậy, cho nên thầy lột cả y áo thầy, thầy ở trần ở trường như thường. Khi mọi Phật tử người ta rất là sợ, rất là ngại ngùng, mà trong khi đó Phật tử rất là đông. Cho nên trong cái vấn đề mà tu tập về cái vấn đề mà Chánh

niệm tỉnh giác thì chúng ta quan trọng vấn đề mà thấy một cái trạng thái gì mà không bình thường thì ngay đó phải báo cáo cho Thầy biết liền, hoặc là chúng ta dùng pháp Như lý tác ý mà tác ý xả cái trạng thái đó ngay liền, không được cho nó là hay, cho nó là hỉ lạc mà nuôi dưỡng nó thì không tốt. Thấy thân mà ngồi lúc lắc thì chúng ta ngay đó phải tác ý liền, đừng để lâu mà rất khó xả.

Tất cả những sự tu tập về Chánh niệm tỉnh giác thì phải lưu ý tất cả những trạng thái tưởng khi xuất hiện, và như vậy thì mấy thầy mới có khắc phục được liền, còn nếu không thì quý thầy sẽ bị lạc. Do như vậy như thấy thầy Chân Thành thức khuya như vậy tu tập như vậy thì các thầy phải lưu ý và chính bản thân thầy Chân Thành cũng lưu ý nơi tu tập của mình. Vì trạng thái thức mà tu tập được như vậy là dễ dàng cho tưởng xen vào. Bởi vì lúc bấy giờ chúng ta nhiếp tâm là không có niệm khởi, tức là không có ý thức ở trong tâm chúng ta nữa. Nghĩa là hoàn toàn với sự bất động yên lặng, ý thức không hoạt động tức là nó không nghĩ một điều gì hết thì tưởng thức nhờ cái chỗ mà ý thức không hoạt động thì tưởng thức dễ hoạt

động. Còn một con người ý thức hoạt động, thì cái tướng thức khó hoạt động, và vì vậy khi nó có nhiều cái trạng thái mà làm cho chúng ta bị lạt lẽo trong cái sự tu tập.

*Thí dụ như chúng ta ngồi mà nó thấy có một sự an ổn, rồi cái đầu cứ cúi xuống, cúi xuống, rồi gom như thế này, gom mãi xuống cho đến khi lưng chúng ta nó khòm, cần cổ nó cong mà chúng ta thấy cả một sự an lạc thì coi chừng đó là xúc tướng hỉ lạc do cái tướng cho chúng ta ngồi lâu và chúng ta thấy rõ ràng là mình đang tỉnh, nhưng mà sự thật ra mình đang bị tướng. Cũng như mình đi Thân hành niệm, mình đi mà cái đầu cứ cúi xuống như thế này để nó gom vào thì coi chừng nó có một cái trạng thái hỉ lạc trên bước đi chúng ta thấy thích thú, và đi mãi mà không mỏi chân, đi càng đi càng thấy thích thì đó là coi chừng đó là trạng thái xúc tướng hỉ lạc khởi hiện. Bây giờ chúng ta xét lại, mình thấy không có niệm mà có một sự an lạc, và cái đầu chúng ta cứ cúi xuống, khom xuống, khom xuống mãi, mà càng khom xuống thì chúng ta lại thấy hỉ lạc thì coi chừng chúng ta cũng lọt vào tướng đó, **cho nên khéo léo. Khi nào ngồi thì chúng ta phải thẳng, không được***

ngồi cúi đầu và thụng lưng, vì cái cúi đầu và thụng lưng dễ bị tưởng nhập vào, dễ bị tưởng hoạt động, chúng ta lưu ý phần đó.

Cho nên cái người tu thiền mà ngồi thẳng, thóp hẳn hoi mà không ngả qua, không cúi xuống, không nghiêng qua bên đây, không ưỡn ngực là người đó sẽ không bị tưởng. Ngồi trong một cái ghế hoặc là ngồi bình thường chúng ta cũng ngồi thẳng, đừng khom lưng như thế này, khom lưng là trang thái xúc tưởng hỉ lạc. Cho nên chúng ta ngồi thẳng thì nghe nó, chưa quen thì nghe nó mệt nhọc, nghe nó khó chịu, nhưng quen rồi thì cũng bình thường. Còn trái lại chúng ta cứ tạo cái tưởng cho nó dễ dàng, thì chúng ta cứ ngồi thụng lưng nghe an ổn thì sự an ổn đó tưởng dễ nhập.

Cho nên một cái người ngủ các con thấy nó mới chiêm bao, do mà không biết cách cho nên vì vậy mà cái ngủ chúng ta dễ chiêm bao lắm, còn biết cách ngủ như nằm kiết tường, thì ít khi chiêm bao mà nằm kiểu bình thường như mọi người thì dễ bị chiêm bao; do cái tưởng hoạt động nên mới chiêm bao, vì vậy mà cái chọn cách thức nằm mà đức Phật chọn cho chúng ta sau

này gọi là nằm kiết tường là nằm nghiêng. Trong nằm nghiêng thì giới luật thì nó là cái oai nghi của một người nằm nó có cái hạnh kín đáo. Và đồng thời trong khi nằm ngủ mà ít chiêm bao thì nằm kiết tường rất là ít chiêm bao, các con cứ lưu ý phần này đi. Khi chiêm bao là các con nằm nó không đúng kiết tường cho nên nó bị chiêm bao mà thôi.

Vì vậy chúng ta thức nhiều thì tốt nhưng coi chừng lạc trong tưởng thì không tốt, cho nên khi mà bị lạc một chút thì chúng ta sửa lại, chỉnh lại thì chúng ta sẽ được tu tập tốt hơn.

Bây giờ về cái phần bài luận hôm nay, thì mấy con cũng đã nghe được Thầy giảng nhiều về cái bài luận của các con, vậy thì chúng ta sẽ còn làm nhiều bài luận. Vì làm nhiều những cái bài luận này tức là chúng ta tu Định vô lậu, có một cái sự tư duy, quán xét, *nhưng các con khi mà trong cái giờ mà tu Định vô lậu á, thì các con các con đem các con làm bài. Và trong cái thời gian làm bài đó là dòng tư tưởng chúng ta còn đang tiếp diễn thì đến cái giờ tu khác, tức là tới cái giờ mà chúng ta đi kinh hành, thì chúng ta dừng lại cái giờ đi kinh hành để thực*

hiện hoàn toàn cái Định vô lậu mà chúng ta đang ngồi tư duy để viết, đừng nói rằng có cái giờ là giờ đi kinh hành, chúng ta nên dừng lại. Tức là theo Thầy thiết nghĩ dừng lại như vậy làm cho cái dòng tư tưởng của chúng ta bị đoạn, bị cắt đoạn. Chúng ta bỏ cái giờ tu đi kinh hành mà tiếp tục tu Định vô lậu. Chẳng nào chúng ta làm xong bài hoặc là dòng tư tưởng chúng ta hết thì chúng ta dừng lại để chúng ta đi kinh hành, và khi đi kinh hành chúng ta tu tập Chánh niệm tỉnh giác làm cho chúng ta trở lại với cái trạng thái bình thường và sau đó đến giờ Định vô lậu chúng ta ngồi lại thì có những dòng tư tưởng rất là tốt đẹp, sáng suốt làm tiếp tục những cái bài luận chúng ta rất hay và rất sâu về nhân quả. Cho nên khi dòng tư tưởng đang diễn biến thì chúng ta không nên cắt, đó là để chúng ta triển khai cái tri kiến giải thoát của chúng ta về nhân quả.

Còn trái lại dòng tư tưởng chúng ta hết, thay vì chúng ta tu 30 phút mà chúng ta mới tư duy có 15 phút trong Định vô lậu, mà lại dòng tư tưởng hết rồi, thì ngay đó chúng ta có thể đứng dậy và đi kinh hành Chánh niệm tỉnh giác giữ tâm bất động,

im lặng. Để một lúc sau tới giờ Định vô lậu chúng ta ngồi lại thì dòng tư tưởng chúng ta sống động và sâu để chúng ta thấy rõ ràng.

Như vậy biết cách thực hiện được những điều này thì chúng ta sẽ triển khai được tri kiến nhân quả vô lậu của chúng ta rất là rõ. Còn nếu không biết chúng ta cứ ép buộc nó phải làm cho hết, hoặc là chúng ta không biết tu tập tinh thức để bổ xung cho sự tỉnh giác chúng ta chuyên vào vô lậu thì không triển khai được tri kiến giải thoát.

Nhớ những điều Thầy dạy các con sẽ làm và kết quả rất lớn. Khi chúng ta không suy tính được thì chúng ta sẽ ngồi im lặng để sự im lặng cho tâm chúng ta được nghỉ ngơi, sau khi được nghỉ ngơi yên lặng thì bắt đầu đầu óc chúng ta làm việc trở lại thì nó rất là sáng suốt, và nó sẽ thâm sâu. Nhớ những điều này là những điều để bổ sung nhau cho hai pháp Chánh niệm tỉnh giác và Định vô lậu, hai pháp này mà được trợ duyên nhau, trợ duyên nhau trên con đường tu tập. Cho nên vừa tu tập Chánh niệm tỉnh giác mà cũng vừa có sự tu tập Định vô lậu. Và cuối cùng

hai pháp này sẽ đưa chúng ta đến chứng quả giải thoát hoàn toàn hay nói một cách khác hơn là chúng đạt chân lý, chúng đạt một cái sự thật làm chúng ta hết đau khổ của kiếp làm người. Vậy thì nhờ quý thầy sẽ phát cái bài này ra cho mọi người về đọc lại kỹ lưỡng hơn để làm bài, bởi vì chỉ có làm như thế này mới triển khai được tri kiến giải thoát của chúng ta.

Người nào làm những cái bài mới thì hãy đem nộp cho Thầy, để Thầy chịu khó Thầy sẽ đọc và Thầy sẽ trả.

Mấy con thấy rằng cái sự hiểu về nhân quả của mình chưa xoáy sâu, và như vậy cố gắng mà tu tập để cho cái Định vô lậu nó càng sâu hơn, và nó biến thành tất cả những sự hiểu biết của chúng ta như thật. Thì qua bài thứ hai mấy con viết về nhân quả thảo mộc thì chắc có tiến bộ hơn. Bây giờ đây chỉ còn có Thanh Trí là không có mặt mà thôi. Thanh Trí, Thanh Trí con? Còn ai không có bài không mấy con, có người nào không có dàn bài. Con, con có bài không con? Chưa có hả? Thầy nhớ là Thầy có chấm cái bài của con rồi, để lát nữa rồi Thầy đưa, chắc có lẽ là bỏ sót ở trên bàn. Chút nữa Thầy

đưa cho con. Và đồng thời theo Thầy biết thì con có xin Thầy để thọ Tam Quy, Ngũ Giới phải không con? Như vậy con ghi cái tên, tuổi và địa chỉ Thầy sẽ làm cái lễ thọ tam quy, ngũ giới cho. Thì trong bài của con có cái cuối cùng con có ghi để xin Thầy thọ Tam Quy, Ngũ Giới, do đó Thầy có lẽ là Thầy bỏ ở trong cái sách cho nên không có ở đây. Con yên tâm lúc nữa là Thầy sẽ đưa lại cái bài đó cho con.

Qua cái vấn đề mà giải thích để cho mấy con thấy chúng ta tu tập Định vô lậu chúng ta biết khởi sự bằng cái nào trước, cái nào sau và tất cả các cái pháp kế tiếp tới đây chúng ta có nhiều cái pháp để mà tu về Định vô lậu. Như Thầy đưa cái đề tài quán, tư duy hoặc là cho cái bài về thân vô thường, cái thân vô thường của chúng ta. Rồi Thầy cho cái bài nói về thảo mộc vô thường, rồi Thầy cho cái bài nói về vũ trụ vô thường, nó đi từng chút để mà chúng ta thấy sự vô thường của vạn pháp, chứ nó không thể nào cho một cái bài chung. Các pháp vô thường là chỉ là chung. Nhưng chúng ta chia ra từng phần để mà chúng ta viết ra từng cái bài nhỏ để chúng ta hợp lại thành một cái bài các pháp vô thường nó mới đi sâu. Còn nếu

không thì chúng ta cứ bên đây thì chúng ta hiểu một chút, bên kia chúng ta hiểu một chút, kết hợp lại cái bài của chúng ta nó không có sâu. Do đó cái sự hiểu biết của chúng ta quá cạn vì vậy mà cần phải bề vụn ra, bề vụn ra tất cả, để cho chúng ta hiểu cho rõ ràng.

Như Thầy cho một cái đề tài các pháp vô ngã thì nếu mà nó chung như vậy thì mấy con rất khó, mà Thầy phải cho các con cái bài nói về thân vô ngã, hoặc tâm vô ngã, hoặc thọ vô ngã tất cả những cái điều đó mấy con thấy rất là nhiều điều mấy con cần phải làm những cái bài đó, bằng đi vào những cái chi tiết mà cái đối tượng nhắm vào là cái đề tài của mấy con nó phải cụ thể.

Cho nên triển khai tất cả những điều hiểu biết sâu sắc này, làm cho cái tri kiến của mấy con nó trở thành một cái sự hiểu biết giải thoát, giúp cho chúng ta sự học, tu của Định vô lậu như vậy nó mới thiết thực, từ đó chúng ta mới có cái sự hiểu biết giải thoát.

TỔ CHỨC MÔI TRƯỜNG TU TẬP

Mà lớp Chánh kiến đức Phật đã dạy ở trong lớp Chánh kiến tức là nhìn thấy mọi

vật đúng đắn không còn sai nữa. Chánh kiến là không còn thấy sai, do không còn thấy sai cho nên tâm chúng ta bất động chứ không có gì cả hết. Nó không có khó, bởi vì Thầy nói không có khó. Tại sao Thầy tu rồi Thầy thấy có gì đâu mà khó đâu, đâu có khó. Chỉ vì mình thấy đúng sự thật của mọi pháp xảy ra thì tâm mình nó đâu còn giận hờn phiền não, đâu còn tham muốn, tại vì mình thấy đúng. Còn bây giờ các con thấy nó lơ mơ, nó chưa có đúng như thật. Cho nên vì vậy tham nó vẫn còn tham, mà sân nó vẫn còn sân, tại vì chưa thâm sâu, chưa thấy đúng, buộc lòng phải triển khai cái lớp dạy cho mấy con, để mấy con học tập, và đồng thời Thầy thấy suốt cái thời gian 2 tiếng hoặc 3 tiếng mấy con ngồi xếp bằng mà viết như thế này thì chắc chắn nó không đúng cách.

Ngày xưa đức Phật dạy một cái bài pháp các thầy chỉ ngồi im lặng nghe cho nên chúng ta giữ tư thế nó ngay thẳng. Trái lại bây giờ mấy con phải còn ghi chép, phải còn đọc hiểu thêm những cái gì, thì mấy con viết, ghi chép thì mấy con phải cúi xuống, khòm lưng. Và nếu ngày nào cũng học tập tu như vậy thì một năm học thì chắc chắn mấy con thành người khòm hết rồi. Hoàn toàn người

khòm lưng hết, không thể nào. Cho nên vì vậy theo Thầy thiết nghĩ có những người Phật tử sau khi dự những ngày đầu tiên ở cái khóa học của chúng ta, thì người ta có gợi ý xin cúng dường Thầy những cái bàn để cho quý Thầy và những Phật tử người ta đến nghe để mà người ta ngồi ghi chép lại nó dễ dàng hơn. Và đồng thời ngồi xếp bằng mà khòm xuống mà ghi chép thì rất là, coi như nó không đúng cái cách thức của cái sự học và tu của chúng ta.

Cho nên ngồi nghe không thì chúng ta có thể ngồi xếp bằng được, nghe thuyết giảng được, vậy mà có nhiều người ngồi cũng thụng lưng chịu không nổi, chúng ta ngồi trên một cái bàn ghế thì chắc chắn thoải mái hơn, như học sinh từ năm này đến năm khác để học. Mà nếu cứ ngồi như lớp chúng ta thì chắc chắn là học không được. Do như vậy chúng ta cũng linh động khéo léo để tạo cái duyên để cho các thầy học, tu và đạt được kết quả với một sự bình thường, chứ đâu phải là ngồi xếp bằng với mới làm Phật, mới giải thoát đâu? Chúng ta gò bó một cách sai thì chúng ta cũng rất là khổ sở, làm cho cơ thể chúng ta nó không được tự nhiên, đôi khi thành bệnh nữa. Do như vậy Thầy

thấy cái đề nghị của Phật tử rất là hợp lý. Thật sự ra Thầy nói đây là cái lớp học, chứ không phải là cái buổi thuyết giảng suông, nói suông mà đây là cái lớp học. Vừa học mà vừa tu, vừa thấm nhuần được tư tưởng của chúng ta, làm cho cái trí tuệ, cái tri kiến của chúng ta có sự hiểu biết thâm sâu, cho nên phải được trau dồi, phải được rèn luyện, đó là những cái điều kiện hôm nay chúng ta mới có cái lớp học này.

Cho nên những sự tổ chức này đều biến thành chúng ta có tám cái lớp học theo Bát Chánh Đạo hẳn hoi đàng hoàng. Đó là chương trình giáo dục đào tạo như Thầy từng nói. Cho nên chúng ta phải như thế nào để thành lớp học thật sự chứ không phải như chúng ta ngồi nghe thuyết giảng, ở đây là cái sự thật đang ngồi nghe thuyết giảng. Mà đang ngồi nghe thuyết giảng, chứ không phải là chúng ta để hiểu biết sơ sơ chứ không phải là cái chỗ thật tu, thực học của chúng ta. Cho nên lần lượt Thầy có những cái ý kiến rồi gửi cho Phật tử rồi người ta giúp cho mình.

Rồi hôm qua bên phái nữ có một cô cũng xin, một cô tu sĩ họ cũng xin Thầy cho họ cúng dường những cái bàn, ghế. Thì Thầy

đã nói rằng có người Phật tử gợi ý rồi, để cái sự cúng dường đó cho cái người Phật tử, còn cái phần mà con muốn cúng dường bàn ghế cho các Thầy hoặc là các con để tu học thì nếu mà điều kiện thiếu thì Thầy sẽ xin con giúp đỡ. Còn nếu mà đủ thì thôi. Cho nên vì vậy cái sự cúng dường đó nó còn nhiều cái vấn đề mà ở trong tu viện của chúng ta làm.

Như chẳng hạn như các con cũng thấy là những khi trời mưa nếu trên con đường mà chúng ta đi vào thụt hoặc là đi kinh hành thì nó bị lầy lội, đi nó lầy lội nó rất khó. Do đó sau cái cơn mưa rồi nó không còn mưa đó thì chúng ta đi nó bị lầy lội, buộc lòng chúng ta phải đi vòng vòng thụt chứ không thể đi ngoài, trong khi trời mưa thì chúng ta không ra ngoài rồi, mà đã mưa rồi thì chúng ta lại đi không được. Các con thấy cái điều đó, bất tiện chứ. Như bây giờ hết mưa rồi nhưng mà nó lại còn những ướm át làm cho chúng ta đi ở trên cái đường đó thành lầy lội. Nếu mà đi qua đi lại hoài thì con thấy con đường mà đi dạo trong cái khuôn viên chúng ta nó dóc. Sau cái cơn mưa rồi nó không còn mưa đó, mấy con đi nó bị lầy lội, buộc lòng chúng ta phải đi vòng vòng thụt chứ không thể đi ra ngoài. Mà đã mưa rồi thì chúng ta lại đi

không được, các con thấy cái điều đó, bất tiện chứ. Như bây giờ hết mưa rồi, nhưng mà nó lại còn những ướn át làm cho chúng ta đi trên cái đường đó thành lầy lội. Nếu mà đi qua, đi lại hoài thì con đường của cái con đường mà đi vào ở trong cái khuôn viên chúng ta nó sẽ trở thành lầy lội mất đi, phải không? Cho nên vì vậy mà các con nếu mà cúng dường có nhiều điều kiện là chúng ta sẽ mua những cái vật để mà chúng ta làm những cái con đường đi đó nó khô ráo, khi mưa rồi thì chúng ta vẫn đi được một cách rất dễ dàng mà không bị lầy lội.

Đó là cách thức thực hiện trong những khu mà chúng ta ở, để chúng ta tập Chánh niệm tỉnh giác đi kinh hành. Như chúng ta đã biết rằng có bốn cái phương pháp đi kinh hành chứ không phải một phương pháp mà được đi ở ngoài trời rộng rãi thì nó rất là thoải mái dễ chịu hơn là chúng ta đi lúng túng ở trong cái phòng thất của chúng ta.

Vì kích thước cái phòng thất của chúng ta theo cái kích thước mà của đức Phật ngày xưa thì nó rất hẹp, nó không có rộng. Ở đây cô Út có nhiều khi cô tự nói ra nó làm cho rộng ra, chứ đúng kích thước thì nói cũng cỡ

bằng cái thất của Thầy thôi chứ không hơn
được, cái kích thước nó là như vậy.

--->❖<---

015-(LCK-007B)

- * Tổ chức môi trường tu tập giải thoát
- * Triển khai tri kiến giải thoát
- * Tư duy nhân quả thảo mộc
- * Sách tấn

Cho nên vì vậy mà muốn tiện lợi cho sự tu tập chúng ta để đạt được cho sự giải thoát thì chúng ta phải tìm mọi cách làm cho nó thích nghi, làm cho nó thoải mái. Bởi vì đạo Phật đã nói “*pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy*”. Vậy thì chúng ta bị gò bó rồi chúng ta không thấy giải thoát, chúng ta không thoải mái. Cho nên vì vậy chúng ta tạo cái môi trường, cái hoàn cảnh như thế nào để cho một tu sĩ tu tập được thoải mái, bước vào tu là thấy thích thú, bước vào tu là thấy giải thoát chứ không phải là có sự gò bó, có sự ức chế trong đó thì không hay.

Nếu bây giờ mình cứ ráng cố gắng theo

một cái khuôn phép nào đó thì mình cũng lại bị ức chế, nhưng mình vẫn ôm Pháp tu được một cách thoải mái thì đó là đúng. Cho nên khéo léo tổ chức thì giúp cho người ta tu chứng đạt dễ dàng, mà không khéo léo thì người ta bị ức chế người ta tu không có chứng đạt. Và không chứng đạt thì không nói lên được sự giải thoát của đạo Phật, và như vậy ngọn đèn Chánh pháp của Phật sẽ bị lu mờ. Bằng cách chấp thế này, bằng cách chấp thế kia thì chúng ta bị lu mờ, ngay cái lời của Đức Phật nói là chúng ta tạo điều kiện. Đức Phật nói *“pháp ta không có thời gian, đến để mà thấy”*, vậy thấy cái sự giải thoát, vậy thì chúng ta tu không giải thoát thì tức là chúng ta phải tìm cách như thế nào để giúp cho chúng ta tu được giải thoát. Đó là mọi cách. Nhưng chúng ta không vì, bởi vì một cái người tu được thì đức Phật nhìn biết liền cái đặc tướng của người này. Cho nên đức Phật nói ông A Nan: *Ông này muốn cái gì thì ông sắm cho ông này đi, cái gì cũng được hết, cứ sắm cho ông này đi.* Và đồng thời thì ông A Nan, ông này muốn cái gì thì ông A Nan sắm cho, sắm đủ hết rồi bắt đầu ông vào tu, thì chẳng bao lâu ông chứng quả A la hán.

Thì các con biết rằng đối với đạo Phật thì người ta, họ trật. Cũng chẳng hạn như Thầy nói như thế này: như thầy Mật Hạnh xưa kia theo Thầy lúc 8 tuổi, lẽ ra thì chỉ trong cái thời gian cuối cùng thì thầy sẽ nỗ lực chứng đạt được, nhưng vì cái tâm của thầy nó sẽ còn. Bởi vì thầy chỉ nói lời nói như thế này thì đủ biết rằng chúng ta hiểu biết rất rõ ràng. Thầy nói: *“nếu mà tu hết cuộc đời thì con không biết gì hết, nghĩa là từ nhỏ tới lớn coi như hoàn toàn con không biết gì cuộc đời hết, mà bây giờ hết dục thì chắc chắn là tu luôn không biết gì, cho nên con muốn biết rồi con tu mới được”*. Do đó cái ý nghĩ như vậy Thầy hiểu biết rồi. Cho nên Thầy bảo: À, bây giờ cứ tiếp xúc với chuyện đời rồi sẽ biết đời là khổ, và khi mà tiếp xúc với đời rồi biết đời khổ, vì vậy mà, nếu mà Mật Hạnh mà trở lại tu chắc chắn là sẽ đạt rất dễ dàng. Bởi vì đó là cái đặc tướng của người ta rồi. Cho nên vì vậy mà ép buộc trong lúc đó Thầy bắt buộc thì cũng vẫn được, nhưng mà không đạt được kết quả, ép buộc tức là nó có sự gò bó, và gò bó như vậy không kết quả. Cho nên do vì vậy mà Thầy phải chịu đựng một thời gian dài để mà Mật Hạnh tiếp xúc với chuyện đời, và từ tiếp xúc

chuyện đời nó mới học được những cái khổ của cuộc đời, mới thấy đó là cái sự sâu sắc chứ không phải là, chính cái khi tiếp xúc đó là cái xả tâm, chứ không phải dễ, cho nên phải hiểu từng đặc tướng của những người đệ tử của mình.

Vì vậy mà khi mấy con nhiếp tâm mà tỉnh thức được thì Thầy cũng rất lo, mừng trong cái sự mừng thì cũng có cái sự lo, lo sợ nó lạc vào cái tướng, rồi đây mấy con sẽ gặp những khó khăn của cái tướng. Còn nếu mà mừng là mấy con sẽ phá được hôn trầm, thù miên thì lúc bấy giờ triển khai cái tri kiến giải thoát vô lậu thì hai cái cộng lại thì mấy con sẽ hoàn toàn chứng đạt một cách rất dễ dàng.

TRIỂN KHAI TRI KIẾN GIẢI THOÁT

Tại vì ví dụ như thầy Chân Thành, hiện giờ Định Vô Lậu thì Thầy chưa hoàn thành được, mà về Chánh Niệm Tỉnh Giác thì thầy hoàn thành, nhưng rất lo về tướng thôi. Còn về Định Vô Lậu thì hiện giờ triển khai cho thầy có được cái Định Vô Lậu, nghĩa là tri kiến của thầy phải hoàn toàn được giải thoát thì tâm thầy bất động, nghĩa là thầy luôn luôn lúc nào, trước cảnh nào thì thầy “*im*

lặng như Thánh” mà không làm cho thầy bị động tâm thì lúc bấy giờ thầy cộng với cái sự tỉnh thức của Thầy đã đạt được, hai cái này thì thầy đã chứng đạo một cách rất dễ dàng, cho nên cái góc độ của thầy còn kém về cái vấn đề Định Vô Lậu, và hôm nay lớp Định Vô Lậu là lớp triển khai để đào tạo cho thầy đi vào cái chỗ giải thoát, chứng đạt được Chân lý, đó là cái phương pháp cuối cùng để giúp cho thầy Chân Thành đi vào.

Bằng chứng mấy con thấy Thầy thức đêm, thức khuya rất là giỏi, không ai hơn, tức là Thầy đẩy lui được cái si của Thầy rồi. Nhưng mà về cái vô lậu của dục lậu và hữu lậu thì thầy chưa có đủ cái tri kiến để mà đẩy lui cái dục lậu, hữu lậu; còn cái vô minh lậu thì Thầy đã đẩy lui nó được tức là trạng thái si. Cho nên thức suốt đêm mới chịu nổi, không có một con người bình thường như chúng ta mà thức như vậy mà chịu nổi đâu. Mấy con thử thức coi nó sẽ đập mấy con tan nát hết nếu mà không có sức tỉnh thức. Không phải dễ với cái sự mà thức suốt ngày đêm như vậy mà chịu nổi với cái sức con người chịu nổi, một ngày, hai ngày chúng ta làm được chứ từ tháng này qua tháng khác mấy con không làm được. Phải có một sức

tỉnh thức gì ghê gồm mấy con mới chịu được nổi.

Do đó thì các con thấy hai cái phương pháp nó phải hỗ trợ với nhau, nếu cái pháp này mà đạt được mà cái pháp này chưa đạt được thì nó cũng chưa hoàn chỉnh. Mặc dù nói Định Vô Lậu nhưng mà Định Vô Lậu nó chỉ ở chỗ dục lậu, hữu lậu còn vô minh lậu là phải pháp môn tỉnh thức. Cho nên ba loại lậu hoặc mà mấy con, chứ đâu phải một lậu hoặc, ba cái lậu hoặc cụ thể rất rõ ràng. **Nếu vô minh lậu thì trong đó nó mang tính chất lười biếng, ham ngủ, si mê đó là cái tính chất của vô minh lậu, vô minh mà.** Vì vậy mà phá cái vô minh này bây giờ bắt đầu triển khai, thì thầy có cái trí tuệ sẽ triển khai rất nhanh về Định Vô Lậu, bởi vì cái vô minh lậu thầy đã phá vỡ nó cho nên thầy còn cái dục lậu và hữu lậu, thì thầy dùng cái tri kiến giải thoát tức là triển khai cái tri kiến của mình về Định Vô Lậu sẽ quét sạch thì ba lậu hoặc này không còn thì tham, sân, si đâu còn đất đứng.

Hôm nay, Thầy giải thích để cho mấy con thấy trong huynh đệ chúng ta có những người bước khá sâu về phần pháp môn này,

nhưng có những người bước khá sâu về phần pháp môn kia. Cho nên trong cái tri kiến bình thường của chúng ta, thì chúng ta coi như là hoàn toàn chúng ta không có đi xoáy mạnh được vào cái vô lậu được, buộc lòng hôm nay Thầy triển khai từng chi tiết nhỏ để các con xoáy sâu vào những pháp như thật.

Như bây giờ chúng ta mới bắt đầu tu về Định Vô Lậu mà thuộc về nhân quả thảo mộc, rồi mai một hết cái bài nhân quả xong rồi, tổng thể được nhân quả xong rồi thành một bài nhân quả thì các con sẽ nhầm đi nhầm lại, lúc nào cũng nhầm cho nó thắm nhuần và đồng thời tiếp tục chúng ta sẽ làm những cái bài khác: các pháp vô thường, rồi chúng ta sẽ làm những bài khác: Thập nhị nhân duyên, rồi chúng ta sẽ làm những bài khác nữa và cuối cùng chúng ta sẽ đến những cái: quán thân bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh, tất cả những cái này chúng ta triển khai trên cái tri kiến của chúng ta và đồng thời chúng ta sẽ thấy cái sự tri kiến chúng ta hiểu, làm chúng ta nhàm chán tất cả những thực phẩm mà chúng ta ưa thích chúng ta vẫn nhàm chán khi chúng ta triển khai đầy đủ pháp môn quán thực phẩm bất tịnh.

Rồi quán về thân bất tịnh thì triển khai được cái tri kiến hiểu biết về thân bất tịnh, làm cho mấy con tâm mấy con ái dục chấm dứt không còn duyên sắc dục mà khởi, mà khởi ý sắc dục nữa, từ đó cái nhìn của mấy con đối với người khác phải nó bình an, nó không còn có cái viễn tưởng một cách làm lạc trên dục lạc của nó nữa, để giúp cho mấy con rất là bất động, không còn dao động tâm mình trước người phụ nữ, đó là cái tu tập của đạo Phật là như vậy. Còn hiện giờ chắc chắn mấy con chưa thâm sâu về Định Vô Lậu quán thân bất tịnh cho nên mấy con chưa thật là thấy nó thật bất tịnh. Cho nên khi thấy một cái hình sắc, cái âm thanh của một người khác phải vẫn gây trên lòng mấy con có tâm ái dục chứ không phải không. Vì vậy một người tu chứng người ta rất bình thường, một người chưa đủ tri kiến giải thoát chưa được bình thường còn thấy rõ ràng tâm mình còn khởi móng những điều này, vì vậy chúng ta biết rất rõ, chúng ta biết mình rất rõ, không còn khát gì nữa. Cho nên vì vậy Định Vô Lậu quán thân bất tịnh đều quan trọng, người nam cũng như người nữ không hơn kém gì cả. Đó là quy luật sanh tồn của nhân quả,

tức là sinh diệt của nhân quả, đó là quy luật của nó như vậy, nhưng chúng ta sẽ bẻ gãy nó bằng cách thức quán thân bất tịnh, sẽ bẻ gãy sự sinh diệt của nó. **Nếu không học, không thấm nhuần, không quán nhu duyên pháp này thì chắc chắn ngàn đời chúng ta cũng không bao giờ hết tâm này, mặc dù người đó có ngồi thiền năm, bảy ngày chưa bao giờ hết tâm sắc dục.**

Cho nên ở đây chúng ta phải tu thật, tập thật, nghe những lời Thầy dạy mà siêng năng cố gắng. Thầy biết rằng chúng ta đến trường học, Thầy giáo cho chúng ta làm cái bài luận, được không được thì ngày hôm sau, tuần sau ông cho bài luận khác, không lặp lại bài luận này. Còn ở đây chúng ta lặp đi, lặp lại nhiều lần và còn phải học, hiểu trong cái bài luận của chúng ta đã tự viết ra, và tự học. Vì vậy cho nên chúng ta phải cố gắng. Nhiều khi chúng ta quá nhàm chán, quá nhàm chán. Nhưng các con cứ đọc rồi suy ngẫm viết thì càng thấy có nhiều cái hay khi mấy con viết cái bài luận. Thí dụ như nhân quả thảo mộc. Mới đầu các con làm cái bài đầu, rồi các con làm cái bài kế, các con thấy khá tiến bộ hơn, và bài thứ ba thấy tiến bộ hơn

nữa, và bài thứ tư thấy gọn, nhẹ và cụ thể rõ ràng hơn nữa và cuối cùng các con rất vừa lòng với cái sự viết cái bài của mình, làm cho cái sự hiểu biết của mình rất là cô đọng, rất là tuyệt vời, cụ thể rõ ràng đó là các con lần lượt các con sẽ thấy cái sự làm, tu học mấy con, từng đó mấy con thấy thích thú vô cùng khi cầm cây bút lên viết một cái điều gì, nói một cái điều gì các con sẽ không có nói mông lung mà các con xoáy mạnh vào cái đề tài các con muốn nói. Và những ngôn từ mấy con dùng rất đơn giản, nhẹ nhàng, không còn khó hiểu.

Muốn đào tạo một người chứng quả A la hán là phải đi trên con đường này không thể nào khác hơn đó là cái Định Vô Lậu mà đức Phật đã đặt tên rất là cụ thể rõ ràng cho những danh từ. Vậy thì mấy con phải cố gắng và cố gắng nhiều hơn, Thầy biết các con phải vất vả lắm. Mỗi lần ngồi lại tư duy, suy nghĩ để viết một cái bài luận không phải là một cái chuyện làm của một cái người lớn tuổi như mấy con. Chỉ có những người học sinh họ làm như thế này để họ tập trung những sự hiểu biết kiến thức của họ, còn bây giờ chúng ta tập trung những sự hiểu biết của chúng ta để hóa giải, để chuyển biến những

sự đau khổ, để làm chủ những sự đau khổ nơi bản thân của các con.

Cho nên người học sinh họ học để họ có kiến thức, còn chúng ta học để được giải thoát, để làm chủ được thân, tâm của chúng ta. Cho nên hai bên đều khác nhau ở cái mục đích. Bên kia để huân tập những cái kiến thức hiểu biết, còn bên đây là huân tập sự hiểu biết để hóa giải những sự đau khổ nơi thân tâm của chúng ta, để chúng ta làm chủ được nhân quả. **Đó là những điều mà Thầy nói hôm nay là đem lại sự ích lợi cho một đời người khi chúng ta sanh ra làm con người, mà chính những bài học này sẽ giúp cho chúng ta làm chủ được đời người của chúng ta, đó là những bài học quý giá nhất trong cuộc đời này, không có ngọc ngà châu báu, kim cương đổi được những bài học này, vì vậy mà các con được dự cái lớp này phải cố gắng, cố gắng hết sức.**

Người già cho chí người trẻ đều học được, cho đến trẻ em đã có sự hiểu biết thì vẫn học, tu được những bài này, mà trẻ em phải được cái trình độ là phải đến trung học, nghĩa là qua cấp tiểu học thì trẻ em đó vẫn tu học được cái lớp này. Nghĩa là viết được

một cái bài luận văn là có thể gợi ý cho trẻ em học được chứ không phải không. Còn nếu mà trẻ em chưa học được, chưa qua tiểu học mà đến dự lớp này thì chưa đủ cái trình độ, kiến thức để nhận xét, để mà hiểu biết. Nhưng chúng ta thấy hiện giờ có những cái đứa bé, có những trẻ thần đồng, mới năm, sáu tuổi có những sự hiểu biết như người lớn. Những trẻ em đó vẫn có thể hướng dẫn trong thời gian ngắn chúng cũng có thể làm bài vở như chúng ta, cho nên những thần đồng đó thì chúng ta không nói, nhưng hầu hết là trẻ em phải trải qua, được học cái lớp mà tu học của chúng ta, ít ra cũng phải qua các lớp tiểu học. Đó là thầy nói theo trình độ mà Thầy hiểu biết ngày xưa, người mà qua tiểu học họ rất giỏi, họ viết cái bài luận rất hay chứ không phải dở. Còn bây giờ tiểu học thì không biết trình độ các em như thế nào, nhưng ít ra cũng phải làm được cái bài luận, cũng phải có sự tư duy viết ra cái bài luận thì mới được, thì trẻ em vẫn tu theo cái lớp chúng ta được, chứ không phải không được.

Đó, thì các con thấy bây giờ cái lớp của chúng ta cái người già mà khi mà cái trường hợp họ cầm cây bút họ chưa từng có kiến thức học ở cấp một, tức là lớp tiểu học, các

lớp tiểu học mà bây giờ họ làm cái người chỉ biết đánh vần đọc chữ được thôi, chưa biết làm, mà được khếp vào cái chỗ tu học này thì cũng sẽ được hướng dẫn cho họ bằng cách có sự tư duy mặc dù câu văn họ viết nó không đúng, nhưng họ muốn nói cái ý của họ muốn nói về cái nhân quả, muốn nói về các pháp vô thường, họ cứ nói. Có nhiều khi Thầy cầm cái bài của các con Thầy biết rằng cái trình độ của các con viết nó không được, nhưng mà cái ý của mấy con nói ra được điều đó thì các con cứ nói cái ý của mình thôi. Còn ở đây không cần văn chương mấy con, không cần phải cú pháp như thế nào, viết như sao cũng được. Chính tả lỗi hay không lỗi không quan trọng nhưng mà nói được cái ý, bởi vì mấy con viết cái chữ đó sai nhưng mà Thầy đọc được cái ý của mấy con, cho nên Thầy biết mấy con muốn cái chỗ nào?

Cho nên các con mạnh dạn, đừng vì e ấp mình không có khả năng cho nên mình không dám viết, mà viết sợ sai, sợ Thầy cười, chỉ có Thầy đọc và Thầy trả lại con thôi chứ Thầy không đọc cho ai nghe hết.

Ở đây, hầu hết là những cái bài mấy con

viết Thầy chỉ ghi cho mấy con đọc những cái điều mấy con thiếu khuyết hoặc là mấy con nói những cái điều đó, cái ý của mấy con nói cái đoạn đó nó ở trong cái nhân quả nào thì Thầy ghi nó vào thôi.

Thí dụ như mấy con nói về nhân quả vũ trụ. Thầy thấy cái đoạn đó mấy con nói về nhân quả vũ trụ Thầy ghi đó là con đã nói về nhân quả vũ trụ. Mà con nói về nhân quả con người tức là nhân quả nhân sinh, thì Thầy để cái đoạn này Thầy gạch cái lần đó rồi Thầy để cái đoạn đó là con đã luận về nhân quả nhân sinh. Hể mà Thầy viết một cái chữ nào đó thì cái đoạn đó mấy con nói về cái gì? Nói về cái nhân quả gì? Vì vậy mà ở đây là nhân quả thảo mộc chứ không phải là nhân quả vũ trụ không phải là nhân quả thời tiết, mà cũng không phải là nhân quả nhân sinh, cho nên mấy con đưa vào chỗ này thì coi như là lạc đề, nó không đúng cho nên là Thầy gạch như vậy để mấy con hiểu. Đọc lại cái đoạn của mấy con, mấy con viết à như vậy là mình nói về vũ trụ, nhân quả vũ trụ đó là nó không đúng trong cái đề tài. Cho nên mấy con viết, Thầy ghi như vậy mấy con hiểu để mấy con sửa lại, khi đó mấy con xoáy vào cái nhân quả thảo mộc mà thôi.

Rồi nhân quả thảo mộc thì mấy con lại xoáy vào cái nhân quả duyên hợp, duyên hợp là đất đai, phân, rồi chăm bón đó là duyên hợp, tạo cho nó có cái duyên để cho nó hợp nó mới thành, cho nên đó là nhân quả duyên hợp. Thì các con cũng ở trên nhân quả thảo mộc nhưng mà nó thuộc về nhân quả duyên hợp. Rồi nhân quả chuyển biến, các con thấy chuyển biến là từ cái cây này nó thay đổi thành một cây kia, cho nên mấy con không có xoáy mạnh vào cái nhân quả, vào cái danh từ của nhân quả thảo mộc mà lại đi vào những cái góc độ khác, cho nên vì vậy mà cái bài luận của các con nó không cụ thể cho cái đề tài của nó, nhưng các con nói nó nhiều, nhưng mà sự thật ra thì nó có một vài đoạn đúng ở trong đó mà thôi. Thì Thầy giúp đỡ cho mấy con để khi mấy con ở đây mình làm bài, mình làm cái bài này là triển khai cái tri kiến, phải hiểu cái đó sự thật, để khi một cái ác pháp nó tác động vào thì hiểu ngay nó sự thật chứ không có hiểu mênh mông rồi mới kết luận vào cái đề tài đó làm cho cái tâm chúng ta nó không xả ngay liền được. Nó không xả bởi vì nó còn mơ hồ, nó không cụ thể, nó đi lòng vòng mà nó không thẳng vào đó. Buộc

lòng chúng ta phải có cái tri kiến ngay liền, có một pháp tác động, tức là cái đề tài của nó tác động vô là chúng ta hóa giải nó ngay liền, thực tế nó ngay liền. Cái đề tài đó nó không có đi lòng vòng, sai. Còn nếu không thì chúng ta hiểu mênh mông, sai thì chúng ta hóa giải nó không được. Các con hiểu cái phần đó. Cho nên cái tri kiến chúng ta là một cái ngọn đèn sáng mà nó đúng thì nó sâu, ngay đó nó hóa giải được cái kia, cái bóng tối đó nó sẽ phá vỡ liền tức khắc, nó không còn. Còn trái lại chúng ta sâu vào mà cái vật đó nó không đúng thì cái vật đó nó không sáng nó được, tức là con hóa giải nó thì nó cũng vẫn còn sanh, cho nên nó làm cho chúng ta bị chướng ngại.

Về vấn đề tri kiến giải thoát là phải như vậy, triển khai cái tri kiến của mấy con là phải triển khai cái ngọn đèn trí tuệ của mấy con, soi vào. Vì vậy mà trong cái đoạn kinh đức Phật nói: **“tri kiến ở đâu thì giới luật ở đó, giới luật ở đâu thì tri kiến ở đó, tri kiến làm thanh tịnh giới luật, giới luật làm thanh tịnh tri kiến”**. Do cái chỗ giải thoát là cái điều này chứ không phải là gì khác. Đó thì các con thấy rất rõ ràng, đức Phật đã dạy điều này rất cụ thể.

Năm cái điều của một vị Bà La Môn thì đức Phật lại phá vỡ hết ba điều không chấp nhận và chỉ còn có tri kiến và giới luật mà thôi. Các con thấy rõ ràng giới luật là gì? Là đức hạnh, là sự hiểu biết của chúng ta đúng đắn, Chánh kiến chứ có gì khác hơn hết. Chỉ có giới luật mới đúng đắn, còn không giới luật làm sao đúng đắn được, cho nên giới luật và tri kiến là điều đó là điều cần thiết cho một người tu, không cần tất cả tụng niệm cúng bái, không cần bảy đời Bà La Môn, không cần thần chú, không cần thiên định, không cần gì tất cả hết, bỏ sạch hết chỉ còn tri kiến với giới luật mà thôi, là cái người đó vẫn giải thoát. Các con thấy rõ ràng đức Phật đã xác định điều đó trong bài kinh Sonanda đâu có sai.

Hôm nay, Thầy vạch trở ra để chúng ta thấy, vì vậy mà cái lớp học hôm nay làm từng bài này, để chúng ta triển khai cái tri kiến chúng ta. Khi một ác pháp đến là soi vào là tan biến liền ác pháp, không còn tác động vào tâm chúng ta được nữa. Cho nên phải ráng cố gắng, cố gắng làm. Và mỗi lần làm một cái bài thì mấy con sẽ học thêm những điều. Cho nên ở đây những cái bài của mấy con được Thầy ghi từng đoạn, từng

cách thức Thầy gạch ở trong đó thì để nhắc nhở mấy con cái đúng và cái sai, để từ đó các con tiếp tục các con làm cho đúng và đúng thì các con sẽ lặp lại cái bài của mình, và lúc bấy giờ các con thấy rất tuyệt vời nó về nhân quả.

TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Nhưng Thầy gợi ý: Từ cái hạt mà sanh ra nhiều quả, từ cái quả có nhiều hạt, để các con thấy cái quy luật của nhân quả nó không đơn giản. Đó cũng là cái học hỏi, hiểu biết để sau này không còn ai mà lừa đảo chúng ta được. Một con người chết thì sanh ra một con người thì chúng ta không bao giờ tin cái điều đó bằng chứng chúng ta thấy rõ nhân quả của loài thảo mộc. Bởi vì nhân quả của loài thảo mộc vẫn là một sự sống trên hành tinh này, thì chúng ta cũng là một sự sống của một hành tinh này trong quy luật của nhân quả, thì do đó nhân quả của thảo mộc mà sanh ra như vậy, thì nhân quả con người phải sanh ra như vậy không thể khác được. Đó là một bằng chứng cụ thể khoa học dĩ nhiên, không thể nào mà nói được.

Và đồng thời duyên tan, hợp của nhân quả, duyên hợp thì sanh ra như là một cái

trái có nhiều quả, một cái hạt có nhiều quả và một quả có nhiều hạt. Thì trong khi đó chúng ta thấy rằng, con người sanh ra trùng trùng, hay loài vật sanh ra trùng trùng, thì nó có duyên tan, duyên hợp, rồi duyên tan. Hợp là nó sanh ra rất nhiều. Một nhân quả, một con người chúng ta sanh ra rất nhiều, nhưng mà tan thì một sự tan hoại thì đâu phải chết một người, mà đâu phải chết một con vật, mà phải chết nhiều, và chết nhiều thì nó phải có sự duyên hợp, duyên hợp để mà tan.

Bây giờ có hợp như sóng thần, như động đất thì nó phải là cái duyên tan nó đến để làm cho tất cả cái loài vật, loài cỏ cây sự sống trên hành tinh này bị hoại diệt. Chúng ta thấy có gì đâu, đó là quy luật của nhân quả, cho nên chúng ta tại sao chúng ta lại cho nó rằng tự nhiên mà có được, đâu có, nó không bao giờ có tự nhiên được.

Cho nên từ đó mà chúng ta đi sâu vào cái nhân quả của vũ trụ thì chúng ta thấy rất rõ điều này. Bởi vì nhân quả nó có nhân quả hợp và nhân quả tan cho nên có sanh phải có diệt. Đó là theo luật của nhân quả.

Cho nên vì vậy mà chúng ta càng hiểu

nhân quả sâu sắc bao nhiêu thì chúng ta giựt mình, mới lo lắng, mới muốn ra khỏi cuộc đời này không còn ham thích ở trong cuộc đời này nữa. Đó là cái điều thực tế và sự hiểu biết của chúng ta cụ thể cho nên phải ráng cố gắng.

Thầy khích lệ mấy con ráng cố gắng tu Định Vô Lậu tức là cố gắng làm bài, nhảm lại những bài của chúng ta thấm nhuần để tri kiến của chúng ta có một cái sự hiểu biết giải thoát; tri kiến giải thoát đó là cái điều mà chúng ta làm người tu sĩ chúng ta cần phải học và thấm nhuần những cái bài học đó. Đó là cách thức để tu tập giải thoát, để cầu sự giải thoát, để làm chủ sự sống chết của chúng ta, để làm chủ được bốn sự đau khổ chúng ta và chấm dứt ra khỏi môi trường nhân quả không còn tái sinh luân hồi, nếu còn tái sinh luân hồi, không phải luân hồi của một người mà rất nhiều người.

Đó, thì càng lúc càng học thì chúng ta lại càng thấu rõ, và nếu mà nói về nhân quả vũ trụ các con còn thấy tuyệt vời hơn nữa, nhưng các con tự mà triển khai, Thầy chỉ là người góp ý mà thôi.

Hôm nay, trong cái buổi học hôm nay

Thầy sẽ trao cho mấy con, bởi vì các con còn viết bài rất nhiều, cho nên mấy con còn giấy hay không? Nếu mà còn thì thôi mà không còn thì Thầy sẽ trao cho mấy con mỗi người một tập để thêm mà làm bài. Bởi vì nhiều khi mấy con, bữa nay mấy con làm bài mấy con xé một tờ hay hoặc là hai tờ thì tuần sau, ngày mốt mà bữa kia thì mấy con lại tiếp tục làm nữa chứ đâu có lúc nào mấy con không làm, chừng nào mà Thầy nói rằng bây giờ mấy con chứng quả A la hán rồi thì chừng đó thôi Thầy không phát vở cho mấy con nữa. Bởi vì Định Vô Lậu làm cho mấy con vô lậu rồi thì mấy con còn quán gì nữa, có phải không? Chừng đó Thầy không phát vở, phát viết gì nữa hết.

Một người chứng quả A la hán thì người ta không cần vật dụng thế gian này nữa, không cần ôm sách, ôm vở, cà rềng người ta bỏ hết, chỉ còn ba y một bát sống đời sống; một ngày nay còn sống người ta còn biết ăn một ngày, mà ngày mai người ta còn sống thì thêm một ngày nữa, chứ người ta muốn ra đi lắm mấy con, người ta không muốn ở đâu.

Khi tu xong rồi thì mấy con thấy cái tư tưởng đó là cái tư tưởng của người tu

chúng. Nghĩa là người ta không muốn ở trong cái thế gian này một phút giây nào hết, người ta không còn thích ăn, thích ngủ ở trong cái thế gian này nữa, đó là toàn là cái sự ô nhiễm và đau khổ, cho nên người ta muốn ra đi. Nhưng cái duyên của chúng sanh, người ta không nỡ bỏ tất cả, người ta giải thoát. Thầy được giải thoát mà Thầy nhìn mấy con còn lăn lộn ở trên cái cuộc đời này, ở trên những cái môi trường ô nhiễm này để mấy con từng phút, từng giây đau khổ lăn lộn, Thầy không nỡ đành, chớ Thầy ra đi rồi ngàn đời Thầy không trở lại đây nữa đâu. Thầy nói thật sự không bao giờ trở lại cái thế gian này làm con người thứ hai, thứ ba; nhất định là một đời này nữa mà thôi.

Cho nên hôm nay Thầy thương mấy con là Thầy còn mang cái thân này Thầy thương mấy con, chứ mà khi Thầy bỏ cái thân này rồi thì cái tình thương đó là Tâm Đại Bi của Thầy chứ không còn có một cái thương như bây giờ nữa. Nghĩa là đối với một người vào Niết Bàn rồi, cái tình thương của người ta nó không còn để mà người ta giữ gìn nó mà thương yêu như thế này, cho nên Thầy sẽ cố gắng, cố gắng giúp cho mấy con thực hiện

cho bằng được để mấy con ra khỏi, rồi mấy con có 26:21.

Cho nên đức Phật nói: Ta chỉ có một kiếp này mà thôi. Cái người tu rồi họ thấy họ chỉ có một lần này mà thôi. Bởi vì họ đã biết được cái thế gian này mang cái thân này, cái quy luật của nhân quả rồi, họ không muốn trở lại chỗ này chút nào hết và trở lại cũng không được mấy con. Tại sao trở lại không được? Từ chỗ chúng ta tu vô lậu không còn tham, sân, si bây giờ bắt chúng ta tập tham, sân, si lại thì chúng ta mới trở lại được. Cho nên đừng có nói theo kiểu Bồ tát là độ chúng sanh nhiều đời, nhiều kiếp trở đi, trở lại. Nếu một vị Bồ Tát đã tu hết tham, sân, si rồi thì ông ta còn cái chỗ nào cái duyên để mà ông ta tương ưng ông sanh làm con người, điều đó không có đâu. Và nếu có ít ra ông cũng phải biến hóa, mà biến hóa ai? Nếu mà ông biến hóa đến cái thế gian này mà ở thì chắc chắn là ông ở không được. Đó, thì các con nghe kỹ những vấn đề đó, cho nên những cái hiểu lầm lạc của Đại Thừa là vấn đề sai. Bởi vì đối với đạo Phật thì nó là phải tương ưng, chứ không thể nào không tương ưng được, đó là một cái sự tu tập.

Và bây giờ, mấy con biết rằng hôm nay mấy con gặp Thầy và mấy con nỗ lực tu thì mấy con chỉ còn một kiếp này mà thôi, mà mấy con không nỗ lực tu thì mấy con sẽ biết mấy con nhiều kiếp, và một kiếp của mấy con sanh ra nhiều người, và nhiều loài vật, nếu mấy con không chấm dứt ngày hôm nay mà theo Thầy thì mấy con sẽ còn sanh ra nhiều người khi bỏ thân này. Bởi vì mấy con chưa đạt được chân lý đó thì, cho nên vì vậy mấy con phải còn sanh ra nhiều người, và một mình con bây giờ khổ, nhưng mà sanh ra nhiều người các con thấy những người xung quanh con có ai không khổ không? Rồi còn sanh ra loài vật, khoảng thời gian mấy con làm sao chuyển đổi được nhân quả khi mà mấy con chưa đạt được chứng chân lý, thì mấy con làm sao chuyển đổi được nhân quả. Thì những điều mấy con làm ác từ lúc bé mà cho đến bây giờ mấy con biết bao nhiêu điều mấy con làm ác, giết hại biết bao nhiêu chúng sanh không? Thì cái nhân quả đó mấy con phải trả cái quả của giết hại chúng sanh chứ. Mấy con ăn thịt chúng sanh biết bao nhiêu. Xương thịt của chúng sanh trong cái cơ thể của mấy con chưa? Mà nếu mấy con tu không đạt được thì mấy con

phải trả những cái quả đó thì mấy con phải làm biết bao nhiêu loài chúng sanh không?

Một con gà, một con cá mấy con không, mấy con thấy con cá có chút xíu mấy con cũng phải trả nữa. Cho nên mấy con nghĩ rằng mấy con, Thầy bởi vì Thầy vạch ra cái nhân quả của thảo mộc để mấy con thấy rằng một quả có nhiều nhân ở trong đó, thì những cái nhân đó nó sanh ra biết bao nhiêu cái loài không? Thì cái nhân mấy con làm đó biết bao nhiêu là, mấy con sẽ trả biết bao nhiêu cái loài không, và nó phải sanh ra cái loài vật đó chứ, trốn đi đâu mà khỏi. Cho nên đồng thời khi mấy con chết thì bao nhiêu? Cho nên con thấy thế gian này bao giờ cho vắng cá, tôm. Nếu mà ở ngoài biển người ta chài, lưới người ta bắt hết rồi thì người ta phải nuôi thôi, phải không? Người ta phải nuôi thì cái đó là cái nhân quả của mấy con rồi, cho nên đó là chuyển biến nhân quả để thành ra nhiều.

Cũng như bây giờ, mùa này không phải mùa xoài, nhưng người ta làm ra được xoài mà, đó là sự chuyển biến của nhân quả. Cái nhân quả chuyển biến, chuyển đổi được cái nhân quả. Thay vì đúng thời tiết của nó cái

mùa nào cây xoài nó mới có trái chứ gì? Nhưng hôm nay tôi làm được mùa được, tôi chuyển đổi được. Các con thấy điều đó không? Do như vậy nhân quả bây giờ chúng ta có sự chuyển biến được mà. Mà chuyển biến được thì mấy con ghê gớm lắm mấy con, không thể nào mấy con ra khỏi được. Nhân quả nó chuyển biến được chứ đâu phải không chuyển biến được. Nó chuyển thành ác thì nó chuyển biến rất nhiều điều ác, và thiện nó cũng chuyển rất nhiều điều thiện nó chuyển được, cho nên chúng ta ghê gớm lắm, từng học rồi chúng ta mới thấy ghê gớm lắm.

Đừng có tưởng, và đức Phật nói sai, đức Phật nói đúng 100%, nghĩa là như khoa học. Cho nên giáo pháp của đạo Phật mới gọi là chân lý, là một sự thật. Có cái kinh sách, có cái giáo pháp nào mà của cái tôn giáo khác mà dám nói là chân lý đâu. Người ta chỉ nói là kinh Thánh hoặc là người ta chỉ nói đó là những kinh của những bậc Thánh này kia, người ta nói kinh chứ không dám nói sách đâu, người ta tôn trọng nó cái cuốn sách của những bậc Thánh người ta nói kinh thôi.

SÁCH TÂN TU SINH

Nhưng mà đối với đạo Phật đây là bốn chân lý. Các con thấy đây là bốn sự thật của con người. Từ đó chúng ta tu vào Định Vô Lậu là toàn bộ tất cả những điều mà đức Phật nói là sự thật. Thập Nhị Nhân Duyên, Đức Phật nói: *“tất cả các cái sự sinh diệt ở cái thế gian chúng ta đều là do duyên hợp mà sanh”*. Thì bắt đầu bây giờ mọi vật đều có một sự hợp mới có hình dáng chứ. Đức Phật nói lúc đó có khoa học không? Còn sống trong bộ lạc mà đức Phật nói như vậy, bây giờ khoa học chứng minh rõ một vật đều phải có duyên hợp, phải có hợp nhau mới thành chứ.

Đó, đức Phật nói đúng như sự thật mà, cái đó mới gọi là Chân lý. Còn các con thấy tôn giáo khác họ nói đúng không? Không đúng! Như vậy là những bậc mà nói không đúng như vậy đâu phải bậc thánh, còn đức Phật tự xưng mình là Thánh là Phật đâu, tại người ta tôn xưng. Đức Phật nói: *“Ta chỉ là một con người bình thường mà thôi, như mọi người khác. Ta cũng chỉ là một Bà La Môn như mọi Bà La Môn, nhưng Bà La Môn đúng và Bà La Môn sai”*. Sau này chúng ta tôn lên là Phật thôi chứ sự thật ra nghe nói giải thoát như ta thì người ta dịch nghĩa ra

hoặc là dịch âm nó là Phật thôi, chứ sự thật ra ông Phật không tự xưng mình là Phật. Rồi những cái danh từ mà người ta ghép ở trong kinh để như đức Phật tự xưng mình, thật sự đức Phật nói cái đó là không bao giờ có. Người ta thêm vào những cái điều đó để người ta ghép những cái danh từ, những cái sự giải thoát của đạo Phật mà thành mười cái danh hiệu của Phật, trong đó có cái danh từ Phật. Đó là người sau họ ghép cái câu đó vô để mà chúng ta niệm cái danh hiệu đó. Thí dụ như Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật. Các con thấy cái đó là ai viết ra mấy con biết không? Ông Phật tự khoe mình như vậy à? Nếu mà tự khoe như vậy ông Phật không phải là Phật.

Cho nên ông Phật bảo chúng ta lấy giới luật làm thầy, chứ có bảo lấy ông Phật làm Thầy đâu mà xưng hô như vậy. Các con thấy cái chỗ mà đức Phật di chúc, cái lời di chúc: *“lấy giới luật ta làm Thầy”* có đúng không? Vậy mà bây giờ chúng ta lại có những cái danh từ xưng hô Phật như vậy, thì đó là chúng ta mới gây dựng lên một cái phe nhóm. **Đạo Phật là một cái chương trình giáo dục đào**

tạo đạo đức, tám lớp học, ba cấp rõ ràng có cái chỗ nào đâu mà Phật ở đó. Phật có ban chúng ta được cái gì đâu, có giúp chúng ta được gì đâu, rõ ràng Phật có phò hộ chúng ta được gì đâu, cho nên xin Phật để làm gì đây? Chúng ta phải học tám cái lớp này để chúng ta sống một đời sống đạo đức: sống không làm khổ mình, khổ người tức là đem lại sự hạnh phúc cho chúng ta, chính bản thân chúng ta tự lực chúng ta chứ ông Phật có giúp chúng ta được gì đâu? Ông chỉ để lại những kinh nghiệm cho chúng ta biết đó gọi là giáo pháp của Ngài. Giáo pháp của Ngài là chân lý của con người, bốn sự thật, các con thấy rõ ràng.

Cho nên đạo Phật, ông Phật không bao giờ muốn cho chúng ta để ông Phật ở đây mà thờ đâu. Ông có cầu danh, cầu lợi, ông cầu danh lợi ông đâu. Nhưng mà chúng ta nhớ ơn chúng ta thờ ông ta, chứ sự thật ra đối với Phật, Phật không có cầu cái danh.

Đức Phật còn dạy: *“có danh, có lợi thì nên ẩn bóng”*, nó rất là nguy hiểm cho nên có một bài kinh đức Phật nói: đệ tử của ta bắt chước ta cũng sống trong cảnh yên tịnh tu hành, rồi Phật tử Bà La Môn, vua chúa

đến cúng dường thì đệ tử của ta bị đắm chìm chạy theo dục mắt rồi. Còn ta thì hoàn toàn ta xả bỏ hết, ta không còn có, thì như vậy danh lợi đức Phật còn không, không còn!

Còn chúng ta thì hễ có Phật tử cúng dường, hễ có tiền bạc nhiều thì chúng ta đắm nhiễm, cất chùa to, Phật lớn rồi y áo, rồi đồ ăn, đồ uống bắt đầu đầy đặn theo dục lạc hết, các con thấy rõ. Người Phật tử thì họ quý trọng chúng ta, họ cúng dường, họ cung kính, thì đến thời đức Phật cũng vậy, vua, chúa rồi tất cả các Phạm Chí, các Bà La Môn đều quý trọng một cái người tu, họ đến họ cũng cúng dường như thời chúng ta vậy. Nhưng mà đệ tử của đức Phật thì đắm nhiễm, còn riêng đức Phật thì xả bỏ hết. Trong những cái bài kinh đức Phật nói cụ thể rõ ràng và chúng ta thấy rõ ràng là chúng ta bị sở mũi, ba vật chất lôi chúng ta đi tứ tung mà chúng ta không còn giải thoát.

Hôm nay nghe rất rõ những các con có mặt hiện diện trước mặt Thầy: Một là chúng ta phải ra khỏi cái quy luật của nhân quả, ra khỏi cuộc đời này chấm dứt tái sinh luân hồi. Còn mấy con không khéo thì mấy con sẽ sanh nhiều người và

mấy con sẽ tái sinh làm loài vật để mà trả những cái quả, các con không có tránh khỏi đâu, Thầy nói thẳng, thật.

Những người ở trước mặt Thầy đều là những người có trí hiểu biết, hiểu biết mới có ngôi đây, còn không hiểu biết mấy con không bao giờ có ngôi đây. Mà hiểu biết ngôi đây là phải đi tới đích chứ không phải hiểu biết để mà hiểu biết để mà nghe chơi, mà mục đích chúng ta phải chấm dứt ra khỏi cái quy luật của nhân quả đang chi phối từng phút giây của con người trong hành tinh này, của mọi vật trong hành tinh này, chúng ta phải ra khỏi, ra khỏi như Thầy đang sống mà nhân quả không điều khiển được Thầy, còn mấy con hở chút là nó điều khiển, Thầy nói như vậy mấy con xét có đúng không? Bây giờ buồn ngủ mấy con đi ngủ không phải là nhân quả điều khiển mấy con sao? Các con chống lại được sao? Thầy Chân Thành chống lại nhân quả làm cho Thầy cũng gần muốn chết chứ không phải dễ, đâu phải dễ. Cho nên mấy con đừng tưởng cái quy luật của nhân quả ghê gớm vô cùng.

Hôm nay là bài học đầu tiên của cái lớp

này là học về nhân quả. Thì mấy con biết Thầy chọn lấy cái bài đó để chúng ta học vào những cái lớp đầu tiên về cái Định Vô Lậu, vậy cố gắng, cố gắng hơn để chúng ta phải có một sự hiểu biết như thật về nhân quả đối với bản thân, đối với vũ trụ đang quanh mình, đối với các vật đang quanh mình trong quy luật của nhân quả để từ đó chúng ta phá đi từng mảng, điều khiển của nhân quả đang làm chủ thân tâm của chúng ta trọn vẹn.

Đến đây mấy con còn hỏi Thầy gì không thì chúng ta sẽ chấm dứt để Thầy còn làm việc nhiều nữa và đồng thời mỗi buổi học chúng ta một vài giờ đồng hồ cũng đủ khích lệ và sách tấn và tiếp tục, và hiện giờ ai thiếu giấy thì Thầy sẽ gửi cho.

Thì như vậy cái số lượng người càng tăng lên thì sự nhọc nhằn của Thầy càng nhiều hơn và thời gian Thầy mất rất nhiều, bởi vì mỗi lần phải đọc cái bài của mấy con là mất bao nhiêu phút của Thầy chứ đâu ít. Vì vậy cái thời gian mà Thầy viết cái bộ sách đạo đức hoặc bộ giới luật nó lại chậm trễ đi. Nhưng Thầy cũng cố gắng để làm cho cái bộ giới luật của Phật cho nó hoàn thành được

cái bộ giới luật, và nếu cái bộ Giới Luật xong thì mới viết tới cái bộ Đạo Đức Làm Người, và như vậy thì cái sự lợi ích của con người thì cái bộ sách đạo đức rất cần thiết. Cho nên mấy con cố gắng mà làm bài học đúng để Thầy có nhiều thì giờ để Thầy dọn lại Thầy làm cái công việc lợi ích chung cho con người. Mà mọi người thì đang chờ đợi Thầy.

Thầy biết rằng người ta đọc Đạo Đức Làm Người thì người ta đang chờ đợi Đạo Đức Gia Đình, người ta đang chờ đợi tiếp tục những cái Đạo Đức Nghề Nghiệp, người ta đang chờ đợi tiếp tục những Đạo Đức Xã Hội, những cái bài đạo đức rất là tuyệt vời để cho đời sống con người, đem lại đời sống con người rất hạnh phúc. Nhưng mà những bộ sách đó còn nằm trọn trong đầu óc của Thầy, cho nên Thầy mong rằng Thầy có thì giờ để mà Thầy viết. Thay vì Thầy nghĩ rằng nếu mà không mở khóa này thì sợ e rằng Phật giáo không có người tu chứng, và không có người tu chứng thì tức là không bảo chứng cho được những gì mà Thầy dựng lại của Phật giáo thì người ta sẽ đổ lần, người ta sẽ đổ xuống một lần nữa và đổ xuống một lần nữa thì chắc chắn không có ai mà dựng lại được thì uống cho cái loài người trên thế

gian này mất đi một cái giáo pháp rất tuyệt vời, một cái chân lý mà không thể có một cái chân lý thứ hai được nữa. Cho nên Thầy rất tội nghiệp cho chúng sanh trong cái thế gian này, mà nếu mà không dựng lại được những điều mà đức Phật đã để lại cho con người thì rất uổng. Vì vậy mà Thầy chịu cực khổ để mở cái lớp này để dạy mấy con phải tu thật chứng chứ không thể nói lơ mơ được đâu. Người nào mà không chứng là tại ở mấy con, Thầy dạy rất kỹ, đó là cái điều kiện mấy con phải nỗ lực tu.

Mà mấy con dự tu mà mấy con thấy cái khả năng của mình tu không được thì mấy con lên xin Thầy rút lui chứ đừng ở đây rất là vất vả cực khổ Thầy. Thí dụ như mấy con tu không được mà mấy con cứ viết bậy bạ, buộc lòng Thầy vì cái trách nhiệm và cái đạo đức của con người, Thầy không thể bỏ cái bài của các con ném qua, mà phải đọc, mà phải đọc thì mất thì giờ của Thầy. Cho nên vì vậy mà mấy con thấy là mình tu theo cái lớp này chắc không nổi. Nhất là mấy con thấy cái sự tu tập của mấy con qua cái Chánh Niệm Tĩnh Giác thôi, tức là đi kinh hành thôi, mấy con thấy mình làm không xuể. Và đồng thời viết bài thì mình viết bài

mình không xoáy vào cái đề tài của mình, không chỉ thẳng được, không cụ thể được, nói mênh mông đại hải đủ thứ, đủ chuyện, thì do đó mình thấy cái khả năng của mình nó không đủ thì mình nên rút lui, để không Thầy cũng đọc cái bài của mấy con rất là vất vả cực khổ lắm, cho nên vì vậy mà mấy con phải xoáy cho mạnh ngay vào cái chỗ mà cái đề tài của mình muốn nói cái gì?

Khi mấy con không hiểu, không hiểu cái đề tài đó, thí dụ như Thầy nói nhân quả thảo mộc, không biết Thầy muốn nói thảo mộc cỡ nào? Bởi vì thảo mộc thì nó có nhiều, mà nhân quả của thảo mộc như cỏ, rác hay hoặc là cây trái rồi ươm lên này kia rồi, thì hỏi rõ coi Thầy muốn nói cái đề tài này là diễn tả cái gì? Thì hỏi thẳng Thầy, Thầy sẽ chỉ cho các con: **à, bây giờ cái đề tài này phải thẳng qua thảo mộc là muốn nói hạt và trái, có vậy thôi.** Các con về diễn tả hạt, trái, đừng có nó đủ mọi cách mọi loài, mọi cách ở trong đó, thì các con sẽ mất thì giờ nhiều, viết nhiều mà lại nó không xoáy vào cái đối tượng mà con muốn nói. Làm cho người ta hiểu rõ ràng cụ thể.

Cho nên Thầy ngay đây nhân quả thảo

mộc có nghĩa là hạt và trái của một cái cây cỏ, có vảy thô. Rồi bắt đầu bây giờ ta mới diễn tả hạt và trái của cây cỏ như thế nào gọi là nhân quả của nó. Tức là hạt, trái của nó là nhân quả chứ gì, thì mình cứ nói hạt, trái của nó thôi. Trái ngọt, trái đắng, trái cay rồi hạt nhiều, hạt ít của nó thôi là đủ rồi không có gì hết. Các con thấy như mình xoáy, mình không nói cái gì nhiều hết, như vậy quá dễ chứ gì.

Rồi bây giờ Thầy cho các con hành tới cái nhân quả, nhân quả chuyển đổi về thảo mộc, thì các con xoáy vào cái sự chuyển đổi của nó.

Rồi nhân quả duyên hợp cũng xoáy vào cái sự duyên hợp của nó, có phải không?

Cho nên khi mình không hiểu thì Thầy đã nói cho mấy con hiểu. Còn mấy con không hiểu mấy con viết mệnh mông thì cái này là lạc đề sai nữa. Các con hiểu điều đó, cho nên vì vậy ở đây muốn hiểu biết, mà hiểu biết một cái vấn đề cụ thể, thực tế, rõ ràng chứ không phải hiểu một cách lơ mờ, hiểu lơ mờ là hiểu mệnh mông. Cho nên phải xoáy mạnh vào một cái vấn đề để mà chúng ta nói thì cái vấn đề đó nó sẽ trở thành một cái bài

học thấm nhuần trong tâm tư của chúng ta, để chúng ta nhìn.

Bởi vì học đây không có nghĩa là học văn chương, mà học ở đây là học để triển khai cái sự hiểu biết, để phá vỡ những cái ác pháp. Cho nên cái hiểu biết này nó phá vỡ, buộc lòng chúng ta phải hiểu thật, hiểu rõ, nghĩa là không nói lòng vòng, để ác pháp tác động là tôi hiểu như vậy, là đập vỡ nó liền tức khắc không còn dây dưa trong lòng chúng ta nữa, cho nên đây là học để mà giải thoát, học để mà được đem lại sự bình an, học để mà có đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người, cho nên cái hạt này nó đều lợi ích.

Cho nên từng những cái bài mấy con viết về rút tĩa kinh nghiệm, dưới sự hướng dẫn của Thầy để các con mới nói đúng Định Vô Lậu. Nghe Định Vô Lậu chúng ta quán mệnh mong trời đất thì như vậy nó như vậy, nổi không, cũng nghe lần đầu??(43:52) nhưng sự hướng dẫn của Thầy sẽ đi xoáy vào cái sự hiểu biết các con, nó sẽ trở thành một cái vũ khí tối ưu để mấy con diệt tất cả ác pháp. **Bởi vì nó, cái tri kiến của các con nó sẽ diệt tất cả ác pháp, cho nên buộc**

lòng mấy con phải học cho nó trở thành một cái sự, hể không tung nó ra thôi, mà hể tung nó ra là không có một cái chướng ngại vật nào mà nó không phá. Nó đều phá hết. Cái trí kiến của mấy con rất là độc. Cho nên vì vậy mà mấy con phải học nó để mà mấy con được giải thoát.

Bây giờ thì các con yên tâm mà lo về tiếp tục cái sự kiện mấy con đã đọc cái bài mà thầy trả lại, rồi mấy con sẽ hiểu ra, từ cái chỗ hướng dẫn của Thầy, mấy con sẽ nghĩ là cái bài mấy con viết vừa rồi đưa Thầy có đúng hay sai. Bắt đầu làm lại bài thứ hai, thứ ba, phải không mấy con? Làm như vậy tức là mấy con tu Định Vô Lậu chứ gì? Quán xét tư duy một cái vấn đề phải cho rõ ràng cụ thể, chứ đâu phải là mình làm như vậy rồi cái mình thôi bỏ không làm nữa. Thì như vậy rõ ràng là mấy con làm cho cái trí tuệ mình cùn nhạt, nó không có sáng suốt, mà nó không có xoáy mạnh. Học tu là phải tiến bộ, là phải thấy rõ ràng những sự tiến bộ của mình. Nghĩa là bây giờ các con cần phải đọc cái bài mà Thầy thấy Thầy ghi như vậy thì các con suy ngẫm: À, như vậy là mình còn sai trái nhiều, bây giờ mình đứng chỗ này, vậy thì lấy cái chỗ đứng kết hợp lại, bỏ hết

tất cả những cái chỗ sai, xoáy vào cái mạnh cái đề này, thì cuối cùng cái bài của các con trở thành một cái tri kiến giải thoát của mấy con, mấy con cố gắng làm, hiểu chưa? Rồi mấy con sẽ làm. Đừng có mặc cảm, tôi làm bài qua 45:27 tập rồi mình tu chứ sao, có gì đâu mà sợ, ở đời có gì xấu, chỉ có biết lỗi mà sửa thôi, mà Phật dạy **“thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người chứ gì”** đó là đang học hỏi, mà đang học hỏi như vậy thì mình mới tiến bộ chứ, đó là một sự thật, tiến bộ trên tri kiến của mấy con đó, chứ mấy con đừng mặc cảm. Nói: Trời ơi, tôi hỏi nào tới giờ tôi hiểu biết quá trời mà bây giờ sao mà Thầy coi tôi như là không có hiểu biết gì hết vậy? Không phải. Ở đây là tu giải thoát chứ tôi không biết gì. Ở đây đâu phải tu chơi. Ở đây đâu phải là kiến thức thế gian, mà đây là tri kiến giải thoát chứ đâu phải kiến thức thế gian, hiểu như vậy mấy con mới nỗ lực mấy con tu chứ, mấy con hiểu một cách lơ mơ là mấy con mặc cảm, rồi mấy con không tu được đâu. Cho nên mấy con thấy phải hiểu rõ ràng như vậy.

Cho nên về cái phần mà tu nhiếp tâm thì mấy con thấy rằng cái sức của mấy con theo Thầy Chân Thành thì không nổi rồi,

thức như vậy thì chắc là không ai nổi hết đâu, nó khó. Vậy thì mấy con phải thấy đặc tướng của mình. Thầy bảo mấy con, thí dụ như mình tu tập từ 7 giờ tối cho tới 9 giờ thì mình cứ tu tập từ 7 giờ tối đến 9 giờ, sau đó thì Thầy thấy được Thầy tăng lên, chứ mấy con tự tăng lên thì coi chừng. Rồi mấy con ở trong thất bật đèn led rồi cứ ngủ trong đó thì chết rồi. Cuối cùng cái vấn đề Vô Lậu làm bài hay dữ tợn, mà cái si nó vẫn còn tức là vô minh lậu mấy con không dẹp mà. Các con thấy ba lậu hoặc mà người ta đưa ra hai cái pháp để người ta dẹp ba cái lậu hoặc mà cuộc đời chúng ta bị ba cái cái lậu hoặc này làm chúng ta khổ đau chứ gì? Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Mà cái tri kiến của chúng ta thì nó gánh hết hai cái lậu, chỉ còn có cái Chánh Niệm Tỉnh Giác này là nó gánh cái lậu hoặc là vô minh lậu mà thôi. Các con thấy vô minh nó mới có, con nghĩ coi, nghĩ ... nó không chiến đấu lại được, thì tức là vô minh lậu không diệt.

Còn cái dục lậu với cái hữu lậu là cái tham, sân của nó. Cho nên vì vậy mà nó nhờ cái tri kiến nó quét, các con thấy Phật Pháp nó cụ thể, nó đưa ra những cái pháp mà chúng ta diệt tham, sân, si chúng ta rất rõ

ràng. Mà diệt tham, sân, si tức diệt dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu chứ có gì đâu, nó có ba lậu hoặc đó. Cho nên cứ ba cái tướng đó là nó làm cho chúng ta không được bất động tâm. vậy thôi chứmấy cái đó đâu. Bây giờ chúng ta có những cái phương pháp, có cách thức để chúng ta đào tạo, rèn luyện để mà chúng ta tiến tới cái chỗ mà chúng ta giải thoát hoàn toàn, chúng ta chứng quả A la hán chứ sao? Đâu phải là khó khăn, đâu phải là nhiều pháp bằng cách này, bằng cách kia.

Cho nên các con thấy như thiền Minh Sát Tuệ, phải quán xét tuệ này, tuệ kia, quán xét cái tuệ thì mấy con làm cho rảng cái kiểu đó mấy con chỉ có điên điên thôi. Họ có cho làm bài để mà các con viết được như vậy không? Hay là mấy con phải tuệ Minh sát tuệ bằng cái tuệ gì? Bằng cái sự tư duy, suy nghĩ của người ta chứ, lặp đi, lặp lại cái chút tướng mà các con tích tập lại mà các con không triển khai ra đúng cách làm sao. À cho nên cái tuệ giống như vậy là cái tuệ tích tập của người khác.

Nhân quả của thảo mộc cho nó cụ thể chứng minh bởi vì nhân quả thảo mộc nó

có cái cụ thể lắm rồi, mình chỉ nói nó thôi, rồi mình kết luận nó là cái nhân quả đó, và cái gợi ý để mấy con thấy được cái nhân quả, một cái hạt nó lên một cây, một cây nó không lên một trái đầu, cái điều đó mấy con, bởi vì dù sao mấy cái trình độ học thức mấy con rồi về đời về.

016-(LCK-008A)

*Giới luật

*Tri kiến và Định Chánh niệm tĩnh giác
phá dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu hoặc

*Tư duy nhân quả thảo mộc

Các con thấy không? Cho nên nhân quả nó vô cùng. Về cái nhân quả vô cùng, nó trùng trùng điệp điệp. **Nhưng mà chúng ta không có chỉ rõ ra cho được thì coi như là chúng ta không có thấy rõ, mà không thấy rõ chính chúng ta cũng tin một cách mơ hồ, tin một cách mơ hồ tức là không tin.** Thật sự ra mấy con tin theo cái, bây giờ người ta nói thì mấy con tin chứ mà tin chưa sâu, chưa cụ thể, chưa rõ ràng. **Còn muốn tin sâu, tin rõ ràng thì mình phải hiểu biết như thật, hiểu biết như thật thì nó mới tin được rõ ràng.** Chứ còn tin mà không rõ ràng thì đương nhiên là mấy con không có tin mà tại vì mình lừa mình, mình

cứ nghĩ mình tin. Nhưng mà sự thật ra mình biết, mình chưa có rõ. Cho nên ở đây vốn chúng ta tu Định Vô Lậu là làm cho sự hiểu biết của chúng ta như thật.

GIỚI LUẬT

Hôm nay, thì trải qua một cái thời gian tu học đến nay là một tuần lễ. Bây giờ là cái thời điểm mà chúng ta sẽ sắp lớp. Cái người nào đã được sắp lớp mà được vào dự khóa tu học thì mọi người phải ý thức được rằng cái Giới luật mà chúng ta đi vào lớp này là lớp giới luật thì nó phải có kỉ luật. Mà nếu người nào phạm giới, mà không đúng thì buộc lòng Thầy phải cho người đó ra ngoài dự thính chứ không được học ở trong cái lớp này. Bởi vì cái lớp này là lớp đào tạo cho chúng ta trở thành những bậc chứng đạt chân lý hoàn toàn là Vô Lậu.

Người ta nói cái danh từ là A La Hán thì nghe nó cao xa, cũng như nói danh từ Phật thì nghe nó cao xa quá. **Chúng ta chứng cái quả là chúng ta chứng cái chân lý, cái sự thật, tâm chúng ta không còn tham sân si nữa chứ không phải chứng cái gì cả. Cái mục đích tu của chúng ta là cái mục đích hết tham sân si. Vì còn tham sân si là**

khó, mà muốn hết tham sân si thì chúng ta chứng đạt cái trạng thái hết tham sân si của mọi con người.

Cho nên cái mục đích của chúng ta hôm nay là vì chúng ta đi vào cái chỗ để mà hết tham sân si. Mà giới luật là một cái điều cần thiết để chúng ta chứng đạt được cái điều đó. Nếu mà chúng ta không có giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh thì chúng ta sẽ không chứng đạt. Mà giới luật thì đơn giản, rất là đơn giản.

Các con thấy nhân nhục là một giới, tùy thuận là một giới, bằng lòng là một giới, trước mọi hoàn cảnh, trước sự việc gì mà xảy ra chúng ta biết nhân nhục, tùy thuận thì chúng ta thấy đã là ly tham sân si chứ gì. Rồi chúng ta biết rằng khi mà tâm chúng ta được đủ cái nội lực để cho có đủ Tứ Thần Túc. Mà các con cứ phóng dật, cứ nói chuyện này, chuyện kia thì làm sao cái tâm của mấy con nó có đủ nội lực. Chúng ta im lặng.

Cũng như hàng ngày Thầy giảng, Thầy nói thì làm sao Thầy không mất cái khí lực, làm sao cái nội lực Thầy có. Các con hiểu không? Mà hàng ngày mấy con tiếp duyên, mấy con nói chuyện thì làm sao mấy con

đủ cái khí lực để mà mấy con tạo thành cái định lực, cái Tứ Thần Túc của mấy con. Cho nên mấy con vừa xả, vừa huân, vừa xả, vừa huân thì tu muôn đời mấy con có thành công được không.

Mục đích mấy con đến hôm nay là mấy con thấy này, các con cứ tính ra mỗi ngày mình sống trong một bữa thôi, mà 60 mấy người ở đây thì tính ra một tháng như vậy là gần 200 triệu hay bao nhiêu đó mấy con, một trăm mấy chục triệu. Một ngày mà người ta cúng dường cho mình gần bốn, không biết là 400 hay 800 gì đó, thì cái số tiền đó nó cũng nhiều lắm, mấy con thấy. Mình ngồi không mình tu mà mình không lo mình tu mà mình đi nói chuyện, rồi mình chuyện này, chuyện kia đủ thứ hết. Dẹp hết tất cả, cuộc đời này không còn gì nữa, đến đây: một là chứng đạo, hai là chết, là mình đi vào con đường này. Còn nếu mấy con sợ chết thì mấy con đừng có vào tu, nó vừa cực Thầy.

Các con biết từng cái đồng giấy như thế này, từng bao nhiêu bài như thế này, mà Thầy phải cặm cụi đọc từ trên xuống dưới, để thấy được cái sai của mấy con viết không đúng, mà viết chớ. Cái công lao của Thầy rất

nhieu. Cái hướng dẫn của Thầy giáo dục đào tạo để mấy con đến chỗ vô lậu, mà mấy con cứ nói chuyện như bình thường như mọi lần chắc chắn là cái vấn đề đó phải loại trừ mấy con ra khỏi cái lớp tu rồi. Thầy nói: thà là còn một người mà Thầy hướng dẫn họ chứng đạo để nói lên con đường của Đạo Phật là con đường sự thật tu tập, tu tập được. Còn nếu mà hoàn toàn không có thì những gì mà Thầy đã tuyên bố với mấy con, thầy đã viết, Thầy nói lên cái đạo đức không làm khổ mình, khổ người thật sự đó. Các con thấy có pháp hành cụ thể rõ ràng. Nhưng mà cái lớp này mà không có người tu chứng Thầy đót sạch, Thầy chẳng cần, danh với lợi đối với Thầy không có, Thầy không ham gì nữa. Thầy chỉ muốn làm sao cho lợi ích, đem lại lợi ích cho con người, đem lại đạo đức cho mọi người trên hành tinh này họ sống không làm khổ nữa và họ không tự hoại diệt họ. Đó là mục đích Thầy thương yêu, mà Thầy còn sống đến hôm nay, chứ sự thật ra nếu mà Thầy không thương yêu chúng sanh Thầy đã đi lâu rồi.

Mà hôm nay mấy con đến đây mấy con tu chứ không phải mấy con nói chuyện. Mà Thầy thấy hầu như mấy con hay nói chuyện,

cái nói chuyện nó không có tốt mấy con. Mà Thầy nói, Thầy thường nhắc từ khi mà bắt đầu mà Thầy dạy đạo Thầy nói: *“bí quyết thành công của thiền định là độc cư”* nhưng mấy ai nghe lời Thầy. Mấy con tu mất công, mấy con nói chuyện là mấy con tu mất công. Chẳng bao giờ mấy con đủ Tứ Thần Túc, mà không có Tứ Thần Túc thì con đường định con chưa bao giờ nhập định được, đó là cái duy nhất. Mà không đủ Tứ Thần Túc thì mấy con không làm chủ được sống chết của mấy con, và bệnh đau mấy con cũng chịu đầu hàng. Bây giờ mấy con có tác ý mấy con có hiệu quả đó, nhưng mà cái đau của mấy con nó đâu phải ở trong đau thường. Đau để mà chết nó đau nhiều lắm. Cho nên mấy con không có đủ cái lực Tứ Thần Túc thì mấy con không đẩy lui bệnh, mấy con không làm chủ nó nổi.

Cho nên ở đây mục đích Thầy đào tạo làm sao cho mấy con làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết. Phải cụ thể, phải rõ ràng. Nghĩa là mấy con chứng đạt được chân lý là tâm của mấy con, mấy con sẽ muốn làm chủ những sự sống chết này thì mấy con rất là dễ dàng, không có khó khăn. Mà cái lớp này là cái lớp đào tạo về

mục đích đó.

Cuộc đời mấy con bị chi phối, bị đau khổ trong bốn sự đau khổ này: sanh, già, bệnh, chết. Mà đây là cái lớp đầu tiên từ khi đức Phật ra đời cho đến bây giờ, đây là cái lớp đầu tiên để giáo dục đào tạo mấy con. Trải qua cái thời gian mấy con thấy mấy con làm bài là đào luyện mấy con, chứ còn nếu mà cỡ mà để cho mấy con cứ nhảm ở trong đầu, quán nhảm ở trong đầu mấy con bao nhiêu, sự hiểu biết mấy con bao nhiêu? Nói nhân quả thì mấy con ai cũng biết rồi, cũng hiểu rồi. Nhưng mà cái sự thật từ khi mấy con viết bài ra Thầy mới Thấy đúng là mấy con chỉ hiểu một cách rất cạn. Nói về nhân quả mấy con hiểu rất cạn, chưa sâu, chưa đi vào những chi tiết, vậy thì làm sao mấy con có được cái chánh kiến của nó thật sự, cho nên làm sao giải thoát?

Cho nên Thầy viết, Thầy ghi ở trên cái bia đá Thầy nhắc: *«Đừng thấy những chuyện đúng, sai, phải, trái mà hãy thấy nhân quả thiện ác»* các con nghe cái lời Thầy khuyên mà. Thầy đã ghi trên bia đá mà, thế mà tới bây giờ mấy con lại không hiểu nhân quả thì Thầy thấy thiệt ra quá cạn. Nói tu

Định Vô Lậu, vậy mấy con quán nhân quả như thế nào? Chắc chắn mấy con quán sơ sơ chứ đâu có sâu đâu. Cho nên trong những cái bài mấy con đã làm, đã nói lên được cái Định Vô Lậu của mấy con còn cạn lắm. Cho nên tâm mấy con ly dục ly ác pháp chưa trọn. Mấy con cũng bằng chứng trong cái lớp học này để xác định được cái trình độ của mình về cái Định Vô Lậu mình còn cạn lắm, cạn, chưa có thâm sâu. Nói chung chung thì nói được, nhưng đi vào từng chi tiết để nói ra sự thật của nhân quả thì mấy con chưa nắm được. Cho nên vì vậy càng học mấy con mới thấy mình càng dở, càng học mới thấy mình càng tu học hơn, chứ nếu mà các con không thấy mình dở mà cứ ngỡ tưởng rằng mình như vậy là đủ, như vậy là được là sai. Các con thấy bước vào cái vô lậu thì mấy con đã thấy cái sự hiểu biết, cái tri kiến của mình còn kém lắm.

Đến Chánh niệm tĩnh giác để phá đi cái vô minh lậu tức là cái buồn ngủ, hôn trầm, lười biếng của mấy con, thì các con biết rằng cái sức mà nhiếp tâm của các con Thầy thấy thật sự ra Thầy từng nói mấy con, Thầy chưa tu thiền định lần nào hết, mà khi đến với Hòa thượng Thanh Từ Thầy ngồi nhiếp tâm

30 phút không niệm. Còn bây giờ mấy con đi từng phút, mà vẫn còn niệm. Có người phải lui đến 30 giây, thì các con thấy cái sức nhiếp tâm của mấy con như thế nào? Và cái tâm của mấy con, cái tâm mà ác pháp, cái tâm dục của mấy con lừng lẫy, nhiều lắm, cái nghiệp của mấy con quá nhiều. Đối với Thầy, so với Thầy, mấy con thấy, ngồi nhiếp tâm Thầy 30 phút không niệm, không xen một niệm gì. Người ta không ngờ là có một người cái tâm họ như vậy được, mà chính Thầy là con người như vậy, mà chưa tu thiền định gì hết.

Còn sống cái đời sống tất cả các chùa đại thừa đều ăn một ngày ba bữa, mà riêng Thầy đến đâu Thầy thích ăn một bữa, mà ăn ba bữa là Thầy không thích. Nó lại có khác hơn, cái đặc tướng của Thầy nó có khác. Khi mà Thầy sanh ra làm con người, tám tuổi được cha mẹ cho vào chùa mà lúc nào Thầy cũng thích ăn ngày một bữa chứ không. Trong chùa có dạy mình điều này đâu, đâu có nói ăn ngày một bữa, họ có dạy giới, học giới nhưng họ không có dạy ăn một bữa, thế mà Thầy lại thích. Thì các con biết cái đặc tướng của Thầy nó có lạ chứ không phải là một cái người tầm thường. Nhiếp tâm thì nếu

mà so sánh thì mấy con thấy mấy con không thể nào hơn Thầy được, mà không có người nào hơn Thầy được. Còn ăn ngày một bữa là coi như là cái thói quen của Thầy từ lâu rồi. Cho nên Thầy tu không thấy mà Thầy làm chủ được bốn sự đau khổ của mình. Còn mấy con Thầy biết, sau khi những năm tháng mà Thầy dạy, Thầy biết cái đặc tướng của mấy con, cái nghiệp của mấy con quá nặng, cái đặc tướng của mấy con quá nặng, quá... không thể tự mình đi trên con đường giải thoát này được. Nếu cứ để giáo pháp dạy như thế này, tự tu như thế này mấy con không.

Cho nên từng đó Thầy mới nghĩ phải là cái chương trình giáo dục đào tạo của Đạo Phật thì mới mong đào tạo Định Vô Lậu mới được. Chứ còn không khéo như thế này thì không ai tu hoàn tất.

Hôm nay là cái lớp mở đầu tiên Bát Chánh Đạo, lớp thứ nhất mà mấy con đang tu học, đang được Thầy dạy. Mặc dù cái giáo án, cái giáo trình soạn thảo cái chương trình tu học chưa đủ nhưng Thầy có thể dạy mấy con lớp Chánh kiến. Đây là lớp Chánh kiến mà như mấy con thấy phải triển khai cái tri

kiến của mấy con bằng sự thấy như thật để nó là Chánh kiến, thì cái Định Vô Lậu mà hôm nay Thầy dạy mấy con làm những bài vở này, đây là cái chương trình giáo dục hẳn hoi rồi.

TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Mấy con phải học, phải làm bài, phải chịu tư duy, suy nghĩ trong một tuần mấy con không phải làm một bài mà làm rất nhiều bài, và nhiều sự suy tư tìm hiểu nên có nhiều người hỏi những câu hỏi Thầy thấy đúng, người ta nghi ngờ cũng phải đúng chứ sao. Tại vì từng cái mắt cây là cái nhân hay là cái quả đây? Từng cái lông mía nó là cái nhân hay là cái quả đây người ta chưa biết. Người ta chưa từng biết đó là nhân quả của thảo mộc, nó vô cùng, vô cùng nhân, vô cùng quả, vô cùng hình tướng nhân quả chứ không phải riêng cái hạt, rồi cái quả mới là hạt quả. Trong cái cây mía, chúng ta thấy rõ ràng cái nhân là cái ngọn mía chứ đâu phải là cái trái, các con thấy cái ngọn mía mà. Người ta ươm nó lên nó sẽ ra những cây mía, mà cây mía chúng ta chặt ra từng đoạn rồi chúng ta ghim xuống nó vẫn lên cây mía. Như vậy nè, cái cây mía vừa là cái quả cũng

vừa là cái nhân. Các con thấy không? Tại sao thảo mộc nó có nhiều cái đặc biệt như vậy, trùng trùng điệp điệp nhân quả như vậy mà hình dáng nó có phải cái hạt đậu. Các con thấy rất rõ ràng, một cái dây cắt xuống, ghim lên, nó lên. Một cái mắt, trong một cái nhánh cây có cái mắt, hoặc trong cái cây nó có cái mắt, cắt cái mắt nó lên, mà ghim cái mắt đó làm cho cái mắt nó lên thành cái cây, ra quả, ra trái. Các con thấy nó là cái điều kiện của nhân quả, nó vô cùng, nó không có một, nó vô cùng.

Cho nên vì vậy chúng ta thấy con người, người ta cứ nghĩ rằng phải đi từ thai sanh nó mới có con người, điều đó thật. Họ chỉ nghĩ phiến diện trong một góc độ nhỏ mà thôi. Con người đầu tiên làm sao có thai sanh mấy con, mấy con biết con người đầu tiên như thế nào không? Nếu mà dùng Tam Minh nói thì mấy con làm sao dùng cái trí mấy con hiểu mấy con, làm sao mới hiểu cái người đầu tiên. Cho nên người ta cứ nói phải có một đấng nào đó biến hóa ra chúng ta, sanh ra chúng ta. Sự thật ra duyên hợp đúng nó sẽ có. Bằng chứng mấy con thấy đâu phải cần cái hạt mới là có cái quả, mà từ cái cây nó vẫn có

cái quả mà, nó hợp đủ duyên là nó thành chứ có gì đâu, con người cũng vậy mấy con. Cho nên lần lượt chúng ta dần dần đi đến nhân quả của thời tiết, nhân quả của vũ trụ, rồi chúng ta sẽ thấy được cái điều này. Nếu chúng ta thấy như thật thì chúng ta phải có Tam Minh, như thật của nhân quả.

Cho nên ở đây, trong cái vấn đề tu học nó có hai phần: Một phần dùng tri kiến để phá đi cái dục lậu và cái hữu lậu của chúng ta. Còn một phần tu tập tỉnh giác để phá đi cái vô minh lậu, mà cái vô minh lậu rất là quan trọng.

Như trong chúng chúng ta không ngờ, các con đâu có ngờ một con người rất là bằng xương, bằng thịt như thế này mà một ngày mà một đêm người ta nghỉ, chỉ ngủ có buổi trưa, ăn cơm rồi người ta nghỉ, bởi vì ăn cơm rồi nghỉ để cho cái cơ thể nó hoạt động cái thực phẩm chúng ta. Cho nên người ta chỉ nghỉ 30 phút trong buổi trưa khi ăn cơm rồi. Rồi từ đó suốt đêm ngày người ta liên tục người ta tu tập không ngủ, các con không ngờ cái con người bằng xương bằng thịt như thế này mà người ta thức như vậy được. Thầy

không nói Thầy, mà đây là một thiền sinh trong tất cả thiền sinh của chúng ta.

Như các con đều biết đó là, ở đây các con cũng đều biết là thầy Chân Thành. Ở đây bên nam đều là biết mặt thầy hết, không ai theo thầy về cái sức mà ngủ, mà thức như vậy không ai theo thầy nổi. Nghĩa là người ta cũng cố gắng nhưng mà cái hôn trầm, thù miên dập người ta tan nát hết. Đó, thì mấy con thấy con người bằng xương, bằng thịt như chúng ta mà có ai mà thức như vậy được không? Nhưng mà thầy nói nó an trú một cách kỳ lạ. Khi mà nhiếp tâm luôn luôn lúc nào thầy cũng đi Thân hành niệm rồi thầy ngồi, rồi thầy nằm tất cả những cái điều này hoàn toàn rất là tỉnh táo, rất là an trú, không bao giờ có một chút niệm. Mọi người thì ngủ, riêng thầy thì thầy an trú, thì nó kỳ lạ một cách kỳ lạ, sự thật ra chưa từng thấy. Nhưng mà tin rằng trong cái sự tỉnh thức này và cộng với cái tri kiến giải thoát này. Cho nên trong tuần nay Thầy làm năm bài luận về nhân quả, mỗi bài đều có chất lượng rất là hay. Mỗi bài đều có một cái chất lượng. Từ cái bài này đã hiểu thì thầy lại đọc, làm một bài khác, thầy lại hiểu thêm những cái phần khác nữa. Và cái thời gian tu

về Định Vô Lậu thì thầy sẽ triển khai được cái tri kiến của nó đến tận cùng và cuối cùng thì dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu sẽ bị diệt, và như vậy là chúng đạt không có gì khó khăn. Và khi mà tâm hoàn toàn thanh tịnh, tâm hoàn toàn thanh tịnh, thì lúc bấy giờ Tứ Thần Túc sẽ đủ không cần tập luyện nó sẽ đủ. Cho nên ở đây cái mục đích Thầy sẽ biết rất rõ là chúng ta phải nỗ lực tu tập.

Ở trong cái thời khóa, ở đây là cô Liễu Châu có ghi lại cái thời khóa. Thầy muốn đọc lại cái sự trình bày của cô để cho thấy cái sự tu tập của cô cũng rất là cố gắng khắc phục, và đồng thời cũng nhắc nhở mấy con. Nhiều khi chúng ta tu tập chúng ta nhiếp tâm mà chúng ta lọt trong tưởng, rồi chúng ta cứ ngỡ tưởng mình sẽ an trú được, nhưng sự thật coi chừng bị trạng thái tưởng. Lưu ý cái phần ý thức và tưởng thức nó xê lệch một chút xíu là nó sẽ bị tưởng thức, và đồng thời chúng ta đã sai lệch đi. Từ xưa đến giờ các tổ đã tu đã lọt vào trong tưởng mà tưởng mình là nhập định đó là cái đau khổ nhất cho các tổ. Còn bây giờ chúng ta nhờ qua một cái kinh nghiệm tu hành của Thầy, biết cái trạng thái nào là tưởng, mà cái trạng thái nào không tưởng, Thầy dẫn dắt mấy

con Thầy không sợ. Và vì vậy mấy con yên tâm mà không lo nhưng vẫn phải có được sự hướng dẫn và đôn đốc để cho mấy con thực hiện được cái điều này.

Đây Thầy sẽ đọc cái bài này để mấy con thấy rằng qua cái sự tu tập của cô Liễu Châu, cô ý ghi lại. Thầy thấy phải đi từng bước như thế này để tiến tới thì nó dễ dàng, nó căn bản. Nó tu tập căn bản, có căn bản là cái sự tu tập không sai, còn tu tập sai rồi thì các con sẽ bị sai mất căn bản. Cho nên từ cái triển khai cái tri kiến giải thoát cho mấy con cũng phải đi vào từ cái căn bản tức là làm từng cái bài luận như thế này nó mới thuộc về căn bản. Để được biết rõ được cái sức hiểu biết của mình. Rồi từ cái sức tỉnh thức của mấy con phải đi từng phút giây, từng bước, từng hành động, từng hơi thở để cái căn bản đó, để mà chúng ta đi sâu mới được. Còn nếu mà chúng ta thiếu căn bản này thì không đi sâu được. Cho nên sự tu tập nó không khó, mà khó ở chỗ mất căn bản.

“Kính thưa Thầy, phần trên con đã trình bày lên Thầy thời khóa tu tập của con. Dù hoàn cảnh nào con cũng giữ đúng

như thời khóa mà con đã suy tư đúng với đặc tướng tu hành của con. Sau một tháng con sẽ bổ sung thêm vào thời khóa và xin trình lên Thầy để Thầy tiện bề kiểm tra, chăm sóc. Sau đây là kết quả của sự tu tập pháp môn Chánh niệm tỉnh giác và Định Vô Lậu, Tứ Niệm Xứ:

1. Chánh niệm tỉnh giác như Thầy đã chỉ dạy có bốn cách đi kinh hành, đây là thân hành niệm nội, ngoại. Con chỉ tu tập trung tu tập ba cách đi kinh hành, còn cách thứ tư Thầy dặn chưa được tập. Nghĩa là cách thứ tư là cái cách mà mỗi hành động tác ý một lần, thì Thầy không cho mấy con tu tập, nhưng cái cách thứ 3 là mấy con đi kinh hành 10 bước, như bữa đầu tiên Thầy hướng dẫn cho mấy con đó, 10 bước. Thầy không nói 20 bước mà Thầy chỉ nói 10 bước, để rồi mấy con sẽ ngồi xuống và con hít thở năm hơi thở rồi đứng dậy đi kinh hành mười bước nữa và cứ như vậy mấy con cứ tiếp tục mà tu tập. Đó là cái sức tỉnh của mấy con. Mà tu tập từng bước đi, từng giây, từng khắc để cho mình hoàn toàn chủ động nhiếp tâm đạt được chất lượng cao và an trú phải đạt được chất lượng cao trong sự tu tập đó.

Cách thứ 1, thứ 2, thứ 3 con đã tập trung tu từ tháng 9 âm lịch cho mãi tới nay. Con đã dày công khổ luyện và bền chí tu từ nửa phút phút lên 1 phút, lên 2 phút có sự niệm xệt vào con lại tu trở lại, trở đi, trở lại nhiều lần nhưng mới chỉ mới nhiếp được tâm nhưng vẫn còn niệm nhá vào. Con bền chí lại tu trở lại, tu từng phút, nghỉ 1 phút cho đến thời gian 30 phút suốt trong mấy ngày liền.

Khi con đã an trú được trong cách 1, con chuyển sang cách đi kinh hành 2. Con cũng tu như cách 1: đi từ 1 phút lên 2 phút, lên 5 phút. Lần này khỏe hơn vì tâm con đã nhiếp và an trú được trong từng hành động của thân hành, con chuyển lên cách đi kinh hành thứ 3, cách đi này có vẻ hợp với đặc tướng của con, con thích tập, ham tập tu. Tuy nói vậy chứ đâu phải khỏe khoản gì, lúc đầu tập cũng rất mệt ở điểm xem đồng hồ, ngồi xuống đếm năm hơi, đứng dậy đi mười bước lại ngồi xuống vừa đúng 1 phút, rồi nghỉ 1 phút lại đứng dậy cứ liên tục trong 30 phút, thỉnh thoảng có một vài niệm vừa nhá vào nhưng con luôn hướng tâm, nhiếp tâm vào từng hành động nên cuối cùng không còn khe hở, nên chúng

đành phải chịu.

Kính bạch Thầy! Cho đến bây giờ con đã đi kinh hành cách 1, 2, 3 đặc biệt cách 3 đi trong 30 phút mà không có niệm. Con tu trong mấy ngày liền, tâm con an trú hoàn toàn trong hơi thở và bước đi, tâm rất an vui, thân nhẹ nhàng và tỉnh giác trong từng hành động. Đặc biệt con tu có hôm lên 1 giờ 30 mà vẫn khỏe, chân bước đi, thân ngồi xuống rất nhẹ nhàng và hân hoan.

2. Con tu Tứ Niệm Xứ, trước đây Thầy dạy giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Đây là chân lý giải thoát của đạo Phật. Biết vậy nhưng con cố giữ tâm thanh thân mà chỉ được 5, 10 phút rồi niệm lại xẹt vào hoặc hôn trầm tán công như hôm nay.

Kính bạch Thầy! Con xin kính trình lên Thầy và con xin đội ơn Thầy. Giờ con tu thân hành niệm nội, ngoại kỹ lưỡng, nhiếp phục được tâm, rồi an trú được tâm trong từng hành động nhỏ đến lớn của thân hành nội ngoại nên khi con tu Tứ Niệm Xứ trong 1 giờ có hôm 1 giờ 30 mà ít có niệm, không hôn trầm buồn ngủ, tâm hoàn toàn thanh thân, an lạc và vô sự trong hơi thở ở nhân trung rất tự nhiên mà không hề trú tâm

vào tập trung tâm, đó là kết quả của Tứ Niệm Xứ.

3. Định Vô Lậu con tập quán thân vô thường, thân bất tịnh, nhưng chỉ được 10 phút, có hôm lên được 15, 20 phút là hết, rồi tâm con nó tự hơi lười, không biết quán gì nữa. Vì vậy con kính xin Thầy sự hiểu biết của con còn cạn cợt nhưng con không thối chuyển đâu mà càng bền chí. Con đã làm bài luận văn Thầy cho đề nhân quả loài thảo mộc, con viết liền, liên tục, cứ đến thời khóa tu Định Vô Lậu là con lại viết, có nhiều lúc viết xong. Giờ nghỉ dòng tư tưởng của con lại nhớ đến nhân quả thảo mộc, nó khởi ý này, ý khác con suy tư thấy hay, thấy xa hơn. Có lần trước, các lần trước gần gũi hình như ai cũng biết, rồi con lại ngồi viết và hôm nay đây con lại viết bài trình lên Thầy, bài luận văn về nhân quả thảo mộc, con biết con viết nhiều làm khổ Thầy, nhưng với những đứa con tội dạ như con, con mong Thầy vì lòng thương tưởng, thương yêu đàn con cũng quyết tâm về Phật Pháp, vì sự làm chủ sự sống chết của mình và của nhân loại mà Thầy hoan hỉ khỏe, vui đọc để sửa cho con để con hiểu được sâu, rộng về Định Vô Lậu để quét sạch và

giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh. Biết xấu hổ và sợ hãi trong các lỗi nhỏ nhặt, trong sự tu tập của chính mình.

Con của Thầy,

Liễu Châu.”

Trong cái sự tu tập của con thì Thầy thấy nó có đi từng chút để cho nó có căn bản. Cho nên cái bài này Thầy đọc để cho mấy con rút tĩa từng kinh nghiệm, để mình tu tập, nghĩa là mình tu tập từng bước. Nếu mà đi kinh hành, nếu mà là hơi thở thì từng hơi thở, một hơi thở chắc ăn hơn là nhiều hơi thở, một bước đi chắc ăn hơn là nhiều bước đi, cái đó là cái căn bản mà Thầy từng nhắc nhở. **Đừng vội tu nhiều, đừng ham tu nhiều, mà tu ít, tu rất ít để chất lượng rất cao, đây là sự tỉnh thức, sự làm chủ dặt tâm mình vào phương pháp, không để pháp dặt mình mà mình dặt pháp.** Coi như mình nương vào pháp để dặt tâm mình định tĩnh một cách cụ thể, nương vào Pháp chứ không phải để Pháp nương vào tâm. Bởi vì Pháp nương vào tâm thì có bữa tu mà nó yên, nó không niệm, còn có bữa thì tu không được, bị xạc ra, xạc vào, có bữa thì hôn trầm, thùy miên gục tới gục lui, có

bữa thì tỉnh táo. Như vậy, mấy con tu như vậy là mấy con không làm chủ. Tu thì phải làm chủ từng phút giây. Cho nên khi nào mà thấy mình không làm chủ mà đang bị chướng ngại pháp thì tìm mọi cách để mà phá nó để tiến tới sự tu tập của mấy con.

TRIỂN KHAI TRI KIẾN

Cho nên sự tu tập muốn có căn bản chắc chắn để đạt được thì phải siêng năng trên cái Định Vô Lậu, con đừng quán lung tung mà hôm nay đi vào những cái đề tài. Cái đề tài là nhân quả, mà nhân quả thảo mộc thì từng giây, từng phút, từng thời tới Định Vô Lậu đều tập trung về nhân quả. Coi mình còn chưa hiểu những gì, xét coi xung quanh mình những thảo mộc có những loại gì mình chưa hiểu, và những gì mình chưa biết là nhân, là quả thì cứ viết trong bài luận sẽ hỏi Thầy, Thầy sẽ trả lời những nhân quả đó cho mà biết, để rồi chúng ta triển khai cái sự hiểu biết đó ra, thì nó sẽ lợi ích rất lớn. Khi chúng ta tu tập triển khai được cái tri kiến hiểu biết các pháp trong thế gian này như thật. Nó không phải là cái bài nhân quả mà còn nhiều bài nữa. Nhiều bài mà mấy con cần phải học, cần phải quán, cần

phải tư duy mà thầy cho ra những cái đề tài.

Cho nên hiện giờ thì mấy con đừng quán lung tung, một lát thì quán pháp vô thường, một lát thì quán cái này cái khác, mấy con tập trung lại nhân quả, tập trung lại nhân quả. Mỗi niệm trong đầu của mấy con khởi ra thì mấy con đặt nó thành nhân quả để mà quán xét từng niệm đó. Bởi vì mình học pháp gì thì lấy cái pháp đó để áp dụng vào đời sống, vào tâm niệm của mình từng phút, từng giây thì mới có sự lợi ích cho mấy con.

Nếu không biết áp dụng thì tu để làm gì đây? Cho nên khi đó, chẳng hạn nào bây giờ, thí dụ giờ này không phải là giờ ăn, nhưng bụng đói nó muốn ăn, thì mấy con thay vì quán thực phẩm bất tịnh làm cho nó nhàm chán. Ở đây chưa phải là cái đề tài đề tài để quán thực phẩm bất tịnh mà là cái đề tài đề tài để quán nhân quả. Cho nên mình đem cái đề tài thêm ăn, thêm uống này quán nhân quả đi. Mấy con biết áp dụng không? Mấy con phải biết áp dụng thì nó mới lợi ích cho mấy con chứ, quán nhân quả mà. Các con thấy :
« bây giờ này ngồi này thêm ăn, mai một nhân quả này sẽ thành cái con già đãi,

cái con ham ăn » có phải không? Như vậy nó lợi ích cho mấy con chứ cần gì quán bất tịnh đâu. «Ăn ngày một bữa mà đủ sống rồi, mà còn ham ăn, mà còn đói bụng, mà còn muốn ăn, mà muốn thành con gì đây? Nhân quả nó không tha cho những cái loài tham ăn này đâu». Đó mấy con thấy, dùng như vậy là mấy con biết áp dụng vào đời sống của mình. Nó sẽ nghe, cái tâm nó sẽ nghe mà nó ớn, nó sợ. Nhân quả mà, rõ ràng mình thấy một cây mà nó đâu có, một hạt nó đâu có một trái, nó đâu có một quả. “Bây giờ mà thêm ăn thì nó sanh ra nhiều cái nhân của mà thêm ăn thì nó sẽ sanh ra bao nhiêu quả không? Bao nhiêu người chết đói không? Bởi vì cái quả thêm ăn này là cái quả Ngã Quỷ rồi ». Mình áp dụng vào nhân quả. Nghĩa là các cái niệm trong tâm các con nó sẽ trở thành nhân quả.

Thí dụ như ngôi đây mà nhớ gia đình của mình, đem nhân quả áp dụng vô đi, nó sẽ thấy cái nhớ nó sẽ tan đi. Các con biết, một pháp mà biết áp dụng nó cũng đem sự giải thoát chính mình mà. Còn đợi mà mấy con phải quán ái kiết sử hoặc là quán thực phẩm bất tịnh thì nó. Cái bài học này mình chưa có thâm sâu, mình quán nó sâu

không? Còn mình đang học cái này thì mình áp dụng ngay liền thì cái sự lợi ích cho mấy con rất lớn chỗ biết áp dụng được pháp bằng cái tri kiến chúng ta vào.

Thầy đem một cái vài ví dụ để mấy con, từ đó trong tâm niệm của mấy con khi mấy con đang học cái pháp này, áp dụng vào tất cả mọi chiều hướng đều là nhân quả hết. Nhân quả sâu rộng lắm mấy con, sâu rộng. Mà biết áp dụng thì tâm hồn chúng ta sẽ bình an, an ổn, không còn bị đau khổ nữa, không còn. Chứ không phải đợi cái pháp đúng của nó mới quán đâu. Thì trong cái sự tu học phải biết áp dụng, mà không biết áp dụng thì cái đời sống chúng ta không giải thoát, không ly dục ly ác pháp được. Mà biết áp dụng tức là ly dục ly ác pháp. Thì như vậy thì mấy con thấy trong cái sự tu học của mấy con nó phải thiết thực và lợi ích cụ thể chứ không thể mơ hồ được.

Bây giờ Thầy sẽ trả lại bài cho mấy con. Thứ nhất là những cái bài nào mà Thầy ghi bảo mấy con làm cái bài nào đó thì mấy con sẽ làm cái bài đó. Thí dụ như bây giờ mọi người còn đang làm cái bài quán về nhân quả thảo mộc, mà có người nào quán về

nhân quả của thân hành, hoặc là nhân quả của con người, nghĩa là nhân quả của con người thì nó sẽ đi dần đến. Mấy con sẽ tiếp tục tới những cái bài học này, nhưng mấy con chưa tới, Thầy chưa cho mấy con làm thì mấy con không nên làm.

Thí dụ như bây giờ cái người đó đã qua cái lớp mà nhân quả thảo mộc rồi, nghĩa là họ quán đầy đủ rồi thì họ sẽ áp dụng vào cái bài học, rồi họ sẽ áp dụng vào cái bài học kế để chứng minh cụ thể cho cái nhân quả, thì họ lấy bài thảo mộc họ áp dụng qua cái bài nhân quả của con người. Thì trước tiên họ muốn chuyển qua nhân quả con người thì họ phải biết đường đi của nhân quả con người chỗ nào?

Như chúng ta biết rằng có ba nơi mà nhân quả của con người đi đó là: thân hành, khẩu hành và ý hành, ba nơi hành đó là nhân quả đi. Vì vậy mà sau khi Thầy bảo người đó nói về nhân quả của con người thì họ sẽ nói chung chung, họ nói chung về ba cái lộ trình này: thân hành, khẩu hành, ý hành là tạm đủ cho cái bài đó rồi. Bắt đầu Thầy cho họ đi vào chi tiết sâu, Thầy cho họ nói về nhân quả của thân hành, thân hành,

rồi khẩu hành, rồi ý hành chớ. Mà thân phải trước, vậy cái thân hành thì tức là các con sẽ viết cái bài về Nhân quả thân hành. Còn bây giờ Thầy chưa cho là tại vì mấy con chưa sâu về nhân quả thảo mộc thì mấy con còn phải viết thêm nhân quả thảo mộc. Đó là những cái điều mà mấy con cần phải theo cái sự hướng dẫn của Thầy chứ mấy con viết trước thì mấy con cũng chẳng tới đâu hết đâu. Bởi vì cái trình độ của mấy con còn cái nhân quả thảo mộc còn kém thì mấy con còn tiếp tục làm cái bài nhân quả thảo mộc nữa

TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Ở đây có những cái Thầy sẽ trả lời có một cái bài của một thiền sinh hỏi Thầy về cái vấn đề những cái điều kiện cần thiết ở trong cái nhân quả của thảo mộc. Câu hỏi như thế này:

Hỏi : *Nói nôm na cho dễ hiểu thì nhân là hạt, quả là trái, nhưng cũng có những loài thảo mộc không mọc từ hạt để thành cây như cây cỏ, cây khoai mì, cây khoai lang, mía, cây hoàng ngọc. Con chẳng biết hạt của chúng thể nào? Chỉ biết người ta không trồng từ hạt thôi. Đó là cái câu hỏi.*

Đáp: Con thấy dây lang đó, mình đâu

có thấy nó là hạt đậu. Nhưng nó là cái nhân đó, bởi vì ở đây là cái hạt, muốn nói một cái hạt nó sẽ lên thành một cái cây, cái cây cho ra quả, thì cái dây lang người ta ghim xuống nó cũng. Như hồi nãy Thầy nói mà, nó là cái nhân. Khi mà nó tạo nó thành ra một cái cây để cho nó có cái quả, hoặc là cái kết quả của cái loại đó. Thí dụ như bây giờ trồng cây mía thì cây mía làm sao có quả mấy con, nhưng mà nó cho chúng ta đường mà, do đó nó cho chúng ta được cái nước ngọt mà, đó đó trong cái cây nó là cái quả mà, nhưng mà cái cây chúng ta chặt chúng ta trồng lên thì đó là cái nhân, cho nên nó vừa nhân mà vừa quả đó.

Cũng như cái củ khoai lang chúng ta thấy, nếu chúng ta đặt xuống đất thì cái củ khoai lang nó sẽ lên thành cái dây, và cái củ khoai lang mà là cái nhân đó nói sẽ bị thối mấy con, phải không? Nó thối đi, nó có cái dây, nó mới ra những cái củ khác thì đó là cái quả mới của nó. Đó mấy con thấy, từ cái củ mà nó là cái nhân, nếu chúng ta để chúng ta ăn thì nó là cái quả, nhưng mà chúng ta đem trồng thì nó trở thành cái nhân, mà khi mà nó lên được cái dây rồi thì thay vài cái quả đó nó trở thành cái nhân rồi thì nó lại thối, có phải không? Vì nó lên cái cây rồi nó

phải thối. Cũng như cái hạt, mà khi nó lên được cái mầm với cái cây thì cái hạt nó bị thối, có cái hạt nào mà nó không thối đâu. Thành ra do đó thì chúng ta thấy rằng nhân quả nó có thể nó có nhiều cái hình dáng trong cái nhân quả chứ không phải chỉ có cái hạt mới là cái nhân.

Nói như vậy là mấy con đã hiểu rồi, qua những cái điều kiện con hỏi là tại vì mình thấy nó không phải là cái hạt rồi, mà sao lại nói nhân quả được, nhưng mà không ngờ là cái nhân quả nó rất là trùng trùng, nó tạo thành cái nhân, cái hạt của nó rất là nhiều.
(37 :26)

Hỏi: *Con chẳng bao giờ thấy trái của chúng?*

Đáp: Bây giờ mình đâu có thấy cái trái, nhưng mà mình thấy cái củ, mà mình thấy cái cây chứ mình đâu có thấy cái trái phải không? Cho nên thí dụ như bây giờ một cái cây dầu nó lên, nó ra bông, ra trái, nó có trái nó rớt xuống, nhưng mà cái quả nó ở đâu? Mình có bao giờ mình ăn được cái cây dầu đâu, có phải không? Mình có thấy nó ngọt ngon gì đâu? Nhưng mà cái quả của nó người ta dùng cái cây đó người ta cất nhà

cửa, người ta đóng bàn ghế, thì đó là cái quả chứ sao? Nó có lợi ích đó chứ đâu phải không lợi ích đâu? Cái gì mà nó làm lợi ích. Đó thì các con thấy cái quả nó ở đâu, nó có cái trái thì nó mới rớt xuống, nó mới cái hạt trong đó, mà cái trái nó đâu có ăn được đâu, đâu có ngọt, cay, đắng gì mình đâu có biết được, mình đâu có ăn được bao giờ đâu, cho nên mình đâu có nói được cái quả của nó? Nhưng mà cái quả nó là cái kết quả, cái kết quả có lợi ích hay không lợi ích, cái cây đó nó lên có lợi ích hay không lợi ích.

Đó, thí dụ như bây giờ cây cỏ nó lên, nó có bông, có trái chứ đâu phải không. Nó mới có hạt nó lên đó chứ đâu phải không đâu, cái giống nào thì nó ra giống nấy đó, nhưng mà cái quả của nó để đem lại lợi ích đó là cái lá cỏ, cái cọng cỏ để cho bò ăn chứ làm cái gì? Con thấy? Cũng là cái quả của nó chứ, để nuôi cái vật khác, để làm cái vật khác, để cho cái sự sống nó kế tiếp với nhau. Cho nên đó là những cái quả để tiếp tục nuôi sống những cái loài sắp sửa đủ cái duyên sanh ra cái loài mới, và cũng là nuôi dưỡng cho những cái loài cũ đang có mặt.

Các con thấy nhân quả nó trùng trùng

như vậy, duyên khởi trùng trùng. Mà hễ trùng trùng như vậy mà nó duyên sanh trùng trùng. Nếu nó ở trên thiện, nó đem lại hạnh phúc cho chúng ta. Chẳng hạn bây giờ nếu mà chúng ta sống thiện thì đất nó lên lúa, nhưng mà chúng ta sống không thiện đất sẽ lên cỏ, thì lên cỏ bò ăn chứ chúng ta ăn được sao? Đó thì mấy con thấy, bởi vì chúng ta sống thiện là vì chúng ta biết được cái hành động thiện và hành động ác mưa thuận, gió hòa thì cỏ nó cũng thành lúa cho chúng ta sống mà. Cho nên người mà sống thiện thì chúng ta không lo đói lo gì hết.

Cho nên có nhiều người hỏi như thế này: *Cả cái thế gian này đi tu hết, đi xin hết lấy đâu mà có ăn?* Nếu mà cả thế gian này đi tu hết Thầy nó đất nó sẽ lên thực phẩm cho chúng ta. Mà nếu đi tu hết người ta cần gì ăn ba cái đồ thực phẩm này, bất tịnh mấy con? Thật sự ra chỉ mấy con còn là chúng sanh mấy con cần thiết nó sống chứ, cái người tu như Thầy cần nó làm sao? Thầy đâu có ham mấy thứ đó đâu mấy con. Nói thật sự cái ăn uống mấy con thấy, vừa nhai, vừa nuốt, vào khỏi cổ là bất tịnh, mấy con ói ra coi có phải là chất bất tịnh không? Ai mà dám thấy, nhìn thấy là ghê gớm rồi. Nấu

nướng đem lên, trái cây đem lên, chứ nhai nuốt rồi mấy con thấy nó ra cái gì? Nó là đồ bất tịnh, chúng ta thấy quá gớm.

Đối với người tu, người ta tu xong rồi người ta nhìn cái thực phẩm người ta ghê gớm, bởi vì người ta nhầm chán, nó quá nhầm chán. Nhưng vì cái sự sống của mọi người Thầy mới rắng, đức Phật mới rắng ở lại chứ sự thật người ta tu rồi người ta muốn ra đi, người ta không có muốn nuôi cái thân này chút nào, vì nó là thân bất tịnh, nó là tứ đại bất tịnh. Dùng cái bất tịnh bên ngoài để nuôi cái bất tịnh bên trong thì có lợi ích gì? Phỏng cho người đó? Danh lợi cũng không còn thì người đó ham cái gì nữa. Còn chúng ta là người phàm phu, còn ham danh, lợi cho nên chúng ta còn tham đắm muốn sống, chứ còn cái người tu rồi, người ta giải thoát rồi, người ta quá sợ hãi cái cuộc sống ở trên cái hành tinh này. Cho nên vì vậy các con phải cố gắng mà nỗ lực mà thực hành tu tập để được giải thoát.

Đó là những điều mà Thầy trả lời cho cái câu hỏi của con để con hiểu là cái nhân quả nó trùng trùng chứ không phải là có một cái hạt, cái trái mới gọi là nhân quả, mà

hình dáng nó nhiều cái loại nhân quả.

Cho nên, từ đó chúng ta chuyển qua con người thì chúng ta đâu phải là cái hành động. Thầy đưa tay Thầy đấm trên đầu người ta đâu phải cái trái đầu, đâu phải là cái hạt đầu, nhưng mà nó là nhân, là hạt đó chứ, nó là nhân quả chứ. Các con thấy rõ ràng, đưa tay đấm người ta đó là cái nhân ác của mình chứ sao? Đấm người ta đau mà không ác sao được, đó là cái nhân, thì cái quả như thế nào? Họ phải đánh lại mình chứ bộ họ nhin mình sao? Thì nếu mà mình mạnh thì mình thắng họ, mà mình có thắng họ đi nữa mình cũng ăn mấy cây chứ đâu phải, khi không họ cũng lẩn xả vô chứ họ chịu mình sao? Cho nên tất cả nhân quả nó trùng trùng nó khởi ra, nghĩa là mình đánh người ta một cú người ta cũng đánh mình mấy cú trở lại chứ người ta thua mình sao? Mấy con thấy, nhân thì phải trả, mà quả nó đâu có một, nó phải nhiều chứ, thì mấy con thấy cái nhân quả nó trùng trùng như vậy.

Thí dụ như bây giờ Thầy đặt thành vấn đề , như một người ăn trộm hoặc ăn cắp đi, mà người ta bắt được người ta đánh nó bao nhiêu lần không? Chứ đâu phải tôi ăn trộm

có một cái, đánh tui 1 cái thôi sao đánh dữ vậy. Một nhân mà, đâu có một quả được mấy con, nó nhiều quả chứ? Rồi trong cái hành động bị người ta đánh đập như vậy đó là những cái quả chứ gì? Trong cái quả đó nó lại có những cái nhân của nó trong đó, cái hạt ở trong đó nữa thì cái nhân đó là cái từ trường chứ gì? Từ trường ác của mấy con nó bị đánh đập chứ gì? Thì cái từ trường ác đó nó sẽ sanh biết bao nhiêu con người không? Toàn là con người tham lam, cho nên thế gian này chúng ta nhìn có ai mà không tham lam, hở ra một chút thì coi ai rớt tiền thì lượm chứ có ai mà đem trả lại đâu. Mấy người mà đã biết được Phật pháp, đã giữ gìn được năm giới là không lấy của người?

Cho nên con thấy hầu hết là người ta không có kể sinh mạng người khác, người ta giựt tiền, giựt bạc người ta đâu có kể ai? Người ta rất tham lam. Còn mình nói là mình tốt chứ sự thật ra nếu mà không có Phật pháp soi vào cái tâm tư của mình thì năm giới mình thì 5 giới mình không có thì thử hỏi, của ai mà bỏ rớt mình lượm chứ chưa chắc mình đã cho họ lại đâu. Tâm của con người mình đâu có.

Nếu mà trong gia đình chúng ta không ảnh hưởng của đạo đức này hoặc là của đạo đức khác của tôn giáo khác thì con người chúng ta sẽ như thế nào đây mấy con biết không? Mình có biết ở đâu, cho nên mình thấy của người ta tốt thì cứ lượm, ăn được thì cứ xài thôi, như con thú thôi chứ có còn biết cái gì không? Mình là một động vật mà, may là mình có những tôn giáo, có những đạo đức, có biết, có hiểu, rồi truyền thống của gia đình của mình, cha mẹ mình có đạo đức cho nên sanh mình ra mình nằm ở trong cái đạo đức đó cho nên mình thấy của rơi không lượm là tại ảnh hưởng đó chứ, cỡ mà mình không có được ở trong cái vòng đạo đức đó thử mình con người mình sao. Sanh ra mình nằm trong cái môi trường tham lam, trộm cắp coi mình con người như thế nào?

Cho nên ở đây con người chúng ta chuyển dần cho đến trở thành con người thật sự có đạo đức. Mình lượm của người ta, của người ta mất người ta đau khổ, mình lượm, mình lấy đi thì như vậy mình có phải không? Đó là cái lượm thôi, còn cái mình cướp giật người ta nữa, mình lấy của người ta.

Thầy nói bây giờ nên như thế này thì mấy con thấy. Trong chúng ta là những người tu hết mà, nhưng mà có cái thất người nào đi rồi mình lại mình gỡ đèn hết, để về để giành thất mình. Thất mình có bị cháy bóng rồi mình lấy mình gắn lên, mà mình đi gỡ vậy mình có đúng không? Không đúng mấy con. Tham mà, cái đó là còn cái tâm tham mà. Mình nói của chùa, của chùa sự thật ra là của đàn na thí chủ, chứ đâu phải là của riêng của một người nào đâu? Điều đó mình cần phải giữ gìn cẩn mật hơn, thà là mình không có mình đi xin. Đức Phật bảo mình đi xin mà, chứ đừng có lấy. Cái thất của người ta đi rồi để yên đó. Hầu như Thầy thấy ở đây là, hầu như có cái điều kiện mấy con tu tập cách mà cái tâm vô cùng tham lam.

Mấy con lưu ý những cái phần này. Khi mà cái người đó người ta rời khỏi thất rồi thì đến dòm cái thất coi họ có bỏ sót gì không? Thầy không biết lượm cái đó để làm gì? Mà khi một cái đời sống của người tu sĩ ba y, một bát rồi, chúng ta chẳng cần gì hết. Nếu chúng ta không có thì chúng ta đến xin người khác, chẳng thèm bèn mảng đèn cái thất, đó là những cái điều kiện. Và lại mấy con biết tu là mình giữ hạnh độc cư.

Vì vậy mình đi ngang thắt của người khác, bởi vì mình sống ở đây là một cái tập thể, một cái trường học rồi. Mà muốn giữ độ cư mà đừng để chướng ngại người khác thì mình đi mình ngó xuống, đừng có ngó vô cái thắt của người khác, người ta làm gì người ta làm, người ta tu, người ta làm gì người ta, còn mình đi mình ngó vào thắt, mình có sự quan sát trong thắt thì mình không tốt. Cho nên mình đi ngang qua thắt, đi kinh hành cũng vậy, đừng có ngó vô thắt ai hết, họ tu, họ ngủ, họ làm gì mặc họ, đừng có nhìn. Cho nên mình phải biết được cái sự tu tập của mình nó cần mật, nó dè dặt và đồng thời mình biết rằng mình không bao giờ nói chuyện với một người nào. Các con cứ thỉnh thoảng, cứ hễ quen với người nào là cứ tìm cách lại nói chuyện. Muốn nói chuyện để làm gì, có lợi ích gì đâu, đừng nói chuyện.

Từ đây mà mấy con, thật sự ra mà nếu mà mấy con nói chuyện thì Thầy sẽ cho mấy con dự thính chứ còn không chấm bài mấy con, đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai mấy con nên nhớ sự tu tập là lợi ích cho mấy con, làm chủ sự sống chết của mấy con thì mấy con không có được nói chuyện. Nhất là các con biết trong cái thời đức Phật mà nhà

vua đến thăm đức Phật, một số người quá đông thế mà im phăng phắc từ một cái lá cây rớt, người ta đông như vậy tại sao người ta không tập trung nói chuyện ? Còn mấy con bây giờ Thầy nói như thế này mấy con thấy rõ, Thầy lưu ý hết mà. Buổi sáng bữa nay là giờ học, mấy con đến chỗ này thì mấy con lại chỗ này 3 người, chỗ kia bốn người nói chuyện, Thầy chẳng biết nói làm gì vậy, mình cần phải giữ gìn, đến lớp của mình nghiêm chỉnh, không tập trung, mình đến cũng là như ở trong thất mình tu, sống một mình. Mặc dù là mọi người nhưng mình vẫn nhiếp tâm để tỉnh thức với mình trong sự tu tập. Nếu mình đứng một chỗ, nường vào hơi thở ra, hơi thở vô không nói chuyện với ai hết, không tập trung, không hỏi người này, không hỏi người kia. Nhưng mà Thầy thấy mấy con, từ hôm mà khai giảng tới nay, lần nào tập trung vô đây Thầy thấy mấy con cũng nói chuyện, không nói chuyện người này, không nói chuyện người khác. Cái lỗi lầm của mấy con là cái làm cho tâm phóng dật rồi nó quen đi, rồi quen đi mấy con về thất mấy con giữ được không? Ngay từ ở chỗ mà tập trung như thế này mình giữ trọn vẹn, không ai dám nói chuyện với mình thì mình

về thất ai đến thất mình nói chuyện ? Còn mình ở đây mình nói chuyện nó quen rồi thì về thất của mình buồn buồn chạy lại thất nói chuyện. Mà nói chuyện Thầy biết rằng tâm mấy con nó phóng dật, nó không làm sao mà đạt được cái sự tu tập, uống công Thầy, uống công hướng dẫn dạy bảo mà mấy con không kết quả. Bởi vì Thầy biết cái điều này rất rõ.

Nếu cuộc đời tu hành Thầy, mặc dù có Thầy có cái khả năng, cái trình độ như vậy, chưa tu tập mà nhiếp tâm 30 phút không niệm, chưa từng ai có trên thế gian này đâu, Thầy nói thật sự, Thầy biết. Chưa từng ăn ngày một bữa mà vẫn thích ăn ngày một bữa. Lẽ ra cái ăn là một cái dục, nó làm cho người nào cũng thích, nhưng tại sao Thầy không thích, tức là Thầy có một cái quá trình ly dục, mà chính cái ăn nó đã chứng tỏ cho Thầy. Và đồng thời Thầy không phải là con người ham ngủ, mặc dù tuổi trẻ, thanh niên cũng vẫn không ham ngủ, nghĩa là luôn luôn lúc nào cái tỉnh thức của Thầy rất nhiều, mà cái ngủ rất ít. Các con thấy cái con người của Thầy là con người đặc biệt. Và từng cái tuổi trẻ Thầy vượt qua biết bao nhiêu sự cám dỗ của cuộc đời mà Thầy vượt

ra được hết, không bị trói buộc. Cho nên vì vậy, Thầy thấy con người Thầy đặc biệt, còn mấy con không được, mấy con bị trói buộc rất nhiều, không thì tình cảm này cũng tình cảm kia, không chị em bạn bè thì cũng tình này, tình khác, làm cho tâm tư của mấy con. Còn Thầy thì Thầy nghĩ khép mình, nó không có một cái điều nào. Cho nên Thầy đặc biệt lắm mấy con. Vì vậy mà không có người hướng dẫn mà Thầy vẫn làm được. Là tại vì mình có căn cơ, cái căn cơ. Đó là căn cơ của duyên chúng sanh của đời nay mà Thầy bỏ hết cuộc đời của Thầy để mà thực hiện được con đường giải thoát hôm nay, để mở mang cho mấy con những cái lớp học tu hần hòi, kĩ lưỡng. Để đào tạo cho con người phải thực hiện được dù căn cơ thấp cách nào, mà mấy con nghe lời Thầy, mấy con tu tập đúng Thầy sẽ hướng dẫn tới nơi tới chốn.

Cho nên mấy con thấy, những người mà ở đây thì Thầy lưu ý hết, người nào mà không nói chuyện, người nào nói chuyện Thầy biết, thầy biết hết, không có người nào mà sót Thầy. Cho nên hôm nay Thầy khuyên mấy con, từ đây về sau khi đến cái tổ đường này để mà được nghe giảng thì mấy con nên đứng rời ra, mấy con nên tìm cái chỗ đứng

của mình yên ổn. Hoặc là mình vào ở trong cái phòng học này mình tìm cái chỗ nào đó mình ngồi. Thí dụ như mình ngồi trước thì cứ ngồi, người ngồi trước thì cứ ngồi, người ngồi sau thì cứ ngồi sau, các con không cứ lựa cái chỗ của mình yên ổn.

Rồi mình ngồi đó im lặng để cho mình nhiếp tâm và mình tư duy, quán xét những gì cần thiết chứ không có để cái tâm mình nó vui theo cái cảnh động bên ngoài, nó vui theo những cái mọi người nó đang nhiều. Cho nên trong cái sự tập trung mà đến đây mà mấy con giữ được tâm mình bất động thì Thầy thấy mấy con mới xứng đáng là đệ tử của Thầy, xứng đáng là Thầy dẫn dắt. Còn mấy con đến đây mấy con nói chuyện như ngoài đời thì Thầy thấy nó không hay chút nào, nó giống người ngoài đời.

Cái sự tu tập của mấy con, mặc dù từ lâu tới giờ mấy con tu tập nó có căn bản, nhưng cái sự tu tập của mấy con nó có cái điều kiện cần thiết để mấy con tiến bước dễ dàng. Nhưng phải được chỉnh đốn lại hết, những cái đúng, cái sai đều được chỉnh đốn. Bây giờ Thầy chỉnh đốn về cái tri kiến của mấy con. Đó là qua cái bài Định Vô Lậu.

Rồi Thầy chỉnh đốn qua cái sự nhiếp tâm của mấy con. Tới đây Thầy còn cực khổ mấy con nhiều lắm chứ không phải như thế này đâu. Thầy còn xem xét từng người. Các con thấy một lớp mà ngồi trước mặt Thầy như thế này thì từng người Thầy thấy một ngày nay Thầy kiểm tra hết không? Bây giờ Thầy cho mấy con một ngày bốn người, hay là ba người hay sáu người. Buổi sáng này Thầy cho sáu người đến đây kiểm tra chứ Thầy đâu có cho nhiều.

Bây giờ mấy con ngồi vào hàng, Thầy nói bây giờ sáu người đầu ở bên cái dãy này, sáu người đầu, rồi kế sáu người kế. Ngày mai mỗi một lớp vậy đó đến sáu người để Thầy kiểm tra, chứ bây giờ bắt mấy con vậy Thầy kiểm tra được không? Trong cái vấn đề tu mà, đâu có phải cái chuyện tập tu mà đi kinh hành, rồi ngồi đứng lên, ngồi xuống. Mấy con phải ít ra Thầy phải tốn 5, 10 phút với mấy con một người chứ đâu phải là mau được.

Cho nên mấy con đừng nghĩ rằng ở bây giờ Thầy nói để mình về tu đâu, không phải đâu. Cái sự huấn luyện đào tạo của Thầy mà, nếu mà Thầy không có áp dụng như vậy

thì mấy con sẽ tu cầm chừng. Còn Thầy áp dụng vào: bây giờ đó, tuần này thì bắt đầu bây giờ sáu người này ngày mai phải đến đây Thầy sẽ hướng dẫn về sự đi kinh hành, Chánh Niệm Tỉnh Giác này, phải tu tập như thế nào? Đó thì Thầy thấy, ví dụ như bây giờ con tu 1 phút thì người kia là 1 phút, mà sáu người này là 1 phút, ghép họ thành một cái lớp.

Do đó Thầy đến hướng dẫn hoàn toàn, tu tập đàng hoàng, nhiếp tâm hẳn hoi đàng hoàng, mà nếu mà nhiếp tâm không đúng thì Thầy sẽ sửa lại cho nhiếp tâm cho đúng, cho đạt được cái chất lượng, mình hoàn toàn làm chủ chứ không phải để cho cái tâm mình nó muốn làm sao nó muốn, cách thức hướng dẫn cho mấy con. Đó như vậy thì mấy con thấy cả cái lớp này chia bao nhiêu người không? Bao nhiêu người? rồi cả bên nam nữa. Thì trong một tuần lễ Thầy có cái ngày nào mà Thầy ngồi không không? Mà may nội cái Định Vô Lậu không mà Thầy ngồi Thầy sửa bài mấy con là bao nhiêu rồi. Thì bây giờ tới cái vấn đề à tập cho mấy con Chánh Niệm Tỉnh Giác nữa để cho mấy con đẩy lui được cái hôn trầm, thù miên của mấy con, phải tập căn bản chứ. Không khéo

rồi mấy con lười biếng chút là mấy con vào thất. Tội nghiệp cho mấy người quyết tâm tu, họ không biết cách nào hơn, họ phải đi ra khỏi thất, đi ra ngoài cái đường ngoài này họ đi kinh hành để họ phá, tự họ phá. Tội nghiệp cho mấy đứa tụi nó ráng nỗ lực mà nó phải rời khỏi thất của nó, còn mấy con mà lười biếng đó thì mấy con chỉ loanh quanh ở trong thất rồi ngủ thôi chứ không có cái gì hết.

Đó là những cái điều mà Thầy nói hôm nay để thấy cái chương trình giáo dục đào tạo của Thầy nó thực tế chứ nó không có mơ hồ đâu, nó không phải là chung chung đâu. Mà vấn đề này là mấy con biết là Thầy rất vất vả. Thầy mong rằng, khi mà Thầy đào tạo xong được mấy con để bảo đảm cho biết là Phật pháp là có người tu chứng như vậy, chứ còn nếu không có thì làm sao nói được, nói được với ai đây. Cho nên mấy con nỗ lực tu thì Thầy giúp đỡ, mà không nỗ lực tu thì nếu mà toàn bộ các con nói chuyện, thích nói chuyện, thích này kia thì Thầy dẹp luôn cái khóa này luôn và Thầy đóng cửa luôn. Hoàn toàn Thầy không dạy đạo nữa đâu, Thầy nhất định là cuộc đời này với một số người như thế này mà làm không được thì

dạy đạo làm gì nữa, còn ai tu tập được nữa mà dạy cho mất công mình chứ làm gì. Đẹp, coi như là Thầy đóng cửa, hoàn toàn Thầy không tiếp ai nữa hết, và đồng thời Thầy tìm một nơi nào đó Thầy ẩn bóng Thầy đi thôi, đời Thầy không còn gì nữa đâu, thầy không có.

Nói chung là Thầy thương là thương tất cả mọi người chứ Thầy không thương một cá nhân nào hết. Nghĩa là đối với người nào Thầy cũng thương, Thầy muốn họ sống một đời sống có đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Thầy muốn đem lại hạnh phúc cho chính bản thân họ, họ phải tự cứu họ, Thầy muốn như vậy. Mà bây giờ không được, Thầy ở đây làm gì? Con thấy, ở đây Thầy đâu có danh, đâu có lợi, Thầy ở đây Thầy làm cái gì bây giờ. Các con thấy rất rõ cái vấn đề điều kiện, danh, lợi làm gì mà hở ra một chút thì người ta đập nát mình tan nát hết. Các con lên trên mạng mấy con thầy, họ đập Thầy tan nát hết, họ nói đủ thứ hết, có gì đâu. Mà đối với Thầy cái vấn đề đó không quan trọng, danh với lợi có làm gì đâu. Cho nên đối với Thầy không có quan trọng. Vấn đề với Thầy làm sao cho con người có đạo đức, trên hành tinh này mọi người sống biết

đạo đức đó là cái ước nguyện của Thầy, cái mong ước của Thầy.

Mà bây giờ mấy con tu không chứng, mấy con về đây được Thầy hướng dẫn như thế này mà mấy con cứ phạm giới, phá giới, cứ nói chuyện, cứ này, kia, nọ mấy con không nỗ lực thì Thầy dẹp phất cái lớp này đi để làm gì cho Thầy cực. Rồi mấy con lại khổ nữa, rồi mọi người lại tốn cơm, tốn gạo cho mấy con nữa. Bao nhiêu cái sự tốn hao của cái rất lớn chứ đâu phải nhỏ đâu. Thế mà không đào tạo được người nào thì dẹp đi chứ để làm gì? Còn kinh sách Thầy viết để làm gì đây, ai tu được? Chỉ có mình Thầy, tốt hơn đốt sạch, đừng có để ba cái thứ này lại.

Biết bao nhiêu kinh sách đại thừa để lại chúng ta cả một sự khổ đau, ai cũng tưởng là được, nỗ lực tu, cuối cùng chúng ta đạt được những gì? Thế rồi tu danh, tu lợi, tu chùa to Phật thì được chứ. Vậy thôi ở đời để mình lấy mồ hôi nước mắt ra mình làm nhà cửa đẹp mình ở còn sướng hơn. Tại sao vô đây để lừa đảo Phật tử để mình cất cái chùa to cho to, tự mình mình làm được không? Thử hỏi mấy thầy, mấy thầy có làm được cái chùa to đó không? Cất kiên cố vậy

không, đẹp sang vậy không? Chỉ có cách thức là mượn cái kinh sách này để lừa đảo người ta cúng dường mình, thì như vậy là Thầy bây giờ cũng trở thành một cái người viết sách ra để lừa đảo người ta chứ làm gì? Cho nên đốt sạch, bỏ sạch, lợi ích cho con người thì để, mà không lợi ích thì đốt sạch bỏ sạch đừng để sau này con cháu chúng ta khổ. Thà là không có tôn giáo, có tôn giáo thì phải đúng. Còn có tôn giáo mà làm cho người ta đau khổ như thế này để làm gì? Để lần lượt chúng ta phải hao tổn tiền của, rồi sự tu tập của người ta, công sức của người ta rất nhiều trong này mà được những gì cho người ta? Các con thấy? Cần phải quét sạch. Nếu được thì để, mà không được, mấy con tu không được quét bỏ hết, Thầy chằng thềm viết một cái gì khác nữa hết, cho nó khỏe hơn cái thân của Thầy hơn, sướng hơn và thầy ra đi rất là khỏe.

Ở lại chúng sanh thì ở lại thì duyên của chúng sanh, nghiệp của chúng sanh thì phải chịu thôi. Tại vì Thầy đã đen hết sức lực mà người ta không tu tập được. Như bây giờ mấy con thấy mấy con cứ nói chuyện tới lui như vậy, Thầy thấy quá nhiều mà, bên đây nam cũng vậy, bên nữ cũng vậy, rồi người này nó

sẽ dẫn dắt tới người kia. Làm như vậy làm sao mà Thầy đào tạo được nữa. Cái lớp này nó phải có kỉ luật chứ, nếu mà không kỉ luật thì tu làm gì đây? Các con thấy mình bỏ hết cuộc đời đến đây để nói chuyện làm gì? Kết bè, kết bạn để làm gì đây, bạn bè chết đi có người nào mà đi theo mình được không? Không chừng mấy con chết có người bạn nào đi theo mấy con được, có giúp đỡ cho mấy con được gì không? Mà bây giờ nói chuyện làm gì, mình lo tu cho mình giải thoát để đền đáp cái công ơn của Phật, công ơn của Thầy quá cực khổ, công ơn của đàn na làm cực khổ để dành cho chúng ta từng cái bữa ăn của chúng ta, chúng ta phải biết cái công ơn đó chứ?

Đó, thì bắt đầu bây giờ mấy con thấy, hồi nào tới giờ đó cô Út nấu cơm cho mình mỗi bữa ăn thì không có tính ra cái số tiền. Bây giờ cô Liên Châu cô về đây cô cúng dường cho mình 60 mấy người, tính ra cái số tiền mình thấy quá lớn, quá nhiều, rồi 1 tháng, rồi 1 năm, rồi 5 năm, 10 năm. Như vậy mình thấy bao nhiêu không? Mà mình nỗ lực mình tu chứ đâu phải, công lao của mấy con về đây mấy con tu chứ, hằng đêm thức khuya dậy sớm hơn là học sinh nữa.

Nhưng mà rút cuộc mình chẳng được những gì vậy thì tính lại từ cái hao tổn cho đến cái công sức của mình cộng lại thì mấy con thấy giáo pháp như vậy chằng được gì hết thì dẹp đi chứ? Để người ta phải như thế này sao? Để người ta phải mất công, mà mất tiền của như thế này sao, để còn những cái lợi ích khác cho xã hội nữa chứ?

Mấy con thấy, Thầy sẵn sàng quyết định, dù là cái công lao của Thầy có viết ra bao lâu nay Thầy coi như là một cái đồ bỏ, bởi vì không lợi ích là một cái đồ bỏ. Còn bây giờ mấy con thực hiện được thì nó không phải là một cái đồ bỏ, nó là cái đồ lợi ích thật sự cho chúng sanh, cho còn người trên hành tinh này.

Ở đây là chúng ta tu làm được là nó sẽ nhân rộng ra trên thế giới. Đây là cái mục đích chính thật sự mà. Mà cái lớp đào tạo này mà, nếu mà Thầy đào tạo không được thì Thầy dẹp hết. Mà có một sự kiện gì, Thầy nói thật ở trước mắt mấy con biết có một sự kiện gì Thầy dẹp phứt Thầy bỏ, Thầy đi. Nghĩa là yên tịnh thì Thầy dạy, chứ mà ai mà làm động cái lớp này là Thầy bỏ Thầy đi liền tức khắc, Thầy không ở đây đâu. Thầy

nói thật sự với mấy con, người nào quậy phá động là Thầy bỏ đi, Thầy nhất định là đó là duyên chúng sanh không đủ Thầy bỏ đi, Thầy không cần thiết. Chứ đừng nói mà hăm he thế này, thế khác, Thầy không sợ đâu. Thầy đã quyết định, Thầy đào tạo cho mấy con được để mà chấn chỉnh lại Phật pháp, đem lại nền đạo đức cho mọi người. Nếu không được Thầy dẹp phất, bỏ hết. Mấy con làm gì thì làm, Thầy chẳng bận cần thiết đâu, danh lợi đối với Thầy đâu còn nữa. Thầy chỉ đem lại cái lợi ích, mà quậy phá là bị liền tức khắc. Thầy nói, động tới cái lớp này là Thầy dẹp hết, mấy con cứ về hết, chỗ nào về hết. Thầy chẳng mở tu viện, Thầy chẳng mở khu an dưỡng gì cả hết, Thầy đem lại cái sự lợi ích.

Các con đọc bức thơ, bức tâm thư tám của Thầy. Đó là tâm nguyện của Thầy, muốn đem lại cái sự hạnh phúc cho mọi người, bằng những người có tiền bạc giàu có để đóng góp vào, mở khu an dưỡng, để đối với thân con người bệnh đau tu tập chưa tới, chưa đủ sức làm chủ, có nơi an dưỡng hẳn hoi đáng hoàng, mà trong lúc đó được học tập đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người và rèn luyện được đạo lực để làm chủ được

sự sống chết, đó là cái mục đích của Thầy. Qua cái lòng thương yêu của Thầy, muốn nó được phổ biến khắp nơi như vậy, và kêu gọi tất cả mọi người để đóng góp nhau, để thành một cái tài sản, một cái quỹ, để lo cho sự sống cho mọi người trên hành tinh này không riêng một cái người nào cả. Thế mà không được, mà thầy đem hết sức lực của Thầy. Mấy con thấy rõ ràng là từ hơn mấy tháng nay, Thầy làm công việc rất nhiều là vì con người trên hành tinh này chứ không riêng gì ai đâu, mà Thầy phải tập trung từng cái giờ phút, mà Thầy phải ngồi lớp dạy mấy con như thế này thì mấy con biết như thế nào. Thế mà còn có những việc mà làm động phá thì Thầy dẹp phắc Thầy không cần thiết đâu, Thầy sẽ ra đi, Thầy bỏ hết Thầy nói thẳng nói thật sự cho mấy con biết.

Cho nên ở đây nếu mà cái người nào mà quậy phá cái lớp này là Thầy dẹp hết. Tất cả mọi người đến đây tu tập Thầy sẽ sắp xếp lớp, người nào quyết tâm tu thì để, mà người nào không quyết tâm tu Thầy cho họ ra ngoài cái lớp học của Thầy. Nghĩa là bây giờ mấy con nói chuyện là Thầy sắp cho mấy con ra ngoài, rồi Thầy không có chăm bài, không có chăm sóc cho mấy con. Thầy còn

năm người, ba người ở đây, Thầy cho những người đó lên cái tổ đường này Thầy hướng dẫn họ từng chút cách thức nhiếp tâm, cách thức tu tập, triển khai từng tri kiến cho họ hiểu đúng chánh pháp như thật, để cứu họ thoát ra khỏi, để tạo cho họ có cái điều kiện chứng đạt được chân lý giải thoát, điều đó là điều Thầy đang làm. Mà nếu có động tức là duyên không đủ, ai quậy phá động tức là Thầy dẹp phắc, Thầy không nhân nhượng một người nào hết, bởi vì đây là cái quyết định của Thầy, Thầy trở về đây để mở cái khóa này là quyết định, nếu mà ai động đến cái lớp học này là coi như là Thầy bỏ, thì đó là cái duyên của chúng sanh. Mấy con đừng có buồn. Đây là cái duyên nó chưa đủ, mà chúng sanh còn nghiệp nặng thì phải ráng chịu. Thầy sẽ bỏ đi, và đừng có mong mà Thầy viết một cuốn sách nào cả hết, Thầy không viết nữa. Chúng sanh nghiệp nặng mà Thầy đem hết sức lực của mình để lôi lên, mà lôi không được, thì đó mấy con chịu. Cho nên đừng có nghĩ rằng người nào mà đến đây phá cái lớp học của Thầy, mà phá lớp học của Thầy là Thầy dẹp phắc tức khắc, Thầy không có chấp nhận. Yên thì được, mà động thì Thầy dẹp.

017-(LCK-008B)

- * Tư duy nhân quả thảo mộc
- * Giữ độc cư - Sách tấn dựng lại chánh pháp
- * Sống thiếu dục

Đối với Thầy, Thầy có một sự quyết định rất lớn, Thầy mong sao mà mấy con phải nỗ lực nghe lời Thầy. Từ đây về sau mấy con không có được nói chuyện với nhau. Đến lớp thì mấy con sắp hàng hàng ngang, vô lớp hàng ngang chứ không có lộn xộn. Đó, như hồi nãy mấy con, mấy con chưa có biết cách sắp lớp, mấy con chưa đến, đến khi mà Thầy vào rồi thì mấy con còn đứng lạng chạng lăm. Mấy con phải biết, tới cái giờ mà Thầy dạy thì mấy con lên người nào trước, người nào sau mấy con lên ... Đúng giờ.

Thí dụ như 7 giờ Thầy vào lớp, thì các con đến trước 5 phút, các con đến trước 5 phút các con sắp lớp. Người nào đến trước

thì ngồi ngay vị trí của mình: Thí dụ như cô Huệ Ân ngồi đây thì cô Huệ Ân sau này ngồi đây, và cô Hiện ngồi đó thì ngồi đó, Liễu Châu ngồi đó, cái vị trí nào thì mấy con cứ ngồi theo vị trí này, ai, ngày này mấy con ghi cái dấu của mình ở trên cái vách, nơi nào mình ngồi ngay chỗ nào thì mình cứ vô đó mình ngồi, im lặng. Bởi vì ngày xưa đức Phật giữ chúng im lặng thì ngày hôm nay cái lớp học của Thầy cũng im lặng như vậy. Người nào mà có chuyện nói là Thầy mời người đó ra khỏi lớp, Thầy không có, Thầy chịu cực khổ, mà làm sai Thầy đẹp, thà là Thầy đẹp cái lớp chứ Thầy không có chịu cực khổ như thế này. Bởi vì đào tạo làm lợi ích cho mấy con chứ không phải lợi ích cho Thầy. Mà Thầy phải chịu cực khổ là vì con người ở trên hành tinh này. Các con hiểu điều đó. Mấy con, lợi ích mấy con mà.

Về đời sống không ai mà làm cho mấy con động tâm giận hờn. Mà về cái cơ thể già yếu của mấy con, mấy con quá thước không bao giờ mấy con yếu đuối run rẩy. Cái phương pháp Thầy dạy mấy con, tức là mấy con làm chủ được cái sự già yếu của cơ thể. Về bệnh tật mấy con đẩy lui được, mấy con khỏi cần đi uống thuốc. Còn về chết mấy con

chết hồi nào chết, sống hồi nào sống. Thầy đem lại sự lợi ích cho bản thân chính của mấy con, mà nói lên được cho mọi người biết rằng có những người làm được sự thật này, để cho mọi người trên hành tinh này người ta sống như thế nào để đem lại sự bình an cho con người trên hành tinh này. Đó thì cái khóa của Thầy là như vậy, mà mấy con được tham dự thì đây là cái phước rất lớn. Người nào mà kịp thời về để mà dự khóa là lợi ích lớn, còn không kịp thì đành chịu. Nhưng họ đến sau họ cũng dự thính được, nghe được cũng là đỡ. Nhưng chúng ta là những người được tham dự trong khóa này tu chứng là một điều tốt cho những người đã dự những cái khóa sau. Họ không được chính thức vào lớp học chúng ta, nhưng họ được nghe chúng ta nói, nghe cái bài pháp. Họ không được Thầy kiểm tra từng chút, từng chút một nhưng họ được nghe.

Rồi khi mấy con tu chứng mấy con sẽ hướng dẫn họ. Bởi vì sự tu chứng của mấy con nó làm cho cái niềm tin của họ, họ không bỏ cuộc đời, và còn bao nhiêu người khác chưa nghe họ được nghe. Còn mấy con nếu ở trong cái lớp học mấy con sai, phạm giới thì mấy con phải ra dự thính, mấy con

không được ở đây nữa. Thầy bảo đảm chắc chắn mấy con, dù nam hay nữ, người nào dù là bây giờ mấy con đã từng theo Thầy với cô Huệ Ân, sai Thầy vẫn cho cô Huệ Ân ra. Nghĩa là đã sai thì dù có ngồi đây cũng chẳng có ích lợi gì cho Thầy, mà cực Thầy? Mặc dù là cô rất già, nhưng mà cô sai, không đúng, Thầy vẫn cho cô ra. Chứ mấy con đừng nghĩ rằng bây giờ đó mình đã ở gần bên Thầy, đã giúp Thầy này kia nọ đủ thứ, rồi mình có sai chắc Thầy cũng tha thứ. Không, "*Pháp bất vị thân*". Đối với Thầy, kỷ luật là kỷ luật, người sai không đúng thì ra ngoài lớp ngoài, không được ở trong này nữa. Cho nên coi chừng mà mấy con sẽ bị rớt, Thầy nói thật sự. Trong cái lớp bây giờ mấy con nhìn đông, nhưng mà mấy con se rớt đó, Thầy nói thật.

Mà nếu ai làm động cái lớp mà Thầy đang dạy, Thầy sẽ dẹp phất, Thầy không cần đâu, Thầy cho nghỉ hết. Rồi Thầy đi đâu mặc Thầy, đừng có trông mà nói chuyện, kinh sách Thầy đốt sạch, những tài liệu Thầy sẽ hủy hoại sạch, Thầy không có để lại đâu, Thầy không có để đâu. Trên vi tính Thầy xóa hết. Mặc dù bây giờ người ta còn giữ lại, nhưng mà Thầy tuyên bố là những cái pháp này là không tu được, yêu cầu mọi người xóa

sạch, Thầy sẽ tuyên bố ở trên mạng, và Thầy cũng sẽ viết lại những cái lời để lại, Thầy bảo cái này tu không được, đừng có ai thèm theo, Thầy tuyên bố điều đó.

Thầy nói để cho các con biết rằng cái vấn đề Thầy đào tạo là mấy con sẽ đạt được cái chất lượng, đạt được cái sự làm chủ đó. Mà nếu mà người nào mà làm động là Thầy thấy cái nhân quả chúng sanh không đủ Thầy sẽ phá bỏ, phá bỏ và không làm gì nữa hết. Làm lợi ích cho người mà Thầy chịu cực, làm lợi ích cho người mà con người lại phá con người thì như vậy là làm sao, nhất định là sẽ dẹp bỏ.

Đó, thì hôm nay Thầy, không ai thỉnh Thầy đâu, lớp này mà tan hoại rồi Thầy bỏ, Thầy dẹp hết Thầy không có mở một cái lớp nào khác, Thầy không có đi chỗ nào khác nữa hết, nghĩa là đi vào ẩn bóng thì có hoặc là đi vào nhập diệt thì có, chứ còn cái mà mở lớp nữa thì Thầy không mở. Bởi vì bây giờ cái duyên như vậy thì dù Thầy có ở đâu người ta cũng vẫn phá, có những người khác người ta vẫn phá. Bởi vì cái phước của chúng sanh nó không đủ thì nó phải có những chuyện. Bây giờ thí dụ như ở đây có người phá, thì

bây giờ Thầy có ở chỗ khác thì chính quyền phá, có gì đâu, chuyện đó quá dễ mà, không có gì đâu? Người ta không cho mấy người tập trung thì mấy người làm gì? Các con biết cái đó là cái duyên chúng sanh mà, nó nhiều cái điều kiện nó xảy ra mà chúng ta không thể. Còn bây giờ chúng ta yên ổn chúng ta ngồi đây, mình thấy nó yên ổn quá, mà bây giờ tự mình phá mình mình phải chịu lấy thôi. Bây giờ thứ nhất là mấy con phá mấy con như thế nào? Mấy con nói chuyện với nhau tự mấy con phá. Rồi cái thứ hai là mấy con ngủ phi thời là mấy con tự phá mấy con. Cho nên cuối cùng người nào còn một người Thầy hướng dẫn mà không còn thì thôi, Thầy đẹp, có vậy thôi. Mà tất cả những người ở đây hoàn toàn là Thầy dạy không nghe, mà cứ lo ngủ phi thời thì đẹp đi, mấy người còn ham ngủ thì về đời ngủ đi, ai biểu vô đây mà thức cho khổ như thế này, đó là cái sai của mấy con.

Cho nên, đến giờ này là bắt đầu sẽ sắp xếp lớp và cái phương pháp mà tu Chánh Niệm Tỉnh Giác nó không đơn giản như Định Vô Lậu. Định Vô Lậu mấy con làm bài Thầy vất vả, nhưng mà định Chánh Niệm Tỉnh Giác Thầy vất vả từng người, từng hành

động của mấy con, phải kiểm tra tu tập. Mấy con lạc trong tướng thì Thầy biết liền chứ đâu phải là mấy con gạt Thầy được đâu, kiểm tra từng người mà chứ đâu phải. Mấy con tướng mấy con ngôi như thế nào mà Thầy không biết sao, Thầy biết tất cả những cái điều kiện. Nhưng mà bây giờ kiểm tra từng người mới vạch, bây giờ tu cái chỗ đó sai, sửa lại ngay liền. Hướng dẫn mình phải biết được từng người thì mình mới hướng dẫn được, mà không biết từng người thì làm sao hướng dẫn được. Cho nên mấy con thấy rằng trong cái vấn đề mà tu tập nó cái khó mà cái chỗ phải căn bản, biết được căn bản thì không khó, mà không biết được căn bản thì khó.

NHẬN XÉT BÀI LÀM NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Bây giờ Thầy sẽ trả bài, trong cái bài này thì Thầy nhắc lại cho Nguyên Phương, cái bài của Nguyên Phương thì con nên làm lại bài này theo thứ tự: vào đề thì mình phải giới thiệu trước cái đã, rồi đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên hợp, duyên tan, rồi kết luận theo thứ tự mà Thầy sắp xếp cho con thì bắt đầu vào cái đề mình giới thiệu

cái đề tài của mình Nhân quả thảo mộc, rồi mình mới vào cái thân bài của nó, mình giới thiệu rồi mình mới vào, thì vào cái bài đó thì mình nói cái đặc tướng trước, cái tướng trước, rồi cái tính, rồi cái sự chuyển đổi làm cho cái nó thay đổi cái đặc tướng, đặc tính đó đi, rồi nó mới nói đến duyên hợp, duyên tan nó mới thuận. Còn mấy con nói có cái trước, cái sau nó lộn xộn, nó không có đúng cái bài luận của mình, mình phải đi từng bước chứ. Bây giờ mình nói cái hình dáng người ta, rồi mình mới nói tâm niệm người ta chứ. Còn này chưa có nói được cái hình dáng, lo nói cái tâm người ta trước rồi, rồi ai mà mừng tượng được cái tâm của người ta.

Thí dụ như mấy con nói trái này ngọt, đắng, cay, mà trong khi không biết cái trái dài, trái méo nữa. Thầy cũng chẳng biết nữa, phải không? Mình giới thiệu người ta: ở cái trái này nó tròn, nó méo này, trái này thì nó dài này, cái hình dáng nói như thế nào, cái tướng nó như thế nào? Rồi bắt đầu đó mình giới thiệu cho người ta biết những cái tướng đó rồi thì bắt đầu đó mình nói cái tính của nó. Cái tính của cái trái đó để nó thấy được cái nhân quả, đặc tính của nó, rồi cái sự chuyển đổi, bởi vì nói cái tính của nó

mình chuyển đổi được cái tâm tính nó chứ. Cái tính ngọt, tính đắng, tính cay chứ. Chua mình chuyển nó ngọt được mà, đó là cái tính của nó.

Rồi duyên hợp, nghĩa là có đủ cái điều kiện nó hợp lại nó mới lên được cái cây, nó mới thành được cái trái, còn nếu mà không đủ thì làm sao? Do đó mình duyên hợp, rồi duyên tan. Khi mà nó hợp rồi thì nó phải tan hoại, nó tan hoại bằng cách nào? Nó nhiều hay ít thì mình phải nói, rồi mình kết luận, mình kết luận để mình thấy đây là một sự thật. Bởi vì ở trên mình diễn tả nó là một sự thật làm cho người ta nhận xét được, cho nên mình kết luận để mình nhấn mạnh cho người ta biết đó là một sự thật. Cho nên mình theo thứ tự mình làm cái bài thì cái bài của mình nó có một cái giá trị rất lớn. Đọc lần lượt dẫn người ta đi từ cái chỗ này đến cái chỗ kia người ta người ta càng lúc càng rõ, còn mình nói nó không rõ như vậy thì người ta. Bởi vì cái nhân quả mà con, nó khó lắm chứ đâu phải dễ, làm cho người ta thấy như thật, rõ ràng như thật thì nó mới được. Còn mình diễn tả nó không như thật thì không được, đây là cái bài của Nguyên Phương, của Thiện Phương phải không hay

là của Nguyên Phương. À, của Diệu Tâm. Diệu Vân, cái bài của con con, chứ không phải? Tại vì con để cái tên con Thiện Phương phải không con? Cái bài của con, con hãy làm lại theo cái thứ tự Thầy sắp xếp đó con. Đó, Thầy sắp xếp. Cái bài Thầy có ghi phía sau con, con sẽ làm lại cho nó theo thứ tự.

Đây là cái bài của Diệu Hiền con, con làm cái bài này giới thiệu thì con giới thiệu vô thì cái lời giới thiệu đầu tiên vô cái này thì đúng rồi. Nhưng mà con lại đưa vào cái duyên sanh trùng trùng của nó, rồi con mới nói đặc tướng, cho nên nó đi hơi ngược một chút; rồi đặc tướng, rồi con nói duyên hợp, con nói đặc tướng, con nói lộn xộn, lộn xộn qua lại cái đặc tướng với cái duyên hợp của nó, thành ra con phải theo những cái điều mà Thầy hướng dẫn cho con ở đây.

“Bài viết này tạm đủ về nhân quả”, tức là ở trong đó thì con nói nó lộn xộn thôi nhưng mà nó có đủ, nhưng mà nó chưa có triển khai cho nó sâu, rộng hơn, chứ nó tạm đủ. Về thảo mộc thì ngắn gọn, vậy con hãy theo thứ tự mà làm lại bài nữa. Tức là vào để rồi đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên hợp, duyên tan rồi kết luận nó. Kết luận

nói thì con xác định như thế nào và một cái nhân nó có nhiều quả, một cái quả nó có nhiều nhân. Con theo cái sự tuần tự Thầy hướng dẫn mà con làm những cái bài, thì cái bài của con nó sẽ có giá trị.

Ngọc Hạnh, con nên làm bài này lại theo thứ tự vào đề, đặc tướng, đặc tính chuyển đổi duyên hợp, duyên tan, kết luận con theo cái bài này. Bài này của Ngọc Hạnh, con phải làm, cái bài này con viết nó chưa được, con phải cố gắng con làm lại theo cái thứ tự đó con, cái bài của Ngọc Hạnh.

Cái bài này là của Từ Hạnh, con mới vô đầu thì con nói đặc tướng rồi đặc tính, rồi duyên sinh. Những cái bài con thì nó ngắn, cũng có theo thứ tự nhưng mà nó ngắn, nó chưa đủ con. Con hãy làm lại cho theo cái sự mà Thầy hướng dẫn, từ cái nào, cái nào, con theo đó mà con làm lại cái bài này là cái bài Từ Hạnh.

Cái này là Quảng Đạo, Quảng Đạo con cũng tiếp tục con làm theo thứ tự mà Thầy đã ghi trong này con, cái bài con nó mới được, chứ còn nếu mà vậy thì chưa được.

Còn cái bài này Hạnh Từ, con cũng viết, viết lại đó con, làm lại cái bài này một lần

nữa, để rồi tuần sau Thầy sẽ trả lại con cái bài đó. Nếu được thì sẽ chuyển cho con lên cái lớp học về nhân quả con người. Còn nếu chưa được thì coi như là còn ở lại để mà tiếp tục làm cái đó, để cho nó càng đi sâu thì cái tri kiến các con nó càng.

Còn Mỹ Thiện, con cũng nên làm lại cái bài này, vì cái bài của con nó chưa đủ, bài này thiếu nhiều

Từ Đức con thì nói đặc tính, rồi duyên hợp, đặc tướng, đặc tính, duyên hợp coi như cái bài của con sắp xếp lại một chút xíu thì nó sẽ được theo cái đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên hợp, duyên tan, kết luận. Con theo cái thứ tự đó mà con làm lại cái bài, bài này của Từ Đức.

Cái bài này Liễu Huệ 1, con vào thì nói đặc tính, lẽ ra thì phải nói cái đặc tướng của nó, rồi mới tới đặc tính, rồi mới duyên sanh, nhưng mà cái duyên hợp thì con thiếu cho nên con nên làm lại cái bài này.

Còn cái bài này là của Liễu Huệ, con theo thứ tự mà Thầy đã ghi vào đây con sẽ làm lại cái bài này cho nó đầy đủ hơn.

Diệu Đức, con làm bài này cũng nhiều,

nhưng mà điều kiện nó chưa theo đúng cái thứ tự của nó, con hãy coi theo những cái lời của Thầy ghi trong này đó và con sẽ làm lại nó. Diệu Đức cố gắng, mấy con ráng cố gắng tu tập tại Thầy sẽ hướng dẫn, phải siêng năng, phải làm lại.

Đây, một cái bài của Diệu Đức nữa - Nhân quả chuyển đổi và duyên hợp. Con nên làm trở lại. Bởi vì ở trong cái bài này thì chỉ có nói về cái nhân quả chuyển đổi và duyên hợp, còn cái đặc tính, đặc tướng thì nó không khó. Phải làm một cái bài cho nó trọn, tạm đủ hết những cái tướng, rồi tính của nó, rồi hợp, tan của nó cho đủ. Mấy con cũng nên làm lại cái bài này.

Cài bài này của Quảng Kính, con hãy làm lại.

Này Tuệ Hạnh, mấy con nhớ được cái điều mà Thầy nói những cái đặc tướng, đặc tính nó đó. Tất cả những cái đó mấy con nhớ nó để rồi mấy con theo cái thứ tự đó mấy con viết nó ra thành một cái bài, thì nó đâu nó theo thứ tự của nó để làm cho người ta nhận xét nó dễ dàng. Con hãy cố gắng làm lại con.

Liễu Nhân, cái bài của Liễu Nhân, đặc

tính, duyên khởi trùng trùng, vô đầu cái con nói về duyên khởi của nó, rồi sau đó mới nói đặc tính của nó, đặc tướng thì không có, làm lại cái bài này một lần nữa con. Liễu Nhân, các con càng làm thì các con càng thông suốt cái lý nhân quả chứ không có gì đâu, đừng có ngại.

Cái bài của Quảng Trí, con vào đề thì con nói về nhân quả trùng trùng duyên sanh trước, thành ra nó không đúng, nó không theo thứ tự được. Gieo nhân nào gặt quả nấy, tức cái chỗ đó các con nói nhân nào quả nấy, nói cái chỗ đó thì nó cũng không phải là cái vị trí đứng của nó đâu. Chuyển đổi nhân quả, đây là cái phần chuyển đổi nhân quả, rồi đặc tính. Ở trong cái bài của con, con viết nó không theo thứ tự. Cái nào nó cũng có nói nhưng mà nó không theo thứ tự. Bây giờ các con sắp xếp lại thứ tự cho nó tướng, rồi tánh rồi chuyển đổi, rồi duyên hợp, rồi duyên tan của một cái nhân quả thì con sẽ làm thành một cái bài rất là tuyệt vời. Theo Thầy thiết nghĩ, khi mà có sự hướng dẫn của Thầy đi từng bước như vậy đó thì mấy con làm cái bài của mấy con nó sẽ trở thành một cái tri kiến hiểu biết về nhân quả rất là hay. Rồi từ đó mấy con chuyển qua nhân

quả con người thì lấy cái bài này làm cái gốc để muốn nhắc nó một cái gì đó, để chứng thật nó là một cái sự hiểu biết của con.

Còn Nguyệt Cảo thì con nên làm lại cái bài, về cái bài này thì con nên làm lại cái bài duyên thành hoại của nhân quả thảo mộc. Một cái bài ngắn, gọn để sau đó mình kết hợp nhiều bài trở lại thành ra một cái bài hợp. Và trong cái bài nhân quả này, thì Thầy ghi con về cái phần mà làm thêm một cái bài nói về nhân quả thân hành.

Bài này của cô Liễu Châu, bài ngắn gọn, tạm đầy đủ ý thôi, nhưng mà nó ngắn gọn mà nó không được diễn tả sâu rộng nhiều góc độ khác của nhân quả, còn thiếu.

Còn cái bài này của cô Sim, con hãy làm lại bài Nhân quả thảo mộc, duyên hợp, nghĩa là con làm từng phần trước cái đã. Bây giờ nói về nhân quả duyên hợp, nó hợp duyên như thế nào để nó thành ra được cái cây, rồi nó lên được cái quả. Còn ở trong cái tập này của Quảng Đạo, con có hỏi Thầy một vài điều kiện mà Thầy nhắc. Ở đây Quảng Đạo hỏi Thầy, đây cũng là một cái điều chung cho chúng ở trong đây để cho chúng ta hiểu rõ.

VẤN ĐẠO VỀ HẠNH ĐỘ CƯ

[Hỏi]: Kính bạch Sư Ông, như buổi trưa con dùng cơm có món con dùng không hết, con để nguyên không gấp gì đến. Thưa Sư Ông, con có thể nhờ người bạn đồng tu bên cạnh con được dùng giùm vậy có được không, thưa Sư Ông? Như Sư Ông dạy, không được đi sang thất của bạn đồng tu cho nên con thưa Sư Ông để Sư Ông dạy con nên xử lý như thế nào đúng? Còn con không đem ở lại nhà bếp vì buổi chiều không ai dùng cơm, để sang ngày mai thì thức ăn bị thối, thiu, mà bỏ đi thì con không nỡ. Vì thức ăn đó là công lao của biết bao nhiêu người nông dân và người nấu lên thực phẩm. Mấy ngày qua con chưa biết phải xử lý cách sao cho đúng. Kính bạch Sư ông chỉ dạy con.

[Trưởng lão]: Đây là chung chung để cho biết là có nhiều khi chúng ta ăn không hết thì chúng ta phải làm sao? Thì trong khi Thầy ghi cho Quảng Đạo để nó biết cách để mà xử lý. Trong kinh sách Phật dạy khi đi khát thực ăn còn thừa dư nhưng không đưa đưa vào đó. Nghĩa là biết cái món ăn nào mình ăn thì mình ăn hết, còn cái món nào không ăn thì mình để nguyên như hỏi

này Quảng Đạo có nói. Con không ăn cái món đó, con không có dùng, để nguyên, con không có thò đũa trong đó, rồi con nhờ một cái người bạn đồng tu ở thất bên cạnh của con, nhờ họ có thể ăn giùm, nghĩa là đưa qua cho họ ăn giúp giùm vì bỏ thì uống có được không?

Thì ở đây nó không phải vậy, không đưa đũa tức là mình không có gắp vào trong cái món đồ ăn đó, mình ăn cái món nào mình ăn. Thí dụ như giờ người ta cho mình ba món đồ ăn, nhưng mình thấy mình cơm với một món đồ ăn đủ rồi còn hai món kia mình không ăn được là vì mình ăn không hết cho nên mình không gắp tới nó. Nghĩa là dù những cái món ăn đó có ngon đi nữa cũng không có ăn thử, mình không có ăn thử đâu, coi như là hoàn toàn mình không ăn, mình đừng ăn. Còn cái gì đó mình ăn được thì mình trút trong bát của mình ăn, thì coi như là cơm với một món thực phẩm thôi, còn bao nhiêu có thừa đó mình không ăn, hoặc là mình thấy mình ăn không hết thì nhất định cái món ăn đó thì không gắp, mà để nguyên. Đó là cách thức của mình không để cho một cái người khác ăn thừa, mà cũng không cho bỏ thí cho chúng sanh, từ là con

kiến mình cũng không cho nó ăn thừa, đó là cách thức cái hạnh bình đẳng của một người tu sĩ đạo Phật.

Mấy con thường thường một cái loài vật nó không biết nó ăn thừa hay không gì, mấy con ăn mấy con cắn cái bánh, miếng cơm hoặc thực phẩm gì nó đổ xuống đó nó có chất đường, chất này kia hay dầu, thì đàn kiến nó bu lại nó ăn nhưng mà không ngờ nó lại ăn thừa mình bởi vì ăn nó đổ xuống. Còn trái lại mình có cái tâm niệm bình đẳng, mọi loài như mình hết, mình không để chúng ăn thừa mình. Bây giờ trong cái món ăn này người ta cho mình năm món ăn mà mình chỉ ăn có ba món hay là bốn món, còn một món mình thấy mình không nên gấp cái nón ăn đó, vì mình gấp vô một đũa là cái món ăn đó nó bị thừa rồi mấy con. Cho nên khi mà mấy con đem bố thí cho kiến hay hoặc là cho một cái loài vật khác là mình cho nó ăn thừa. Với cái tâm bình đẳng nhất định là không cho người khác ăn thừa.

Cho nên trong thời đức Phật Thầy nhắc lại: Có một lúc đức Phật ăn cơm rồi thì nó còn thừa những đồ ăn, thì có một vị Tỳ kheo đó ở đường xa đi về, đi về thấy thực phẩm

của đức Phật ăn còn mà đúng ngộ thì làm sao bây giờ, chỉ còn nước nhịn đói thôi chứ gì? Cho nên vì vậy mà thấy những thực phẩm của đức Phật ăn còn mới xin mới ăn. Thì đức Phật mới nói cái bài thừa tự *“thừa tự pháp chứ không thừa tự thực phẩm”*, nhất định là không ăn đồ thừa của kẻ khác. Mặc dù là đồ thừa của Phật.

Thầy thấy thí dụ như người ta có những cái quan niệm nó kỳ lạ, những cái thực phẩm gì mà Thầy ăn thừa, kể như mà Phật ăn thừa mà mình ăn lại chắc là phước báo lớn lắm, điều đó là điều sai mấy con, không phải đâu. Cái người tu người ta rất bình đẳng, dù là ông Phật ông cũng là con người như mình, ông rất bình đẳng như mình, ông sống rất bình đẳng, không bao giờ muốn chúng ta ăn thừa. Chính cái bài kinh đó mà Thầy nhận thấy cái đời sống của đức Phật tức là đức Phật rất là bình đẳng, không muốn để cho người ta ăn thừa cái vật mình ăn rồi, chỉ đem bỏ mà thôi, đem chôn bỏ. Còn mình đối với chúng sanh từ những con kiến hoặc là con trùng, hoặc là những cái loài vật nào mình rất bình đẳng. Cho nên khi mình thực hiện được cái lòng bình đẳng của mình, thì cái món ăn đó mình không ăn thì mình để nguyên đó, một

lúc nữa mình sẽ đem mình bỏ vào cái chỗ nào đó, mình thấy chỗ đó kiến hay hoặc là gì đó mình đem hoặc là chỗ đó không kiến, không gì hết, mình đem bỏ món ăn đó mình mới gọi tất cả chúng sanh, những loài vật nào đó: *“đây là cái món ăn mà con đã khát thực được của đàn na thí chủ, mà con ăn không hết, thì bây giờ con xin bố thí lại cái vật thực này cho tất cả chúng sanh, những loài vật nào mà đủ duyên phước đến đây sẽ thọ cái thực phẩm này, thực phẩm này hoàn toàn từ cái người cúng dường, không ăn thừa của mình”*. Các con sẽ nói lên tâm niệm của mình, và kêu gọi chúng sanh đến.

Các con cứ làm những hành động đó đi rồi mấy con sẽ thấy tâm chúng con nó sẽ tuyệt vời. Các con cứ làm những hành động đó, từng cái bữa ăn các con xong rồi, mấy con để nguyên cái thực phẩm đó, mấy con thí dụ như mấy con đem đến mấy con cho một con gà, một con vật nó ăn, nó cũng bình đẳng như mình lắm mấy con. Cho một con chó ăn, mấy con chó nó chạy lại cho nó ăn. Thì tất cả những sự thật mình nói, tất cả những cái này không phải là nón ăn thừa của ta đâu, các con hãy lại ăn đi, đây là món ăn mà ta không ăn hết được. Do đó ta để

nguyên để ta bố thí cho tất cả những loài vật khác, thì như vậy con kiến hay hoặc là con vật khác lại ăn. Mình không có lỗi mà mình thấy cái tâm hồn của mình rất bình đẳng. Đó là cách thức của mấy con phải làm, và trong đời đức Phật là như vậy.

Tức là xem nơi đâu xa thẳm, nghĩa là mình đừng có đổ những cái thực phẩm mình gần bên thẳm mấy con, mình đổ thực phẩm mình gần bên thẳm kiến nó đến nó ở. Do đó mình đi lại mình sẽ dẫm đạp nó và nó quen tìm cái thực phẩm nó ăn rồi nó cứ lại đó thì nó làm động mấy con đó, nó sẽ làm khổ mấy con đó. Loài vật nó không có trí óc thông minh đâu. Cho nên mấy con đem lại một cái chỗ nào xa thẳm của mình các con đổ. Đức Phật còn dặn bảo trong giới luật đó con. Đừng đổ trên cỏ tươi mấy con, cái chất muối, chất đồ ăn nó sẽ làm cây cỏ héo úa đi, chết tội lắm. Mấy con sẽ đổ trên đất trắng đó con, đất mà chỗ đó không có cỏ mọc đó, thì mấy con sẽ đổ trên đó và mấy con kêu gọi chúng sanh, những loài vật nào đó đói hãy đến đây ăn, ta sẽ bố thí cho người đó, người cứ đến người ăn đi, thì các con cứ đổ đừng tiếc mấy con. Bởi vì coi như ngày hôm đó mấy con nhận lãnh cái thực phẩm đó là cái

phần sống của mấy con ngày đó, mấy con cố gắng mấy con tu để mà đền đáp công ơn đó rồi. Và đồng thời các con ăn không hết các con để nguyên các con bố thí cho chúng sanh, cái lòng bố thí đó là chia sẻ sự sống của con đối với loài vật khác.

Nếu mà các con ăn hết, thì các con thấy bây giờ mình thấy rằng sợ chúng sanh nó có những con vật như con kiến hay này kia, một cái bánh con bẻ ra một miếng đi, con bẻ ra một miếng, con đừng có cắn ăn rồi, con bỏ cho kiến ăn thì nó thừa, con bẻ ra: *“ờ bây giờ đó, cái bánh nguyên này, cái phần này tao bẻ ra này, để bố thí cho kiến này”*, đâu nó ra đó con. Rồi bắt đầu các con bẻ cái bánh, rồi các con bỏ trong cái bát, rồi các con múc các con ăn, các con đừng có cầm cái bánh các con cắn mấy con, cái hạnh đó nói không đúng đâu mấy con, cái ăn của mấy con cũng như một cái trái cam, trái quýt, mấy con đừng có cắn. Mà mấy con lột rồi mấy con bỏ trong cái bát rồi mấy con lấy cái muỗng mấy con múc mấy con bỏ trong miệng mấy con ăn, thì cái điều đó là cái hạnh của mình. Cho nên phải tập những cái oai nghi tế hạnh đó. Khi mà muốn bố thí, mà trong một cái ngày mình ăn được

no bụng, mà mình muốn bỏ thí thì mình bỏ một miếng bánh ra, rồi mình để riêng ra, một lúc mình ăn rồi mình bỏ thí. Mình biết rằng hôm nay mình no bụng là mình đủ cái phước báo mình no bụng, nhưng loài chúng sanh, các con biết loài chúng sanh nó không có đủ phước đâu, nó chạy đi kiếm khổ lắm mấy con. Cho nên mình giành một chút, một chút thôi, nhưng mà biết bao nhiêu con kiến nó ăn một chút đó con biết, nó sẽ no bụng các con. Tội nó, khi mà mình biết no lòng thì mình nhớ đến những con vật khác đang đói bụng.

Thầy không phải bảo mấy con phí của đàn na thí chủ đâu? Mà Thầy muốn gọi được cái lòng thương yêu của mấy con, khi mấy con được no bụng thì mấy con nghĩ đến những con vật xung quanh mấy con, nó đang chạy lăng xăng nó đi kiếm thực phẩm nó ăn nó không có đâu mấy con. Chúng ta dành một chút xíu mà chúng ta nuôi biết bao nhiêu, chúng ta bỏ thí biết bao nhiêu con vật đang đói khổ.

Thành ra Thầy dạy mấy con, như vậy là do cái câu hỏi của Quảng Đạo mà Thầy nhắc nhở chứ lẽ ra thì nó tới những cái giờ

mà dạy về oai nghi tế hạnh. Trong cái lớp này đào tạo mấy con oai nghi tế hạnh mấy con, thì Thầy sẽ dạy từ cái ăn, cái bố thí nhưng mà vì cái vấn đề mà xử lý ngay liền bây giờ thì mấy con chưa biết cách xử lý thì nó làm cho tâm mấy con bị động đó. Thành ra mấy con yên tâm trong cái vấn đề đó. Khi mấy con ăn không hết thì đừng có lại thất người ta. Có nhiều người ăn không hết rồi để cho người khác ăn, mình đừng làm vậy. Họ đi khát thực họ cũng tự biết lấy cái khẩu phần của họ ngày hôm đó ăn bao nhiêu rồi, chúng ta không nên làm cái điều đó mấy con, mà chúng ta ăn không hết chúng ta để đó một lúc nữa rồi chúng ta bỏ ở ngoài đất trắng, rồi kêu gọi tất cả chúng sanh nào đói bụng thì nó sẽ đến đó nó ăn. Còn nó không ăn thôi, chúng ta cũng như chúng ta đã thọ cái của người ta cúng dường người đó, nhưng cái sức của mình mình ăn không hết. Thay vì mà người ta cho mình lấy cái khẩu phần, từng cái khẩu phần thì chắc là mình không thiếu. Còn cái này người ta không có cho, mà người ta làm cho mình có cái khẩu phần, người ta đặt cho mình những cái khẩu phần mình ăn, cho nên mình ăn không hết.

Đối với Thầy, các con lấy như vậy Thầy

ăn đâu có hết đâu mấy con, Thầy một ngày Thầy ăn cơm, Thầy ăn với một món ăn thôi chứ Thầy không có ăn nhiều món ăn đâu, mà Thầy cũng ít có ăn canh lắm, đối với Thầy ít ăn canh, canh gì cũng vậy Thầy cũng ít ăn, mà hễ Thầy ăn canh thì Thầy bỏ cơm vào canh Thầy làm cháo Thầy ăn chứ Thầy không có ăn canh không. Cho nên do cái sự ăn uống của Thầy nó đơn giản lắm, nó không có đòi hỏi nhiều. Vì vậy mà trong cái vấn đề ăn uống thì mấy con khéo léo, khéo léo thì mấy con sẽ được an ổn và mình cũng có cái sự bố thí của mình, bố thí được cái tâm của mình, thương xót được chúng sanh. Thầy nói bây giờ cỡ mình ăn không thừa, nhưng mình cũng nghĩ đến cái sự đói của chúng sanh mấy con. Hôm nay tôi no bụng mà xung quanh tôi nhiều cái con vật khác, tức là nhiều người khác, nhiều cái loài động vật khác đang đói bụng. Mặc dù là chúng đang xung quanh tôi thì tôi biết cái sự đói thôi chứ còn những con vật khác thì ở xa làm sao tôi biết, làm sao tôi bố thí hết được. Nhưng vì trước mặt tôi tôi biết có những con vật đang đói, nó đang tìm thực phẩm ăn. Cho nên vì vậy mà tôi ăn tôi dành lại một ít. Mặc dù là tôi ăn hết được nhưng mà tôi

dành lại một ít, dành lại một ít cơm hoặc dành lại, mình biết những cái loại vật nó thường thường nó ăn đường, hoặc là dầu, nó ưa những cái món đó thì do đó mình dành lại một ít bánh hoặc là một ít đồ ăn gì có dầu mình đem ra mình bỏ đó. Còn cơm cũng được chứ không sao, nhưng mà chút ít, ngày nào mình cũng dành ra, thương yêu chúng, nhưng đừng bỏ gần thớt của mình mấy con, xa xa ra. Đó là những cái điều mà Thầy nhắc nhở mấy con.

TƯ DUY NHÂN QUẢ THẢO MỘC

Còn tập sách của Nguyên Phương, con nên làm lại cái bài nhân quả chuyển đổi con. Vì nhân quả duyên hợp thì con có rồi, đặc tướng của nhân quả nhưng mà con sắp xếp theo thứ tự như Thầy này giờ đã nói thì nó thành một cái bài luận. Con làm cũng khá, ý con nhiều nhưng mà ở đây thì con nên làm lại, nhất là cái bài mà nhân quả chuyển đổi, chuyển đổi cho nó. Bởi vì trong cái bài mà con viết thì cái nhân quả duyên khởi có, đặc tướng có nè, nhân quả duyên hợp có này, nhân quả duyên sanh trùng trùng có này, rồi đặc tướng nhân quả này, nhân quả duyên hợp nhưng nhân quả chuyển đổi thì không

có, từ cái giống này nó thành ra một cái giống khác, chuyển đổi sai khác. Con viết như vậy là trong cái bài này cộng lại và đồng thời thì con sắp xếp theo thứ tự thì cái bài luận của con, cái quán cái tri kiến của con về nhân quả nó sẽ chứng chạc, nó không có lộn xộn, làm cho chúng ta dễ dàng nhận xét được cái nhân quả.

Tập sách này là của Hương Từ, con nên làm lại cái bài nhân quả duyên tan và duyên hợp con, con làm hai cái phần này, hai cái phần duyên tan, duyên hợp. Sau đó rồi mới theo thứ tự mà làm thành một cái bài từ đặc tướng, rồi đặc tính rồi chuyển đổi nhân quả, rồi duyên tan, duyên hợp. Còn bây giờ con làm riêng, làm riêng cái bài nhân quả duyên tan và duyên hợp khi nói nó hợp rồi, rồi nói nó tan. Đó là con nói về hai cái phần đó thôi, đừng có nói cái kia, rồi sau đó sẽ được kết hợp trở lại thành ra nó thành...khác nữa con, nó thành ra một cái bài nhân quả của bài gì đó.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy,...

[Trưởng lão]: Được con, con để đó Thầy không khát nước đâu.

Cái tập này là của Liễu Châu, con đã

ghi, Thầy đã có ghi và đồng thời con có làm những cái bài. Ở đây, trong cái tập sách này Thầy có ghi con nên làm cái bài nhân quả thảo mộc đặc tướng. Con đã viết nhiều bài cho nên vì vậy mà con hãy làm thứ tự của Thầy để tổng kết một cái bài nhân quả thảo mộc con.

Cái phần của cô Diệu Tâm, con nên quán về nhân quả đặc tướng của thảo mộc và con nên nhiếp tâm và an trú tâm chừng khoảng 20 phút thôi, đừng có tăng lên nhiều con, để cho nó thuần thục rồi con sẽ tăng lên, nhiều quá thì nó không có nhiếp tâm và an trú tâm được trong cái tập của con. Còn về cái vấn đề mà làm cái bài nhân quả thì con làm lại cái bài nhân quả đặc tướng cho rõ ràng của thảo mộc, cái tướng của thảo mộc, nó dài, nó ngắn, nó lớn, nó xanh, nó vàng, như thế nào đó. Mỗi cái loài thì nó có một cái tướng riêng của nó, thì con làm lại để cho nó cụ thể trong cái, dường như trong cái bài của con viết về đặc tính nó có, nhưng mà cái đặc tướng thì nó không có. Cho nên vì vậy mà con làm cái bài đặc tướng, rồi duyên tan, duyên hợp ở trong này nữa, cố gắng để cho mình thấu suốt được cái nhân quả. Còn về tu mà nhiếp tâm để tỉnh thức thì Thầy sẽ

kiểm tra lại sau này, giúp đỡ cho mấy con tu cho nó đạt được.

Còn Hải Tâm con hãy làm lại cái bài nhân quả, đặc tướng của nhân quả. Cái hình dáng, cái màu sắc của nhân quả. Như thí dụ như cái cây chanh nó không giống như cây xoài, đó là cái tướng của nó thôi, nhìn cái trái của nó, cái trái chanh nó không giống như cái trái xoài; rồi cái trái ớt nó không giống như trái mướp đắng, mọi tướng cái hình dáng của nó. Mình đem nhiều cái hình sắc của nhân quả, của loài thảo mộc, để thấy là muôn hình vạn trạng. Cho nên nhân quả nó có muôn hình vạn trạng chứ đâu phải thiên hình vạn trạng, nó đâu có một, nó đâu có cái nào giống cái nào được, cái cây như này nó ra cái quả của nó vậy thì cái cây khác.

Con thấy trái mít bụi vậy, một cái trái nhà ăn, còn con thấy như một cái trái như trái ớt con thấy nhỏ. Hoặc nhỏ nữa như trái tiêu nó nhỏ nữa, nó có chút xíu à. Cho nên nó muôn hình vạn trạng của nó. Do như vậy mà chúng ta nói cho nó được cụ thể, rõ ràng để cho Thấy được cái sự vạn trạng thiên hình của nó, thì con học đến cái nhân quả của con người các con thấy cái hành động của chúng

ta nó cũng thiên hình vạn trạng, chứ đâu phải nó ít đâu. Cho nên mỗi 1 cái lời nói, 1 cái sự suy nghĩ chúng ta, mỗi cái hành động của chúng ta nó đều biến dạng ra nhiều cái thứ nhân quả của nó trong đó. Thiệt, ác nó chồng chất lên nhau, nó vô hình, vô tướng ở trong đó. Cho nên mình không, lấy cái nhân quả của thảo mộc để chứng minh cho nhân quả của con người thì làm sao người ta rõ ràng được. Mà không hiểu được nhân quả con người, không hiểu được nhân quả thảo mộc, con người thì làm sao chứng minh được nhân quả thời tiết một cách rất là mù mờ. Vũ trụ làm sao mà chúng ta nói được. Cho nên đi từng bước, từng bước để chúng ta triển khai, để chúng ta vạch ra cho nó có một cái sự cụ thể, rõ ràng cho cái sự hiểu biết của nhân quả, lấy từ cái này chuyển qua cái khác để chứng minh cho cái khác rất là rõ ràng, rồi từ cái chứng minh này rõ ràng rồi chúng ta mới dẫn chứng cho cái khác, làm cho người ta hiểu nhân quả như thật. Chứ còn nếu mà chúng ta không khéo chúng ta cũng không hiểu như thật đâu, chúng ta cũng còn lơ mờ, chúng ta chỉ tin là tin theo xu hướng vậy thôi chứ còn cái hiểu biết rõ như thật thì chúng ta chưa.

Cho nên đức Phật nói chúng là chúng như thật chứ đâu phải là chúng cái gì? Cái như thật, biết như thật. Cho nên đức Phật nói « *thấy khổ như thật* », nhưng bây giờ chúng ta nói khổ chứ sự thật ra chúng ta chưa như thật. Vì vậy mà chúng ta có cái quán như thật ở đâu. Chúng ta nói khổ là khổ vậy chứ chúng ta chưa có thật sự, thấy khổ, biết khổ vậy chứ chưa thật sự là như thật. Vì vậy mà nếu mà không triển khai cái tri kiến của chúng ta thì không thể nào lý luận. Cho nên con hãy làm lại cái bài nhân quả đặc tướng, cái tướng của nó, rồi sau đó lần lượt rồi Thầy sẽ gợi ý giúp cho cái tính của nó. Ở trong này thì con có nói cái tính của nó rồi, nhưng mà Thầy sẽ gợi ý giúp thêm cái chiều sâu hơn về cái tính của nó, rồi cái duyên hợp, cái chuyển biến. Mỗi phần nó đều có cái rõ ràng để chúng ta kết hợp lại thành một cái bài dụng về nhân quả nó đầy đủ, nó không thiếu chỗ nào.

Còn về phần Tú, con hãy làm tiếp lại bài nhân quả đặc tướng của thảo mộc. Nói cái tướng của thảo mộc cho nó cụ thể rõ ràng. Và phần viết, bài này đầy đủ ý nghĩa đặc tính nhân quả thảo mộc. Cái bài con viết thì nói về cái đặc tính của nhân quả, nhưng mà cái

đặc tướng thì không có, thì con sẽ làm lại cái bài. Càng làm thì mấy con sẽ càng thông suốt được cái lý nhân quả.

Cái tập này là của Mỹ Châu. Về Mỹ Châu thì con nên quán trở lại nhân quả đặc tướng của Thảo mộc, nói về cái hình sắc, cái tướng của thảo mộc, nói chuyện về cái phần đó thôi, đừng có nói gì khác hơn hết. Để rồi sau đó sẽ kết hợp nó, từ tướng, tính của nó lại thì nó sẽ thành một cái bài luận hay của mình chứ không có gì hết. Đó thì bắt đầu con làm lại, quán về nhân quả đặc tướng thảo mộc.

Nghĩa là chúng ta tu ở đây mấy con lưu ý, chúng ta tu vừa trí tuệ, vừa triển khai cái tri kiến của chúng ta, vừa tu mà ở trong cái sự an trú của chúng ta nữa, chứ nó không phải tu một phần nào? Theo các cái thiền sư người ta dạy mình thế này, nghĩa là mình phải nhiếp tâm an trú được rồi mình mới quán, đó là thiền ở bên Nam Tông, các sư bên Nam Tông như Thiền sư Mahasi, Thiền Minh Sát Tuệ. Người ta bắt buộc mình nhiếp tâm cho nó an trú, rồi bắt đầu từ đó mình quán ra gọi là Minh Sát ra. Ở đây không, đạo Phật dạy chúng ta cái Định Vô Lậu hẳn

hỏi hoàn toàn, dùng trí kiến chúng ta triển khai cái sự hiểu biết, chứ không có trí tuệ gì hết, không có quán Minh Sát Tuệ gì, nó không có tuệ gì chỗ này nữa hết mà chỉ triển khai cái trí kiến. Nhờ một vị Thầy hướng dẫn từng cái chỗ mình không biết để cho mình biết, từng cái chỗ mà chưa thông suốt để cho mình thông suốt đó là cái trí kiến người ta gợi ý, người ta giúp cho mình để triển khai nó. Chứ Thầy cũng chẳng nói gì hết mà Thầy triển khai bằng cái trí kiến để các con hiểu biết, để các con tự các con triển khai nó ra. Đó là lần lượt mấy con có những, mà cái trí kiến của mấy con hiện giờ của mấy con không bị tướng. Nó không có bị tướng là tại sao? Tại vì bây giờ cái ý thức của mấy con đang là con người bình thường, đang là một người học trò như những người học trò trong trường. Mấy con triển khai cái sự hiểu biết của mấy con qua cái góc độ này, qua ý thức của mấy con, chứ không phải qua cái góc độ tướng thức. Còn bây giờ mấy con nhiếp tâm, an trú tâm, cái ý thức của mấy con nó không hoạt động, nó không hoạt động nữa, mà bây giờ con tư duy, suy nghĩ thì cái tướng của con nó sẽ phóng ra, nó sẽ phóng ra nó thay thế của ý thức con hiểu biết. Cho nên nó

tưởng ra, nó sẽ viết lên những cái tưởng của nó thành ra những cái máy con tưởng chứ sự thật nó không có. Cho nên vì vậy cái mà gọi là minh sát của Thiền Minh Sát Tuệ đó, thì cái đó là cái tưởng, pháp tưởng của người ta, người ta tưởng ra người ta viết. Là tại vì người ta ức chế cái tâm người ta không có niệm rồi người ta mới quán tưởng ra thì cái đó là thuộc về tưởng. Còn chúng ta không có ức chế cho nên chúng ta hoàn toàn là chúng ta đang ở trong cái ý thức của chúng ta hoàn toàn chúng ta tu.

Còn hiện giờ chúng ta nhiếp tâm và an trú tâm là mục đích để chúng ta phá cái hôn trầm thùy miên. Buộc lòng chúng ta phải đi, mà đi bằng cách nào để cho tỉnh thức thôi chứ không phải chúng ta nhiếp tâm để cho hết vọng tưởng. Cách thức của chúng ta là như vậy. Cho nên vì vậy mà chúng ta nhiếp tâm, để gì? Nếu mà để cái tâm mình nó lãng xãng, lộn xộn một hơi thì nó sẽ bị hôn trầm, buộc lòng chúng ta đi tới, đi lui thôi, và đi tới đi lui đó thì trong khi đó chúng ta thấy rằng, cái cơ thể chúng ta bây giờ mạnh, nhưng một lát nữa đau chúng ta không chùng, mà nếu mà chúng ta an trú không được thì chúng ta đẩy lui bệnh không

được. Vì vậy chúng ta tu Tứ niệm xứ không xong. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải nhiếp tâm như thế nào để nó không có đi lọt vào trong tưởng. Còn mình khơi khơi vầy mình nhiếp tâm để cho nó cái ý thức của mình không có niệm, thì coi chừng mình lọt trong tưởng mất đi. Cho nên người ta hướng dẫn cho mình cách thức mình nhiếp tâm và an trú tâm để đạt được cái chất lượng chỗ nào đó người ta dừng lại, người ta không cho mình đi tới nữa, người ta giúp cho mình được tới cái mức độ đó để cho mình phá được cái hôn trầm thù miên. Khi nó buồn ngủ thì mình dùng cái phương pháp đó thì mình phá được, làm cho tâm mình tỉnh, làm cho tâm mình tỉnh thức trở lại. Và như vậy mình sẽ không còn hôn trầm thù miên.

Như hồi nãy Thầy đã nói, Thầy Chân Thành một ngày Thầy chỉ ngủ có 30 phút mà thôi, 30 phút buổi trưa; còn buổi tối mấy con rất khó, rất khó cho mọi người thắng được hôn trầm thù miên. Thế mà Thầy không còn ngủ nữa. Thì rõ ràng là chúng ta đã đẩy lui được cái hôn trầm, thù miên, cái vô minh lậu của mình Thầy dẹp được. Cho nên trong cái sự tu tập này thì mấy con phải cố gắng để rèn luyện để cái phương pháp

Chánh Niệm Tĩnh Giác đi kinh hành đó để giúp cho các con phá được cái hôn trầm thùy miên. Rồi lần lượt mấy con thích nghi nó quen đi nó sẽ không có ham ngủ nữa, thì nó sẽ không có lười biếng nữa.

Còn về cái bài này của Minh Chánh, con làm cái bài này - Nhân quả thảo mộc. Con hãy làm lại cái bài này một lần nữa, trên cái bài con làm thì nó chưa đủ, cái bài này con làm chưa đủ, vì vậy mà con cố gắng con làm một lần nữa, và nếu chưa được thì con sẽ làm một lần nữa, hoặc là trong tuần tới con có thể khi tới cái giờ mà tu Định Vô Lậu con viết cái bài ra, rồi con suy ngẫm ở trên cái bài đó, rồi con thấy nó thiếu cái gì, con truy ra con thiếu cái gì? Dựa vào những cái lời mà Thầy đã nói, cái đặc tướng, rồi đặc tánh, rồi duyên hợp, duyên tan, rồi chuyển đổi nó, tất cả mọi cái đó con suy tư, coi mình còn thiếu cái gì đó thì con lại làm thêm nhiều bài nữa, lặp đi, lặp lại nhiều lần để coi thử nó còn thiếu.

Thí dụ bây giờ con nói cây ớt, mà nó còn thiếu cây tiêu, con nói cây tiêu rồi nó còn thiếu một cây cam, còn thiếu cây mít, hoặc là còn thiếu một cây sầu riêng, hoặc là còn

thiếu một cây bơ, hoặc là còn thiếu cái gì đó, đưa đây ra hết tất cả mọi loại. Mọi loài nào mà con thấy cần thiết, con cứ đưa ra những cái cây đó, có hình dáng khác nhau như thế nào, thế nào để diễn tả lại, mình viết không hết chữ đâu. Bởi vì thảo mộc nó nhiều quá, nó nhiều loại lắm, mình viết không hết. Mỗi loại để đưa ra một cái hình dáng, để đưa ra một cái tính chất của nó, để làm cho người ta thấy rõ ràng, cụ thể. Càng đưa nhiều cây, nhiều loại thì làm cho người ta thấy rõ được cái nhân quả của nó, cái đặc tướng, đặc tính của nó, nó rõ ràng hơn, nó làm cho người ta dễ hiểu hơn, như vậy mấy con phải cố gắng.

Đây là những cái tập sách con đã trao cho Thầy thì sẽ trả lại mấy con. Còn những bài của mấy con vừa gửi cho Thầy thì để Thầy sẽ chấm kế tiếp cho, tuần sau Thầy sẽ trả cho mấy con, và đồng thời thì mấy con cứ tiếp tục mà làm. Bởi vì các con tới cái giờ Định Vô Lậu, cái giờ đó là giờ tu để triển khai cái tri kiến mình, mà bây giờ cái đề tài này, Thầy đang cho mấy con đề tài này thì mấy con đưa lại cái bài đó lại, con quán, con tư duy, suy nghĩ coi cái bài mình viết coi nó còn thiếu chỗ nào? Nó đúng hay chưa? Nó còn chỗ nào chưa hết, coi thử coi nó còn

cái gì mà con chưa nói hết những cái nhân quả của thảo mộc, để mà đưa vô cho nó hết hoàn toàn, mình triển khai cho sự hiểu biết mình càng lúc nó càng rộng ra, càng sâu ra để chứng minh một cách cụ thể rõ ràng hơn. Đó là một cái hay để làm cho mấy con có cái tri kiến rất lớn, và vì vậy mà cái Chánh kiến của mấy con mới hiện tiền được, mới cứu mấy con thoát khỏi những cái ác pháp. Chứ còn không khéo thì không đủ sức.

Đây là mới cái bài đầu thôi, nó còn nhiều bài lắm mấy con, chứ không có một bài này đâu. Đó, thì rồi bắt đầu bây giờ mấy con nhớ trong vấn đề đó, và đồng thời Thầy nhắc lại. Ngày mai là cái lớp của bên nam rồi, bên nam cũng đông lắm rồi mấy con, Thầy thấy bữa đó thì cũng ngồi bốn hàng như thế này, cũng tới đằng sau, cũng không thua bên nữ đâu, bên nam cũng đông lắm. Do đó thì ngày mai là bên nam, Thầy cũng sẽ trả bài họ và Thầy cũng nhắc nhở họ.

Cho nên hôm nay, khi mà các con nghe rồi thì từ đây về thất thì mấy con ở trong thất mà lo tu. Mà nếu thấy buồn ngủ thì mấy con rời thất thì tự mấy con đi ngang qua thất của mọi người. Bởi vì con coi như là cái chung cư

của mấy con đang ở, nó đông có nhiều nhà cửa quá rồi, mà mỗi nhà đều có một người ở hết rồi. Cho nên mấy con cúi mặt xuống, mình đi ngang thất của người ta, mình nhìn xuống mình đi theo Chánh Niệm Tỉnh Giác, mình đi ra khỏi cái khu của họ để mình đi kinh hành, cái chỗ nào mà không có mình đi kinh hành, mình không đi nơi họ, hoặc là mình đi trước nhà của mình, mình đi qua, đi lại trước nhà của mình thôi, cái quãng đường mà trước nhà, trước cái thất của mình thôi chứ không có xâm phạm qua. Mà người này thì không được lại thất người kia. Nếu mấy con lại thất người kia là mấy con phạm lỗi. Nghĩa là mình đi ngang qua thất người ta thì được, nhưng mình lại thất người ta thì không được.

Thí dụ như mấy con ở cái khu này, mấy con lại cái chỗ khác là mấy con không được đâu. Bởi vì mình có cái duyên gì mình lại khu khác là mình phá động người ta, cho nên không được. Do đó, do cái vấn đề này thì mấy con phải giữ gìn cẩn thận, chứ không khéo Thầy sẽ cho mấy con dự thính thôi chứ không được dự trong lớp học. Giữ gìn cho cẩn mật để mà từ đây về sau nỗ lực tu, vì cái thời gian nó thu ngắn lại. Nghĩa là mấy con

chúng đạt được sớm chừng nào thì Thầy đỡ cực chừng nấy, còn nếu mấy con kéo dài từ đây mà tới 7 năm không chừng Thầy sống không nổi nữa, bởi vì lâu quá. Các con biết cái tuổi Thầy bây giờ nó là 79, 80 tuổi rồi. Mà nếu mà 7 năm nữa, 7 ngày, 7 tháng, 7 năm thì Thầy 70 mấy, gần 90 tuổi rồi. Mà ngày nào mà cũng đến lớp mà dạy như vậy thì cái sức của một cái người mà con người mà đứng lớp mà dạy đó, thì cái tuổi mà như Thầy thì phải hưu trí chứ không bao giờ mà ai còn đứng lớp dạy. Mà bây giờ Thầy đứng lớp dạy như vậy thì mấy con biết là rất là nhọc nhằn. Cho nên, do đó thì mấy con phải giữ gìn cho nó đúng để mà Thầy cố gắng Thầy hướng dẫn, Thầy chịu khó Thầy hướng dẫn mấy con thì như vậy mới được, đó thì giữ gìn cho đúng.

SÁCH TẤN DỤNG LẠI CHÁNH PHÁP

Mặc dù bây giờ mấy con rất là thân với nhau, nhưng mà hôm nay coi như là mấy con không còn thân nhau nữa, không còn nói chuyện với nhau nữa. Nghĩa là tránh hết, nghĩa là người nào có bốn phận lo tu, để thứ nhất là đền đáp ơn Phật, thứ hai là đền đáp ơn Thầy, không phụ lòng Thầy, thứ ba

là làm sáng tỏ Phật giáo, trách nhiệm của mấy con, trên vai mấy con gánh rất nặng, không có nhẹ. Cho nên mỗi bước đi kinh hành, mỗi sự tu tập, mỗi sự tư duy, suy nghĩ để mà viết thành bài như thế này là cái sự gánh vác của các con rất nặng chứ không phải ít. Cho nên cái sự tu tập của mấy con được tốt, được mau thì đó là một cái điều vui mừng của Thầy, mà cái hãnh diện nhất là cái Phật Giáo. Đức Phật ngày xưa đã để lại mà bây giờ mình là con cháu của người, mình đã dựng lại được của Người thì mình thấy mình không có vinh hạnh nào hơn là mình đem lại cái Chánh pháp của Phật, cái nền đạo đức của Phật Thích Ca. Cho nên cái hành động mà mấy con cực khổ ngày hôm nay, mấy con rất vinh hạnh, sau khi mấy con làm được mấy cái điều này mấy con rất vinh hạnh.

Và trong khi cái việc làm của Thầy mà tạo được, Thầy rất mừng, mừng vì nỗi chúng sanh sẽ có được cái nền đạo đức. Nghĩa là con người trên hành tinh chúng ta, cái sự sống của chúng ta sẽ có hạnh phúc, và tất cả khi mà chúng ta sống đạo đức rồi thì tất cả những cái loài vật xung quanh chúng ta đều có hạnh phúc lắm mấy con. Như chúng

ta đang sống mà chúng ta biết dành từng miếng ăn nhỏ mà chúng ta cho loài kiến xung quanh chúng ta thì không phải là hạnh phúc sao? Mà mọi người đều biết vậy thì con người làm sao giết con vật, và mọi người đối xử với nhau với cái sự bình đẳng như nhau. Chính những hành động của Thầy dạy các con hôm nay, ăn từ miếng bánh, ăn từ cái thực phẩm mà không hề cho một cái loài vật mình bố thí cho loài vật bằng cái ăn thừa của chúng ta.

Đó là Thầy dạy cái sự bình đẳng của chúng ta đối với sự sống ở trên hành tinh này. Không những con người chúng ta mà đối xử với loài vật chúng ta vẫn bình đẳng. Bởi vì sự bình đẳng của nó là từ nhân quả chúng ta sanh ra. Cha mẹ của chúng ta sanh ra được chúng ta đều là nhân quả, và nó cũng là người cha nhân quả sinh ra nó. Cho nên chúng ta cùng một cha, một mẹ, cho nên chúng ta phải thương nhau chứ, làm sao mà chúng ta ghét nhau. Chúng ta chia sẻ từng miếng ăn của chúng ta cho những người anh, những người chị, những người em của chúng ta đang đói khổ thế này. Chúng ta tư duy, suy nghĩ chúng ta làm những điều này có đúng không? Đúng chứ làm sao sai được.

Bởi vì trong luật nhân quả mà, có gì khác được đâu. Cho nên những hành động chúng ta thương yêu như vậy là chúng ta đã thương yêu những người thân thương của chúng ta trong đó. Cho nên vì vậy mà các con hãy thực hiện những lời Thầy dạy để chúng ta đem lại cái lòng từ của chúng ta ban rải khắp mọi loài chúng sanh chứ không riêng có một loài người không?

Đó mấy con thấy. Vì vậy mà cái sự lo lắng, tu tập sống độc cư trầm lặng không nói chuyện là mấy con, nội cái hành động sống như vậy là mấy con cũng không phụ lòng Thầy rồi. Còn nếu mấy con không làm được vậy là mấy con đã phụ. Cho nên từ đây về sau mấy con đừng có nghĩ rằng chúng tôi phải thân tình, người này đi đến nói chuyện người kia, người kia đi đến nói chuyện người này. Mấy con làm cái chuyện đó ở đời người ta đã làm thường quá rồi, mình ở đây mình làm khác, mình không có làm như vậy nữa. Mình lo cứu mình, mình lo dựng lại Chánh Pháp, mình lo sống đạo đức để mình làm sáng tỏ đạo đức, giúp cho mọi người đó thì mấy con nhớ những lời mà Thầy khuyên, rắng. Đến đây rồi không còn gì nữa mà vui đâu, cuộc đời chúng ta chỉ còn làm chủ được

sự sống chết, dựng lại những gì tốt đẹp cho con người thì mới vui, chứ còn hạnh phúc gì nữa, hết rồi.

Đến với Thầy tẩy đi một màn đen tối, một là chết, hai là chứng đạo chứ không còn gì nữa mà hi vọng mà ở trong cuộc đời này. Tất cả những người thân, khi nở chúng ta chết chúng ta không mang người nào, mà mọi người có thương yêu chúng ta cũng không làm gì được hết. Vì vậy mà chúng ta chỉ còn độc cư, độc bộ, độc hành trên con đường tái sanh luân hồi mà thôi, không có gì. Rồi một mình chúng ta chết. Như các con đã hiểu nhân quả mà, một thân các con chết biết bao nhiêu người thân phải sanh ra, mà bao nhiêu người mà thân đang làm sanh loài động vật, sanh làm loài cây cỏ, thì nó khổ muôn vàn chứ đâu có sung sướng gì mấy con? Một mình mình khổ mà mình không vui sao mà lại muốn cho người khác khổ. Cho nên mấy con nhớ kĩ phải ráng tu cứu mình, không ai cứu mình được đâu. Thầy thương các con, Thầy chịu cực khổ, nhưng mà các con phải thương mình, thương Thầy mà ráng tu, giữ gìn...đúng. Tới giờ ra lãnh phần, các con biết người nào đi trước là đi trước, người nào đi sau là đi sau, đi có thứ

tự. Khi mà cô Út mang cơm ra để nơi đó thì mấy con đến nhận lãnh khẩu phần của mình rồi mình về, lấy cơm đủ ăn phần của mình rồi mình về thất mình mình thọ thực, giữ gìn nghiêm chỉnh để mình tu tập cho đạt được chứ không khéo tâm phóng dật thì không được đâu.

Cho nên các con nghe đức Phật nhắc cái câu rất là đơn giản «*ta thành chánh giác là nhờ tâm không phóng dật*» mà nếu mấy con cứ nói chuyện làm sao mấy con không phóng dật. Mà sự chánh giác của Phật, thành chánh giác của Phật chỉ tâm không phóng dật. Khi mà mấy con sống độc cư đến một mức độ và ôm pháp tu tập như thế này hàng ngày, siêng năng, tâm mấy con tự nó quay vô mấy con, nó không phóng ra, ở ngoài ai làm gì làm nó không lưu ý gì hết. Nhưng chúng ta không ức chế nó, hoàn toàn tự nói quay vô, nó yên, nó thanh thản, an lạc, vô sự. Nó luôn luôn nó nhìn lại nó, nó không cần biết bên ngoài, tức là nó hết, nó không phóng dật thì lúc bấy giờ mấy con sẽ chứng đạo chứ không có gì? Nhưng mấy con phải sống đúng, chứ còn mấy con không sống đúng thì nó bao giờ nó cũng phóng dật hết.

Cho nên ráng khép mình trong thời gian không lâu đâu, Thầy hướng dẫn mấy con không lâu. Đức Phật đã xác định 7 ngày, 7 tháng, 7 năm, trong khi đó Thầy mong rằng những cái sự tiến bộ của những người khác có thể trong vòng 7 ngày họ có thể chứng đạo, mà nếu mà họ chậm hơn chút nữa trong vòng 7 năm họ sẽ chứng đạo, 7 tháng họ sẽ chứng đạo. Còn tệ lắm mà trong cái lớp đào tạo này thì mấy con cũng 7 năm chứ không xa hơn nữa. Mấy con tin rằng 7 năm mà học để làm chủ được sanh, già, bệnh, chết của mình không phải là một cái thời gian dài đâu mấy con, không phải là vô lượng kiếp đâu mấy con, chỉ trong đời nay, mà nếu mấy con không tích cực thì chắc chắn còn lâu lắm. Tích cực như đức Phật nói Nhất Dạ Hiền mấy con, như một người tu một đêm làm Thánh hiền mà, đêm đó nỗ lực tu thì từ đây cho đến 7 năm, ngày nào cũng nỗ lực, giờ nào cũng nỗ lực tu như vậy thì Thầy thấy thời gian nó ngắn, không dài đâu, nó chỉ có ngắn lại chứ nó không dài đâu, phải ráng cố gắng tu.

Đến đây thì mấy con nhớ những lời Thầy dạy. Người nào mà chỉ sống, dự thính trong một tháng, một, hai tháng, mấy con

còn duyên mà về gia đình thì mấy con sẽ được dự thính mà thôi. Vì đây là cái khóa đào tạo rồi thì không thể nào mà còn đi ra, nghĩa là còn đi ra động. Mấy con mà còn đi ra động, còn tiếp duyên này kia thì thôi, mấy con dự thính, đừng để mất công Thầy quá nhiều, các con hiểu điều đó. Dự thính để nghe, để hiểu biết sâu, rồi lần lượt mình có duyên những khóa sau mình lại tu. Còn bây giờ, chớ còn mấy con cũng làm bài, cũng viết bài, nhưng mà mai một mấy con đi thì uống công Thầy làm lắm. Thầy không tiếc đâu nhưng mà rất uống là tại vì mấy con không tới đâu, mà Thầy cũng phải chịu cực khổ với mấy con, phải xem bài, phải kiểm tra bài của mấy con, nhưng mà cuối cùng thì mấy con không tới. Bởi vì con đường này nó buộc mấy con phải giới luật nghiêm chỉnh, mà độc cư là một cái bí quyết thành công của sự tu tập của chúng ta, nó là pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mấy con. Mà chúng ta không phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý thì chúng ta không tu tập được gì hết, đó là điều kiện tiên quyết của một sự hướng dẫn của Thầy hôm nay, nó phải độc cư.

Cho nên cái đời sống của giáo đoàn của đức Phật ngày xưa im lặng, *«im lặng như*

Thánh», im lặng đến nhà vua mới giựt mình. Một số đông người như thế này mà đến một cái lá cây rớt người ta vẫn nghe được cái lá cây rớt ở trong rừng thì mấy con biết rằng cái sự im lặng của đạo Phật mà số người đông như vậy. Còn bây giờ chúng ta thấy, mấy con thấy, mấy con không im lặng. Cho nên Thầy mong sao mấy con giữ gìn được như cái giáo đoàn cũng như đệ tử của đức Phật ngày xưa, đệ tử của Thầy cũng vậy, mấy con ngồi đây mà không nghe một tiếng xì xào nào hết. Người ta đến người ta ngạc nhiên, bước vào đây cả số đông ngồi như thế này mà không nghe một tiếng ồn, thì đó là cái hạnh Phật nó đã được sống lại đó mấy con. Còn nếu mấy con mà một số người vậy, kẻ nói qua người nói lại, kẻ nói tới lui thì cái tiếng động của mấy con nói nó vẫn là.

Và đồng thời tại sao mình im lặng vậy, người ta không đi qua, đi lại, người nào ở thất này, người không có đi qua đi lại. Cả một số người như vậy, cả một khu rừng như vậy mà không có một cái sự đi qua, đi lại thành ra nó rất là im lặng, còn chúng ta đi qua, đi lại thì làm sao tiếng bước chân không động. Nhớ như vậy mấy con biết rằng, thời đức Phật còn được những cái bài kinh vẽ lại

cái đời sống của chư tăng lúc bấy giờ nó như vậy. Thầy ước mong rằng cái lớp đào tạo của Thầy được như vậy. Cho nên các con nhớ đức Phật có người, nhà vua hỏi đức Phật: 500 tăng chúng mà theo đức Phật đang tu họ có chứng đạt hết không, chứng quả hết không?

Đức Phật nói 90 người chứng Tam Minh, 90 người chứng Thiên định, còn lại 220 người chứng giới luật. Mà chúng giới luật mấy con thấy, người ta sống «*im lặng như Thánh*» có phải không? Nghĩa là trong cái giáo đoàn của đức Phật 500 người theo Phật thì 500 người, mà có rớt người nào không mấy con? Các con thấy, trong vấn đề đó mấy con thấy hiểu rõ. Cho nên ở đây Thầy mong rằng mấy con không chứng được thiên định ít ra mấy con cũng chứng được giới luật. Giới luật xác định cái hạnh của một người tu sống im lặng như Thánh. Thầy mong cho các con những gì mà Thầy dạy để rồi Thầy đem hết cái nhiệt tâm của mình ra hướng dẫn cho mấy con tu, mấy con không phí cái đời tu của mấy con đâu, mấy con không phí cái vấn đề mà từ xa mấy con đến đây, mà trả lại cái giá rất là cao quý. Nghĩa là mấy con làm đúng thì mấy con hưởng được cái giá

rất là cao quý, không thể có cái gì trên thế gian này so sánh được. Khi mấy con làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết.

018-(LCK-008C)

- * Sống đúng giới hạnh người tu sĩ**
- * Tâm huyết của Thầy**
- * Lời răn nhắc**
- * Vấn đạo bài Nhân quả thảo mộc**
- * Vấn đề dự thính**

Rồi bây giờ thì mấy con sẽ, như vậy là trong cái buổi hôm nay Thầy trả lại bài cho mấy con rồi ngày mai thì bên tăng, à bên nam, thì ngày mốt thì Thầy sẽ kiểm tra cho mấy con. Ở đây thì coi như là kiểm tra để thầy sắp lớp nữa. Còn ở đây những cái bài này coi như là những người nào mà làm cái bài nhân quả con người thì những người đó họ đang ở trong cái lớp của cái lớp của nhân quả cao hơn của mấy con rồi, họ ở trong cái lớp khác rồi. Còn những người nào còn nằm ở trong cái Nhân quả thảo mộc thì mấy con còn đang nằm cái lớp đó, chưa ra cho nên

mấy con tiếp tục mấy con làm. Còn những người nào mà làm nhân quả con người thì họ đã xong về họ đã xong về cái nhân quả thảo mộc rồi thì họ lên cái lớp khác rồi. Bởi vì nó đặc cách mà, một tuần lễ có thể lên một lớp.

Còn bây giờ về Chánh niệm tỉnh giác tức là phá hôn trầm thù miên, thì căn cứ cái người nào mà phá được hôn trầm thù miên nhiều là cái người đó sẽ được ở lớp cao hơn, còn cái người phá hôn trầm thù miên ít. Bởi vì cái giờ của mấy con phải tu ít rồi, chứ mấy con tu nhiều thì mấy con bị ức chế và hôn trầm thù miên mấy con sẽ không thắng nó được. Do đó thì cái người nào tỉnh thức được thì Thầy sẽ sắp cái lớp cho họ. Nhưng mà bây giờ đó thì ngày mai bên nam, bắt đầu ngày mốt Thầy sẽ nhận 6 người thôi, chứ nhiều nữa thì thầy kiểm tra không hết, rồi lần lượt 6 người này rồi sẽ tới 6 người khác, vậy thì mấy con có người nào lập giùm Thầy cái danh sách cho 6 người trước, rồi lần lượt kể tới, thì Thầy lần lượt Thầy kiểm tra lại cái Chánh niệm tỉnh giác từng 6 người, để rồi Thầy sẽ sắp xếp coi 6 người này xong rồi Thầy sắp xếp cho họ nằm ở cái lớp nào để họ tu. Do như vậy thì sau

này nó sẽ phân ra nhiều lớp.

Vậy thì ở đây thì Liễu Huệ hay là, con ghi hết cái danh sách của những người tu đây. Người nào mà dự thính thì các con ở ngoài đừng có ghi vô. Còn người nào thật sự quyết tâm mà tu trong cái lớp đào tạo này để chứng quả đó thì ghi tên vô, ghi tên vô từng người. Bây giờ thì người nào đứng đầu thì kế đó thì 6 người, rồi cái ngày hôm sau kế đó 6 người. Vậy thì con ghi giùm Thầy, bắt đầu từ ở đây bên đây rồi đi qua bên kia. Thì cứ như vậy lần lượt để mà Thầy sắp xếp cái lớp. Mà người nào mà ở ngoài mà dự thính thôi, đừng ghi.

Cô Huệ Ân dự thính, con khỏi ghi con.

Người nào không dự thính mà quyết tâm tu thì được ghi vào và giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh giùm Thầy để Thầy sắp xếp lớp để mà tu hai cái phương pháp;

Một là phá vô minh lậu; hai là phá cái dục lậu và cái hữu lậu. Nghĩa là đối tượng của chúng ta là ba cái lậu hoặc, phải dẹp ba cái lậu hoặc để cho nó thành vô lậu. Cho nên trong cái sự tu tập nó phải đi dần bằng cái sự hướng dẫn cụ thể rõ ràng, cho nên 6 người thôi, trong một buổi Thầy hướng dẫn

cho mấy con 6 người, để Thầy kiểm tra cho nó cụ thể rõ ràng.

Con cứ kệ Thầy.

[Tu sinh nữ]: ...

[Trưởng lão]: Cái bài con mới, bây giờ cô Út cần làm bếp phụ hủ con, cái bài con cũng có hủ con.

[Tu sinh nữ]: «*Dạ con có nộp rồi ạ!*»

[Trưởng lão]: Có nộp rồi hủ, bây giờ Thầy có trả chưa?

[Tu sinh nữ]: «*Con bạch Thầy là chưa ạ!*»

[Trưởng lão]: Chưa à, vậy thì rút lộn ở đâu rồi, để Thầy coi thử coi bên cái sấp nam coi còn không? Vì khi mà đưa vào nó sẽ lộn ở bên những cái bài của bên nam đó con, để Thầy tìm lại coi. Còn ai còn sót bài không có đó con, nói cho Thầy biết để Thầy tìm Thầy trả lại cho mấy con. Còn mấy cái bài mấy con mới gửi đây như Liễu Huệ 1, Diệu Hiền mới gửi lại Thầy, Hải Tâm, Tú này, mấy cái bài này không biết Thầy có đọc chưa đây không biết? Chưa, mấy cái bài này mới, để Thầy kiểm lại coi, mấy cái bài này mới đưa.

Ráng tu tập coi, ráng tu tập.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm, có người nào hỏi Thầy gì nữa không con.

Có hỏi gì thì đến đây hỏi đi, lát nữa mình về mình khỏi phải hỏi gì hết.

[Tu sinh nữ]: «Kính bạch Sư Ông, bây giờ chúng con làm lại cái bài đó thì tụi con ghi về tính chất rồi về đặc tính, đặc tướng rồi duyên hợp, rồi chuyển đổi, rồi duyên tan nữa thưa Sư Ông?»

[Trưởng lão]: Đúng rồi, con làm Tổng kết lại cái bài của nhân quả của thảo mộc, bắt đầu từ thứ tự đó mà con làm. Tới cái đề tài đó thì con làm, còn vấn đề mà tu tập Chánh niệm tỉnh giác để Thầy kiểm tra lại, thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con tu cụ thể hơn.

[Tu sinh nữ]: «Kính thưa Sư Ông, trong cái tuần qua thì con đi 1 phút thì con nhiếp tâm được, nhưng mà khi mà những ngày mà con lên nghe Sư ông giảng thì những ngày về sau mà con bước đi thì những lời nói những hình ảnh Sư Ông dạy, và những hình ảnh của những vị tu ở đây, thì nó cứ hiện lên trong đầu con thì khi đó con không

có đi Chánh niệm tỉnh giác nữa. Tại vì cứ đi thì con đã ức chế để cho nó không có những hình ảnh đó thì nó ra ức chế tâm nó đau đầu, thì khi đó Sư Ông dạy con chỉ tu cái phương pháp nào để không phải đi Chánh niệm tỉnh giác mà nó»

[Trưởng lão]: Được rồi, con không có đi Chánh niệm tỉnh giác mà con tu tập thư giãn, tức là Tứ niệm xứ con. Con nhắc tâm thanh thản, an lạc, vô sự và khi có một cái niệm gì đó nhắc «*tâm thanh thản, an lạc, vô sự, không được khởi niệm*». Nhắc nó vậy thôi để cho nó thanh thản nó thư giãn, con khỏi cần một pháp nào tập trung, nó không có nhức đầu và nó giữ được cái thanh thản của nó tức là nó nhiếp tâm nó, nhiếp tâm trong thanh thản đó thì nó nhẹ nhàng hơn, dễ dàng hơn. Rồi chỉ buổi tối buồn ngủ, hoặc là giờ nào buồn ngủ thì con nhớ ráng đi kinh hành, đi kinh hành phá cho được cái tâm, bởi vì mình đi nó không có ngủ, nó không ngủ được cho nên con ráng cố gắng, con cứ đi thôi. Thì như vậy thì nó mới được có kết quả, ráng cố gắng mà đi kinh hành, đi nhiều càng tốt, tập đi càng nhiều càng tốt, không có sao hết, đừng có sợ. Ngồi nhiều thì nó nguy hiểm lắm, cho nên phải ráng cố

gắng đi.

Một cái người nào ở đây Thầy nói như thế này để mấy con thấy trong cái vấn đề mà phá vô minh lậu, thì duy nhất chỉ có cái đi kinh hành mà thôi. Cho nên ở đây dùng cái ý thức của chúng ta quán xét trở thành cái tri kiến giải thoát, để thành cái Định vô lậu của chúng ta, triển khai cái chánh kiến của chúng ta, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai là chúng ta đi kinh hành, bốn cái giai đoạn đi kinh hành, mục đích của chúng ta làm sao cho hôn trầm thù miên nó không có tấn công chúng ta được, chứ không phải chúng ta thiền định gì được hết. Cho nên tất cả những cái trạng thái thiền định của mấy con hiện giờ mà mấy con ngồi được yên, mấy con thấy thích thú điều đó nó không phải đâu, nó không phải là thiền định gì được, đó là một cái trạng thái của tưởng, xúc, tưởng, hỷ, lạc. Cho nên chúng ta phải bỏ cái này xuống đi, mà chúng ta hãy cố gắng tập đi kinh hành mấy con, siêng năng đi kinh hành, nó không còn lười biếng, mà lười biếng tức là si đó, mình thích ngồi, mình muốn ngồi, cứ mình muốn ngồi hoài, đó là mình bị si.

Ở đây không có ngồi, mà ở đây đi, đi để cho nó đừng ngủ, trong những buổi khuya lơ, khuya lác mình cố gắng mình đi, lần mò mình đi, mặc dù là nó có niệm, có niệm này niệm kia mặc nó, kệ nó, nhưng mà cứ đi, đi để cho nó đừng có ngủ thôi, lần lượt nói quen đi, nó không ngủ thì lần lượt mấy con nó tỉnh rồi, nó không có buồn ngủ nữa, nó không si nữa thì cái tri kiến giải thoát của mấy con nó sẽ xả cái tâm tham, sân của mấy con. Rồi từng đó mấy con sẽ thấy cái tâm của mấy con nó không có niệm mấy con, nó có một sự an trú vô cùng vô tận, nó đó là mình đi đứng vào cái chỗ ly dục, ly ác pháp để từ cái chỗ ly dục sanh hỷ lạc. Còn trái lại mình ức chế mình sanh hỷ lạc, tức là mình ngồi mình nhiếp tâm nó không niệm thì nó quen đi, mà khi mình đi thì mình sanh lười biếng, mình muốn ngồi, ngồi để cho nó an trú, nhưng mà an trú ở trong cái tướng nó nguy hiểm cho mấy con, thành trật. Vì vậy mà trong khi mấy con biết là cái tâm ly dục ly ác pháp của mình chưa xong, cho nên là mình phải cố gắng ở đây mình dùng cái tri kiến của mình ly, và đồng thời mình đi kinh hành mục đích của mình để phá cái hôn trầm thùy miên, tức là cái vô

minh lậu của mình thôi, chứ chưa phải là mình vào thiền định gì hết, cho nên mà cái trạng thái hỷ lạc mấy con đừng có chấp nhận nó, nó là trạng thái của Tưởng của mấy con các con tu, đó là cái sai, một cái sai từ lâu tới giờ mà chúng ta đang ôm chịu mà chúng ta chưa có cách thức mà phá. Còn hôm nay nó đi vào cái lớp huấn luyện, huấn luyện chúng ta từng cái căn bản, cho nên chúng ta xả tất cả những cái này, cái này không quan trọng đối với chúng ta, do đó chúng ta tập đi kinh hành, vì vậy mà đi kinh hành.

Cho nên cô Hạnh Từ cô xin cúng dường một số tiền ba triệu, nhiều đó để cô Út làm cái đường để mưa, gió khi mà mưa rồi nó ráo để cô đi, mọi người đi chứ không có riêng gì cô, nhưng mà cái điều cô phát tâm cúng dường như vậy Thầy thấy là cũng tốt. Nhưng các con nhớ rằng các con đừng có kêu gọi đóng góp nhau làm cái điều đó, không có tốt, đừng có kêu gọi, mà đừng có kêu gọi người nào hết. Chúng ta ở đây ngày xưa đức Phật có kêu gọi đắp cái đường xi măng đâu, phải không? Chúng ta ngày xưa đệ tử của đức Phật cũng đi trong rừng trong lá. Cho nên chúng ta đừng kêu gọi, à, bây giờ thấy làm như vậy mấy con kêu gọi người

trăm, hai trăm điều đó sai mấy con, đừng bắt chước Đại Thừa mấy con, đừng kêu gọi ai hết.

Ở đây có người nào thấy được, thương yêu chúng ta được người ta phát tâm người ta cúng dường thì mình nhận, mình làm, còn người nào không hiểu, không biết thôi, mình đừng có gợi ý họ, mình gợi ý như mình đi xin họ, mình đi xin họ, họ có nhiều cái điều kiện họ tư duy, suy nghĩ tu hành cũng còn tham đường đi cho sạch sẽ nữa. Họ nói những câu nói làm cho họ tổn phước và đồng thời chính mình kêu gọi làm cho họ có những cái ác pháp đó tác động cho họ, đúng ra chúng ta đừng kêu gọi ai hết.

Thí dụ như trong chúng chúng ta người : Ở bây giờ thôi, bây giờ làm đường cho mình đi kinh hành chứ gì, trong cái nhóm của mấy con chứ gì? Mấy con nói bây giờ thôi mỗi người bỏ năm trăm ngàn, nhưng có nhiều người người ta không có tiền mấy con, rồi làm sao đây, người ta phải gọi về gia đình người ta xin, thì do đó gia đình người ta không hiểu, đi tu mà giờ mỗi mỗi cứ về xin tiền, mỗi mỗi cứ về xin tiền, tu hành gì kỳ vậy. Do đó nó có nhiều cái nó làm cho rất

là phiền phức. Tốt hơn chúng ta tùy duyên trên cái duyên chúng ta, đi được ở chỗ nào cũng được, rồi cô ÚT làm cái đường đi kinh hành, đi đất cũng được mấy con. Nếu mưa thì chúng ta ở trong thất, chùng nào ráo chúng ta đi ra ngoài để cho nó đừng có ngủ, chứ chúng ta đừng kêu ai hết, đừng gọi ai hết.

Phật tử người ta đã giúp đỡ cho mình như thế này quá đủ rồi, cơm ngày một bữa như thế này mình thấy cũng là hạnh phúc lắm rồi, đừng làm cho họ phải gánh vác thêm nữa mấy con. Họ phải gánh vác chúng ta nhiều quá chúng ta rất ngại. Cho nên khi mà cô Liên Châu đến gặp Thầy trong cái buổi đến đây cúng dường cho các con tu hành ở đây mỗi người một bữa cơm, thì Thầy nói với cô Liên Châu : tội, mọi người về đây tu tập mà con phải gánh vác bằng mồ hôi nước mắt của con, phải bỏ ra gánh vác như thế này thật sự là Thầy rất ái ngại. Thà là mọi người một chút rồi cô Út cô nấu thì Thầy không ngại, nhưng Thầy thấy bây giờ một mình con mà gánh vác thì rất cực. Bởi vì con làm ra tiền nó cũng là vất vả chứ không phải dễ đâu, cho nên mà gánh vác như vậy tính ra một tháng cũng một trăm mấy chục

triệu, hai trăm triệu. Như vậy nó quá nhiều làm sao một tháng mà có nhiều. Một năm nó phải một trăm mấy chục triệu rồi. Một tháng mười mấy triệu, gần hai chục triệu rồi mấy con. Thành ra một tháng mà mười mấy hai chục triệu mình thấy nhiều quá chứ, các con thấy không? Mà mình biết mình tu được hay không đây mà mình làm cái chuyện này để người ta gánh vác cho mình, cho nên Thầy cũng có nói với cô Liên Châu, Thầy tìm mọi cách làm sao cho mấy con đừng có gánh vác quá nặng nhiều, một mình mình một người gánh vác, để chia đồng cho người một chút, người một chút, người đem gạo, người đem rau cải, người này chia nhau mà gánh vác những người tu hành, chứ còn để một người Thầy xót xa lắm mấy con. Cho nên đối với Thầy cái gì cần thiết Thầy mới gọi, chứ còn về tiền bạc thì Thầy, và mấy con nhớ kỹ rằng, tất cả những tiền bạc hoàn toàn Thầy không có giữ trong tay thầy một đồng nào hết. Nghĩa là làm bất kỳ một cái chuyện gì, tiền bạc Thầy giao người khác, Thầy là hoàn toàn không giữ tiền. Nghĩa là ai cho Thầy thì Thầy sẽ giao lại cho người khác, Thầy không bao giờ giữ, Thầy chỉ xin nhận thôi. Cho nên nói về tiền bạc mà Thầy nói,

sự thật ra cô Út mà mỗi lần nói Thầy tự cúng thể này, thể kia, Thầy chằng có để ý cái vấn đề đó, mà cứ tiền bạc nói với Thầy thì Thầy nghe nó không có đúng cách. Đối với Thầy không có quan trọng.

Cho nên khi mà thành lập cái trung tâm an dưỡng từ thiện, Thầy nói thật với mấy con, khi mà cái Công ty An Lạc nó được ra đời, Thầy đứng cái tên công ty mà để xin mở tài khoản, mở cái tài khoản để lấy cái tài khoản đó mà xây dựng cái Trung tâm an dưỡng từ thiện và đồng thời nuôi dưỡng tất cả những người an dưỡng ở đó. Đó là cái tài khoản của công ty, có cái tên công ty đó, Công ty đứng cái tài khoản đó Thì có ba người hay năm người, người ta sẽ đứng trong cái ban giữ tài khoản đó chứ không phải hoàn toàn Thầy đứng tên trong đó, nghĩa là Thầy có chỉ đạo rằng có chi như thế nào phải nói ra thì trong cái ban đó họ sẽ lấy cái số tiền đó ra họ chi trên vấn đề đó. Cho nên Thầy thấy tất cả mọi người thí dụ như bây giờ chi cho cái lớp học này mỗi người, mỗi ngày ăn bao nhiêu, mỗi người mỗi bữa ăn là tám ngàn đi, thì Thầy chỉ đưa ra một cái tài khoản công ty đó họ phải chi ra cho một cái số 100 người để ăn cái đó để tu học, thì họ phải chi ra

hàng ngày cho chúng ta thôi, còn riêng Thầy chẳng biết gì hết. Nhưng mà Thầy có lệnh, Thầy có lệnh bảo chi cho Thầy 100 người hay 50 người hay 30 người đó là cái lệnh của Thầy rồi họ tự chi ra, sổ sách họ làm đâu đâu hoàng, nó có cái ban chứ đâu phải một người. Bởi vì con biết về tiền bạc, một trăm, hai trăm triệu nó không có gì nhưng một tỷ, hai tỷ, ba tỷ, năm tỷ, mười tỷ các con sẽ thấy, nó chi phối tâm niệm của họ lắm rồi họ sẽ bị cái đồng tiền chi phối họ, họ làm cái tầm bậy không có đúng, họ có tiền rồi họ quyền hạn thế này, quyền hạn thế kia họ muốn quay người nào cũng được hết. Thầy cũng hoàn toàn Thầy, sự thật ra Thầy đã Thấy được cái đồng tiền họ làm tầm bậy, tầm bạ. Ở đây Thầy nói thẳng mấy con biết rằng tất cả các cái hội từ thiện họ sẽ gởi về một cái tài khoản cho một cái số người, cái ban đó người ta giữ gìn cái tài khoản đó người ta chi đâu đúng cách, còn riêng Thầy, Thầy có chỉ đạo mà thôi, Thầy không đứng tên trong cái tài khoản đó. Thầy không có đứng tên, chỉ cái công ty đứng tên thôi chứ Thầy không có đứng tên trong cái tài khoản đó, đó là cách của Thầy mà hôm nay để cho mấy con biết rằng hoàn toàn chuyện tiền bạc nó rất

là mang tiếng, cái người mà cất giữ tiền bạc kêu gọi Phật tử là mấy con đã tự làm cho mấy con mang tiếng, cái đó, điều đó là điều sai, đừng có gọi ai hết, chỉ có Thầy gọi được chứ còn mấy con đừng có gọi một người nào hết, mấy con gọi là mấy con bị, bởi vì Thầy không cất giữ tiền cho nên Thầy gọi. Còn mấy con cất giữ tiền mà mấy con gọi là mấy con chết, tiền bạc nó sẽ diệt mấy con đó, mấy con mất uy tín đó không còn đâu. Con nên nhớ trong cái vấn đề đó rất kĩ, các con ở đây thì các con thấy gia đình của mình chắt cha mẹ của mình cho mình cái số tiền mình xài đó, mà mình thấy cần cho chúng mình bỏ ra thôi chứ mình đừng có về xin cha mẹ thế này, thế khác, tội ông bà lắm. Mà cha mẹ cho mình mình không xài, cho nên mình dành dụm mình thấy bây giờ ở chùa cần thôi mình bỏ ra, như cô Hạnh Từ cô bỏ ra, cô thấy rằng trong khi mưa gió vậy đó thì đi khó quá, mà không đi thì mình ngủ, cho nên cô xin cô Út cô bỏ ra cô cúng dường thì đó là cái phần của cô, do vì vậy mà đem làm cái lợi ích cho chúng. Đó là một cách thức. Còn không mình không được kêu cái người nào mà phải làm vậy, vậy vậy, để cho mình được sạch sẽ mình tu hành.

Cho nên từ cái ngày Thầy về đây tới bây giờ cái thất của Thầy vậy là vậy chứ Thầy không có thêm xi măng, trảng xi măng, trảng xung quanh rồi làm cho đẹp, còn mấy con Thầy thấy hở ra một chút là làm thế này, thế khác để cho sạch sẽ, sự thật ra cuộc đời của Đức Phật mấy con thấy có cái gì đâu, đến chỗ này ở một tuần lễ, đến chỗ kia ở một tuần lễ, hoàn toàn là một túp lều tranh không bao giờ có một sự sang giàu trong đó, làm sao mà có xi măng mà trảng đường đi, làm sao mà có xi măng mà trảng thất, còn mình thì ở mà chất chồng cái này kia để mình làm thì làm này kia đường đi, trời ơi giống như vua, chúa vậy thôi, các con thấy cái điều đó là cái điều sai mấy con, xả hết đi, thật sự xả, sống các con nhìn cái thất của Thầy kia kìa. Bây giờ Thầy làm việc nhiều khi Thầy không có đến cái thất Thầy nghỉ, nhưng mà sự thật ra bởi vì quá khuya rồi cho nên Thầy chỉ cần trải cái y xuống dưới nền Thầy nằm Thầy nghỉ được rồi không có cần thiết, hoặc là Thầy sẽ trải cái ghế bố ra, Thầy nằm nghỉ cho nó một hai giờ để cho nghỉ cái thân một chút thôi rồi lo làm việc, chứ còn thì giờ đâu, cho nên nhiều khi có rảnh rang thì Thầy về thất của Thầy, Thầy ngồi thiền trên tảng đá

hoặc là Thầy trải cái ghế ra Thầy nằm, đó là có những thời giờ, còn không có thì Thầy cái giờ này nó quá là, thí dụ như 11, 12 giờ rồi, do đó thì Thầy trải đại xuống dưới cái chỗ Thầy làm việc đó Thầy nằm, Thầy nghỉ qua đêm chứ không có cần đòi hỏi gì khác. Đó thì mấy con thấy cuộc đời Thầy Thầy bỏ hết rồi, thì mấy con ít ra mấy con ở đây mấy con cũng biết được Thầy, mấy con cũng theo cái gương của Thầy bỏ xuống hết đi. Đừng có lo cái chuyện mà phải làm cái thất như thế này, nó dính mắc mấy con lắm mấy con, coi vậy chứ nó nhỏ chứ nó không lớn. Làm cái đường đi vô thất, làm xung quanh cho sạch sẽ, thực sự ra mấy con chạy theo dục đó. Đừng! Xả hết đi, nghe lời Thầy, mấy con thấy suốt cuộc đời của Thầy tu tập bây giờ thầy tu như thế này mà cái thất của Thầy mấy con thấy xung quanh chưa trán xi măng, à mưa nó vũng nước lên, xuống hẳn hoi, như vậy đó mấy con nhìn cái thất Thầy đó, nó ọp ẹp như vậy, nó không có một cái gì gọi là tiện nghi để cho chúng ta đi sạch sẽ hơn, nó hoàn toàn đơn giản như vậy, mấy con hãy noi gương theo Thầy. Trong thất Thầy chỉ có tảng đá mà thôi, bây giờ để cái ghế bố nằm trên đó để khi trời lạnh không có nằm trên

tảng đá được thì trải ghế bố ra nằm những đêm mưa gió, còn bình thường mà trời nắng ráo thì Thầy vẫn nằm và ngồi Thiền trên tảng đá, đó là cái đời sống đơn giản, đời sống ba y một bát, không nhà, không cửa mà cho nên giới luật của Đạo Phật cao bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, sống không nhà cửa, không gia đình, đời tu sĩ là vậy mấy con, cố gắng. Bây giờ mấy con bỏ, còn gia đình nữa đâu, nhà cửa thì của tu viện có gì của mình nữa mà mình sắm sửa làm gì. Đừng có làm cho nó tiện nghi rồi mấy con dính vào trong cái tiện nghi của nó, có gì giữ nấy, không có đòi hỏi gì hết, tức là mình xả, mà xả như vậy mới con đường tu mới giải thoát được mấy con, chứ còn mấy con còn dính mắc một chút, Thầy nói các con cứ nghĩ đi, dù một chút xíu nhỏ như một hạt bụi trong móng tay của chúng ta thôi, còn dính một chút Tứ Thần Túc không xuất hiện. Mấy con bỏ sạch nó mới xuất hiện, mấy con bỏ không hết nó không xuất hiện. Mà Tứ Thần túc không xuất hiện mấy con không làm được gì được hết. Thầy nói sự thật đó, mấy con cũng chỉ là con đường đi mấy con chỉ đi được phân nửa mà thôi. Nghĩa là mấy con cũng có kết quả đó, có lợi ích đó nhưng mà cái lợi ích của

mấy con không rớt ráo đâu, cho nên dù là một hạt bụi trong móng tay của các con, còn một chút xíu thức, còn một chút xíu tham thôi, còn một chút xíu tiện nghi thôi, một móng tay nhỏ, mấy con một hạt bụi trong móng tay thôi thì Tứ Thần túc cũng không xuất hiện. Thầy nói như vậy mấy con biết, nó không phải khó mà nó còn là nói không xuất hiện. Cho nên muốn nó xuất hiện bỏ sạch, đời sống 3 y một bát hản hời đàng hoàng, bữa nay Thầy bảo đi chỗ này thì trên vài cái bát đi, không tiếc một cái gì là mình đang có, nghĩa là hoàn toàn Phật tử cúng dường những gì trả lại hết, tôi đủ rồi không nhận nữa. Thiếu tôi xin, mà đủ thôi không xin, mà cúng dường thêm thì không xách, không tiếc cái gì hết, không nhận cái gì hết. Còn Thầy nhận là tại vì Thầy cho chúng mấy con, Thầy biết mấy con có khi y áo rách, có khi cần thiết một cái lưỡi dao, thì Thầy sẽ nhận để mà Thầy cho mấy con chứ Thầy nhận để làm gì? Đối với Thầy không còn gì hết. Cho nên mấy con ráng mấy con.

Con hỏi Thầy gì không?

[Tu sinh nữ]: ...

[Trưởng lão]: À được, bây giờ cái hoàn

cảnh của con thì con không thể dựa vào cái khóa tu này cho nó dài, chỉ có năm, sáu tháng thôi. Bởi vì cái hoàn cảnh của con mà, thì cũng được, Thầy cũng sẽ chấm bài cho không sao nhưng mà đó là triển khai cái tri kiến của con.

Về cái phần mà tu tập thì con trình cho Thầy thôi, còn về cái phần mà kiểm tra mà về cái vấn đề Chánh niệm tỉnh giác, đuổi hôn trầm thì mấy con tự giác tự tác để cứu mình, còn cái vấn đề mà quý Thầy mà được dựa vào... các con bên nữ mà được dựa vào lớp này mà được Thầy kiểm tra chặt chẽ, người nào mà giữ vào là Thầy kiểm tra rất là chặt, bởi vì thầy nói thật Thầy không bao giờ thầy sợ ai hết. Nghĩa là ban đêm Thầy vẫn đến thất mấy con, mấy con mà ngủ là cái chết với Thầy đó. Thầy không sợ mang tiếng dẫu. Thầy đào tạo mấy con mà, đối với thầy Thầy không còn cái gì mà Thầy sợ nữa hết. Thầy sẽ đến, nghĩa là Thầy đã chấp nhận cho mấy con vào cái lớp này rồi thì mấy con coi chừng mấy con ngủ là bị Thầy liền tức khắc, Thầy đến Thầy đánh thức liền tức khắc.

[Tu sinh nữ]:

[Trưởng lão]: Được chứ không sao,

nhưng mà điều kiện là Thầy không kiểm tra trong thất con, con làm gì làm Thầy không biết, Thầy không tới đâu, nhưng mà cái lớp học của Thầy, những đệ tử của Thầy mà được tham dự vào cái lớp này Thầy sẽ tới thất họ. Thầy ở thất Thầy mà Thầy biết họ đang ngủ là thầy tới liền. Nghĩa là cái giờ đó là cái giờ không có được ngủ mà ngủ là họ đã phi thời rồi, Thầy tới đó là một là Thầy cho họ ra dự thính chứ không có cho được ở trong này. Buộc lòng Thầy bắt buộc họ phải làm đúng, thực hành đúng, học đúng để trở thành một cái người chứng đạt chứ không phải là tu tập để tự giác, mấy con tự giác sao được, khi mà mấy con lười biếng, khi mà nói uể oải, khi nó muốn nằm, thì lúc bấy giờ mấy con không thắng được mà chỉ còn có cái Thầy đến thất gõ cửa mấy con, một lần, hai lần ông nội mấy con không dám nữa, thật sự mà, Thầy đến thất gõ mấy lần là mấy con ớn mấy con không dám, một lần, hai lần chứ ba lần Thầy cho mấy con ra dự thính chứ còn không có được ở trong lớp này. Đâu có bắt buộc mà thầy phải cực khổ mấy con thế này, mấy con phải tự giác và Thầy dạy cái pháp mấy con tu rồi mấy con không chịu tu thì đâu có được. Cho nên mấy con nói, mấy

con nghĩ hồi nào tới giờ thì Thầy dạy cho mấy con tự tu cho nên thầy không tới thất mấy con, nhưng bây giờ thầy có trách nhiệm bổn phận là Thầy đào tạo mấy con, Thầy sẽ đến thất gõ, mấy con ngủ là bị Thầy đánh, con người đào tạo của Thầy mà. Thầy không sợ ai nói Thầy gì hết đâu, Thầy không sợ, bây giờ Thầy không sợ, hoàn toàn không sợ, nếu người ta động tới Thầy, Thầy bỏ Thầy đi, nói bậy là Thầy đi đó. Ở đây là cái lớp đào tạo của Thầy, Thầy coi người nữ như người nam, Thầy đào tạo cho được những cái người để thay thế Thầy làm công chuyện lợi ích cho xã hội, cho hành tinh, mà nếu mà Thầy đào tạo không được thì coi như là Phật Pháp bị bế tắc đó, cho nên đối với mấy con bây giờ một cái người nam, người ta đến người nữ được không? Không được, nhưng mà Thầy đến được, bởi vì Thầy có nhiệm vụ Thầy đào tạo, Thầy không phải là cái người còn ở trong cái tâm phàm phu đâu. Mấy con nói xấu là mấy con bị liền tức khắc. Thầy không sợ người nào hết. Thầy đến mấy con ngủ là Thầy đập liền tức khắc, một lần chứ hai lần là Thầy đuổi ra, Thầy không cho ở trong cái lớp này đâu. Thầy coi như cái tâm của Thầy, Thầy thương tất cả mọi người chứ

không riêng mấy con đâu. Mà Thầy đào tạo mấy con để mấy con thay thế cái nhiệm vụ của Thầy để mà làm cái công việc lợi ích cho mọi người, lợi ích lớn dựng lại Chánh pháp của Phật mà, đâu có chuyện mà để mấy con còn nằm đó mà ngủ.

Giờ này đâu phải là giờ mấy con ngủ. Cho nên khi mà vào cái lớp này rồi thì mấy con sẽ biết, khi mà Thầy đã sắp xếp lớp rồi đàng hoàng rồi mấy con thấy, đừng có nghĩ rằng Thầy là nam không có đến thất người nữ đâu. Thầy đâu có sợ, với cái huấn luyện của Thầy rồi thì Thầy không sợ người nào, người nào nói bậy không được chứ không phải Thầy sợ. Không sợ ai hết đâu, Thầy đâu phải là cái người xấu, nếu Thầy xấu thì Thầy từ nhỏ tới lớn thì biết bao nhiêu người không, Thầy đâu phải là người xấu, Thầy đâu có sợ. Cho nên Thầy nói thẳng, nói thật mấy con, bên nam thì nó dễ rồi không ai dám nói Thầy được, bên nữ mà người nào mà nói bậy là không được, cái nhiệm vụ của Thầy mà, trọng trách của Thầy đào tạo mà. Cho nên mấy con đã vào cái lớp này rồi thì mấy con phải biết là cái giờ đó là mấy con phải đi kinh hành, thì mấy con phải đi, mấy con ngủ là Thầy đến Thất. Chứ đâu phải

không, người nào Thầy cũng đến thất Thầy gõ. Đó là cái kiểm tra của Thầy. Chứ bây giờ ai thay Thầy làm cái chuyện này, các con thấy, Thầy đào tạo cho mấy con được mấy con mới đứng lớp để dạy người nữ, còn bây giờ không thì làm sao đây. Làm sao có người nữ. Đó là cái nỗi khổ khó khăn của Thầy, nhưng mà Thầy đâu có sợ tiếng tai, người ta đã nói Thầy quá nhiều rồi Thầy có sợ ai nữa đâu, nhưng mà Thầy có làm cái chuyện xấu đâu, Thầy đâu có sợ, đối với Thầy hoàn toàn rất là trong sạch, Thầy không sợ ai, Thầy đào tạo cho được mấy con, để mấy con bên nữ mấy con đứng mấy con điều khiển, với một số người người ta tu bên nữ rất đông, tội nghiệp, tội nghiệp cái giới nữ, người ta cũng muốn ngoi lên, người ta cũng muốn làm được cái gì người ta giải thoát, để người ta gánh cả cái gánh nặng trên vai người ta biết bao sự đau khổ của cuộc đời, dồn dập đổ trên vai người nữ, mà giờ được cái duyên này mà không đào tạo họ để họ gánh vác cho cái giới nữ thì quá uổng. Cho nên cái nhiệm vụ của mấy con là phải ráng nỗ lực, khi nói mấy con đừng có để Thầy đến Thất mình tu, cho nên giờ nào thì mấy con ra giới này hẳn hoi đàng hoàng, không có được lơ mơ được,

phá hết cái hôn trầm thù miên, tỉnh thức như Thầy Chân Thành. Đó, thì như vậy mấy con mới xứng đáng chứ. Mấy con đừng có để mà Thầy phải đến gọi thì không được, đó thì mấy con thương Thầy, Còn mấy con mà để Thầy gọi một lần, hai lần, ba lần là Thầy cho mấy con dự thính thôi chứ không được ở trong này. Bất kỳ người nào, đây là một cái sự quyết định của Thầy rồi, mà nếu mà ai phá cái lớp này là Thầy dẹp bỏ Thầy không dạy, đó là duyên chúng sanh không đủ, còn đủ là nó bình an cho chúng ta, mà không đủ thôi dẹp, nghỉ, mấy con về hết, thầy cũng chẳng giữ, Thầy giải thể hết Thầy không cho ai ở đây làm gì. Còn thầy đi tìm cái nơi nào đó Thầy ở cho nó yên cái thân của Thầy, chứ Thầy không có ở đây làm cái gì hết. Coi như là Thầy trả lại cho đất trời, trả lại cho mấy con hết những cái gì Thầy không còn lo lắng cái vấn đề gì.

Đó, còn nếu mà yên ổn không ai quậy phá, và đồng thời Thầy sẽ kiểm tra mấy con tuần tự, người nào Thầy cũng kiểm tra hết, Thầy không tha người nào, được thì ở tu, mà không được thì cho ra, đi về, không có gì hết. Đây là Thầy nói thẳng, nói thật mà. Bây giờ cái lớp đào tạo mà kỷ luật, không được

thiếu kỷ luật đối với Thầy không được. Mấy con nói chuyện là bị Thầy liền tức khắc. Bữa nay là Thầy tuyên bố rồi thì Thầy sẽ làm thẳng tay, chứ Thầy không có nói với cô Út đầu, Thầy nói một là một, hai là hai. Thầy nói thẳng là như vậy, mấy con lựa mình dự thính thì dự thính, mà người nào quyết tâm tu thì ghi tên hẳn hoi vào đây. Thì trong khi đó chọn lựa, được thì mấy con sẽ tu tới nơi, tới chốn mà không được thì ngay đó thì lần lượt Thầy cũng cho mấy con ra hết, trừ ra chừng nào mà mấy con thấy tu không nổi mấy con nghỉ hết thì thôi chứ còn còn tu thì thầy sẽ có nhiệm vụ Thầy đào tạo mấy con. Thầy không có sợ một cái người nào trong thế gian này hết. Cả một khối Đại Thừa Thầy dám nói Thầy còn sợ ai mấy con biết, Thầy không có sợ người nào hết, chính quyền Thầy cũng không sợ, đối với Thầy Thầy không ngán người nào hết, đối với Thầy, chỉ còn cái Thầy nhập Niết Bàn thôi chứ Thầy không có cái gì hết. Bởi vì đối với Thầy đi lúc nào cũng được, ở lúc nào cũng được, cho nên Thầy không sợ một cái gì hết, cho nên đừng có nghĩ rằng người khác mà hăm he Thầy thế này, thế khác, đừng có làm thế này, thế khác mà thầy sợ, Thầy không sợ một cái gì hết,

đối với Thầy là người tốt Thầy không sợ ai, ai làm gì ta làm, mà yên thì Thầy ở đây, mà không yên thì Thầy bỏ, tức là Thầy đào tạo thật sự cho loài người, mà không được tại vì loài người thiếu phước, cho nên cái duyên nó động thì tức là loài người thiếu phước chứ không phải riêng một người nào. Không phải riêng mấy con Thầy bỏ đi, như vậy thì mấy con đủ biết cái quyết định của Thầy. Và khi mà Thầy đã sắp xếp cho mấy con vào lớp, thì nam như nữ, phải thức giờ giấc nghiêm chỉnh đàng hoàng, đọc cư trọn vẹn, thì Thầy mới đào tạo lớp mà không kỷ luật thì làm sao mà Thầy đào tạo được, cho nên mấy con chỉ dự thính ở ngoài thì mấy con học, nghe, mấy con được thì được, không tu được thì thôi. Chứ một lớp của Thầy, năm người phải tốt nghiệp năm người. mà mười người phải tốt nghiệp mười người. không có được người nào rớt. Người ta còn quyết tâm tu, người ta giữ gìn giới luật, đúng nghiêm chỉnh, 220 người giới luật nghiêm chỉnh của Đạo Phật, thì bây giờ cái lớp Thầy nó 20 người giới luật phải nghiêm chỉnh như vậy mới đúng của Đạo Phật chứ, trong 20 người này thì có được bao nhiêu người chứng thiên định, bao nhiêu người chứng Tam Minh chứ

đâu phải là, toàn bộ hết được sao? Nhưng mà những người mà người ta giới luật người ta sẽ lần lượt người ta đi đến nơi đến chốn chứ đâu phải là người ta không tới nơi tới chốn. Cho nên đối với đạo Phật, 500 người mà đức Phật phân như vậy rõ ràng là thấy có sự thấp cao trong đó chứ không phải không, có cái sự tu đến cái mức độ nào có rõ ràng, cụ thể và đồng thời mà còn lại 220 người giới luật này chưa chắc họ đã không chứng, họ phải chứng hết chứ. Họ sẽ thực hiện được hết. Thì hôm nay Thầy nói như vậy đủ biết lớp của Thầy mà 20 người hoàn toàn là Thầy sẽ đưa đi tới nơi, tới chốn Thầy không bỏ người nào hết thì mấy con phải tu đúng giới luật ăn, ngủ, đọc cư đúng không được phi thời, sống đời sống ba y một bát, rõ ràng không được mà nhiều đồ đạc thì không được, rồi kệ đó thì mấy con sẽ đọc cư hẳn hoi đàng hoàng, chứ còn không đọc cư thì không được, người nào mà sai kỷ luật là Thầy mời ra, Thầy cho mấy con ra ngoài dự thính, được nghe mấy con sẽ ngồi ... chứ không được vào trong cái lớp học, và đồng thời thí dụ như bây giờ Thầy nắm cái danh sách này, bây giờ Thầy muốn kiểm tra cho 6 người, năm người, thì chính những cái

người nào trong này Thầy gọi tên đến đó. Bây giờ 2 giờ chiều đến gặp Thầy, trong 2 giờ chiều đến Tổ đường gặp Thầy, tên gì? Tên gì? Người nào tên gì Thầy gọi những người đó đến Thầy kiểm tra. Chứ không phải bây giờ nói Thầy cho 6 người đầu tiên này, rồi kể đó, rồi 6 người kể đó thì đây kiểm tra từng phần thôi, chứ bây giờ thầy thấy cái người đó như thế nào? Thầy gọi, thí dụ như bây giờ thấy cô Nghiệm như thế nào trên sự tu, rồi tới cái cô Liễu Nhân như thế nào; rồi tới cô Mỹ Châu như thế nào; Thầy sẽ gọi những người đó vô liền tức khắc, bây giờ 2 giờ chiều phải gặp Thầy, thì 2 giờ chiều đến gặp Thầy, Thầy kiểm tra tất cả những cái sự sai, Thầy sửa sai lại, Thầy không có để, đó là cái điều kiện, còn mấy con dự thính hoàn toàn Thầy không gọi đâu, mấy con tu trật, tu đúng gì Thầy không gọi đâu, tự mấy con nghe được, hiểu được, tiếp nhận được cái chỗ nào thì tu chỗ nấy, những người mà ở trong cái lớp mà đào tạo của Thầy, thì nó phải kỹ lưỡng như vậy, cho nên vì vậy mà thí dụ như bây giờ mà Thầy cho con ngày một là cô Nghiệm, cô Diệu Đức, Cô Sim, Liễu Huệ, Mỹ Thiện, Diệu Văn, 6 người này trong cái nhóm thứ nhất này, 6 người này thì ngày một buổi sáng

đến gặp Thầy, Trong khi đó Thầy sẽ dạy từng cái hành động, rồi cái sự tu tập như thế nào Thầy kiểm tra lại hết. Do đó cái sai, cái đúng Thầy chỉnh lại để chúng ta tiếp tục tu về Chánh Niệm Tỉnh giác. Để phá cái hôn trầm, thù miên cái đã. Rồi Thầy sẽ cho cái nhóm kế, Thầy sẽ cho ngày trong những cái nhóm kế đó, rồi bên nam cũng vậy thì mấy con biết rằng Thầy cũng rất vất vả chứ không phải là không đâu cho nên là phải làm cho đúng, phải đào tạo cho được chứ không phải là tu chơi được, không phải chuyện làm thế này. Cho nên khi mấy con ghi tên trong này rồi ở đây là 25 người, tức là Từ Hạnh, thì coi như là Thầy sẽ khóa sổ, trong vòng Thầy bắt đầu mà Thầy cho 6 người này mà đến rồi mà tới cái người cuối cùng, cái người thứ 25 này mà thầy kiểm rồi thì từ cái ngày đó Thầy khóa sổ không có nhận vô nữa. Nghĩa là Thầy khóa sổ là tại vì Thầy kiểm tra về cái Chánh niệm tỉnh giác của mấy con, cách thức tu tập của mấy con như thế nào trong cái nhóm người này, trong 25 người này, mà cái người mà còn vào đây trong cái thời gian mà Thầy đang kiểm tra cái Chánh niệm tỉnh giác này mà người nào mà còn quyết tâm vô thì Thầy còn cho vô, Thầy tiếp tục Thầy

kiểm tra, còn nếu mà Thầy kiểm tra rồi mà Thầy sắp xếp rồi thì đương nhiên là Thầy khóa sổ không cho người vô nữa, không có cho người nào vô nữa, bây giờ có xin gì Thầy cũng không cho vô nữa, nghĩa là không có cho vô nữa. Coi như là bấy nhiêu người thôi chứ không có nhận nữa. Bây giờ chờ cái khóa khác, bây giờ mấy người đến trễ như thế này mấy người chờ khóa khác, không lý bây giờ Thầy còn ngồi thầy kiểm tra từng người nữa sao? Bất buộc như vậy thì không được. Cho nên khi mà Thầy kiểm tra này rồi mà coi như là sau khi kiểm tra cái vấn đề tu Chánh niệm tĩnh giác cho mấy con rồi Thầy sắp xếp, bởi vì 6 người này Thầy sẽ sắp xếp người nào nó ở trong cái thời gian nào, Thầy nắm hết trong cái thời gian này, rồi khi mà sắp xếp rồi thì đừng có mong Thầy sắp xếp người nữa, xin vô sau này được Thầy không sắp xếp vô nữa đâu. Đó là bắt đầu khóa sổ bắt đầu lo tiến tới sự tu tập chứ không có ngạnh động nữa.

Đó, thì cách thức để mà sắp xếp hôm nay, để cho mấy con rõ hiểu trong cái vấn đề này. Mấy con không đủ duyên mà chỉ tham dự trong vòng mấy tháng thì mấy con nên ghi tên vào, mấy con sẽ ở ngoài cái lớp dự thính

mà thôi, không được chính thức vào cái lớp đào tạo của Thầy, còn người nào mà được ghi danh ở trong này rồi, thì đương nhiên là mấy người sẽ được đào tạo, uốn nắn mấy người từng chút, từng li để cho mấy người đạt được cho mấy người sức làm chủ của mấy người, cuối cùng thì mấy người thành tựu được cái tu hành của mấy người. Đó thì các con cố gắng, nhớ kỹ những lời mà Thầy nói.

Bây giờ còn hỏi Thầy gì nữa không? Không hỏi thì mấy con về . Hết rồi phải không con? Rồi, mấy con về.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Thầy...*

[Trưởng lão]: Cái gì đây?

[Tu sinh nữ]:

[Trưởng lão]: Cái đầu con nặng con xả ra con, con tu ít lại, vì cứ ôm pháp mà con bị nặng đầu đó, con tu ít lại đi rồi con tu Tứ niệm xứ con giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình thôi. Thay vì con phải tập trung trong bước đi hay là hỏi thử, thì bắt đầu mình tập trung có cái đối tượng nó sẽ bị nặng đầu con đó thì con chỉ ngồi chơi con nhắc thanh thản, an lạc, vô sự; còn không

thì con lui lại, thay vì một phút thì con lui lại nửa phút thôi. nếu mà mười phút con lui lại năm phút thôi, ít lại thì con không bị nặng đầu.

[Tu sinh nữ]:

[Trưởng lão]: Con viết bài có nặng đầu không?

[Tu sinh nữ]: *Con chưa biết, bây giờ con tập tu Chánh niệm tĩnh giác.*

[Trưởng lão]: Bây giờ con sẽ ngồi lại con tu Định vô lậu tức là con tư duy, suy nghĩ, mà nặng đầu nó cũng suy nghĩ nhiều nó cũng nặng đầu nữa con, cho nên vì vậy mà con suy nghĩ theo giờ giấc con chứ con suy nghĩ nhiều quá, tập trung nhiều quá thì cũng nặng đầu.

[Tu sinh nữ]:.....

[Trưởng lão]: Không được con, nếu mà con không có đồng hồ báo thức, thì Thầy sẽ tìm cách Thầy sẽ cho, Thầy nói với người nào đó họ sẽ cúng dường cho con cái đồng hồ ... đừng người nào đến thất người nào hết, không có ai kêu gọi ai hết, người nào cũng phải tự giác.

[Tu sinh nữ]: *Cô nào không có đồng hồ ghi tên ở đây rồi chiều con mua cúng đường cho, cô nào thiếu đồng hồ là con mua con cúng đường.*

[Trưởng lão]: *Đó, có người xin cúng đường đó con, ở đây có mấy người không có đồng hồ mấy con? Con ở kia không có đồng hồ phải không, con không có đồng hồ, còn ai nữa không con? Huệ Ân con về con?*

[Tu sinh nữ]: *Con mượn cô Út mà bây giờ con phải trả lại cho cô.*

[Trưởng lão]: *Thôi con mượn rồi, nếu mà con trả lại cũng được, mà con không trả rồi cô không đòi thôi.*

[Tu sinh nữ]: *Con thưa Sư Ông con tu con thấy nó nhẹ nhàng con có tu như vậy có đúng không ạ?*

[Trưởng lão]: *Con cứ giữ đúng, nhẹ nhàng, con đừng có tăng thêm, nghĩa là con đi mà con thấy nhẹ nhàng, mà hết giờ thôi con đừng có tăng thêm.*

[Tu sinh nữ]: *Con thưa Sư Ông, con không có ngồi, con đứng lại và con đi từ đầu đường đầu này, con tiến lại đầu kia, được một xong rồi đứng lại có được không*

Sư Ông?

[Trưởng lão]: Con đứng lại phải không, từ đầu đường này tới đầu đường kia con đứng lại phải không?

[Tu sinh nữ]: Dạ không có phải mười bước mà nhiều bước.

[Trưởng lão]: Nhiều bước cũng được, nhưng mà con lấy cái đoạn thời gian của cái đường dài đó, tức là khoảng không gian đi của con đó.

Có hai cái đồng hồ con, có hai người thiếu con. Con cho hai người thiếu.

[Tu sinh nữ]: Đầu con đang nặng mà con đứng lại cái là nó tập trung (...) cho nên con đi luôn, con thấy trong một phút thì nó không có bị (...)

[Trưởng lão]: Được, không sao hết, nó sẽ vượt qua được.

[Tu sinh nữ]: (...) Thưa Thầy, Chúng con có ... để mong được gặp Thầy, nhưng mà đi phải có hai người mới được đứng giới ạ?

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là mấy con đến Thầy thì có hai người rồi, nhưng

mấy con ngủ Thầy đến một mình đó.

[Tu sinh nữ]: Dạ thưa Thầy, nếu đến hai người thì sao?

[Trưởng lão]: Muốn hai người hả? Vậy thì con cần cái gì đó thì bắt đầu, thật sự ra thì mấy con đi hai người mấy con kêu là không được rồi, không được, bởi vì mấy con nói chuyện rồi, bây giờ mấy con muốn đến gặp thầy, thì trong khi cần thiết thì mấy con đến mấy con, bởi vì ngoài Thầy ra với cô Út thì không còn mấy con nói chuyện ai được. Bởi vì với cô Út là cần thiếu cái gì mấy con hỏi cô Út rồi, mà nếu mà không nói chuyện cô Út làm sao mấy con hỏi được? Và bây giờ cần gặp Thầy mấy con đến nói chuyện cô Út , chứ đừng có kêu người bạn đi với mình, rồi cô Út sẽ đến với Thầy.

[Tu sinh nữ]: Con thưa Thầy một chút, cảm giác cứ đứng lên ngồi xuống mười bước năm hơi thở thì con cứ tác ý như vậy (...)

[Trưởng lão]: Được chứ con, đó là Thân Hành Niệm rồi con; được, không sao hết, đó là cái pháp Thân Hành Niệm, nó cũng là một cái Chánh niệm Tỉnh giác cũng như cái kia, nhưng mà cái kia nó đỡ tác ý hơn một

chút, nhưng mà con ôm pháp này thì nó còn hay chứ sao!

[Tu sinh nữ]: *Con đi là con không đi Thân Hành Niệm Thầy ạ.*

[Trưởng lão]: Đi theo Chánh niệm tỉnh giác,

[Tu sinh nữ]: *Chánh niệm tỉnh giác từng hành động của con?*

[Trưởng lão]: Hành động đều có tác ý, nhưng con ngồi xuống con tác ý, không sao, tức là mình áp dụng qua đó một phần bên đây, một phần bên kia,

[Tu sinh nữ]: *Vậy cho nó tỉnh ạ.*

[Trưởng lão]: Bởi vậy nó không có sao đâu.

[Tu sinh nữ]: *Dạ thưa Thầy, con xin thưa với Thầy thời khóa tu tập của con mà con không biết là sắp xếp cái giờ nó...*

[Trưởng lão]: Nếu mà con còn trong cái giờ mà xuống bếp mà phụ với cô Út phải không? Không có sao đâu con cứ xuống đó khỏi đi, còn những cái giờ nào mà con tu trong buổi tối đó thì đưa cái giờ đó cho Thầy, không có gì. Còn cái ban ngày thì con linh

động khéo léo để giúp cho cô Út.

[Tu sinh nữ]: Kính bạch sư ông, nãy sư ông có nói về căn bản bước thứ nhất, bước thứ hai con không biết con chỉ biết cái bước thứ ba là đi 10 bước, ngồi xuống thở nắn hơi thở, Sư ông có thể cho con biết cái bước thứ nhất, thứ hai không sư ông? Con sợ là con bỏ mất căn bản.

[Trưởng lão]: Coi như con không biết cái bước thứ nhất, tức là Chánh niệm tỉnh giác mà bước thứ nhất tức là Chánh niệm tỉnh giác mà bước thứ nhất phải không con? sức tỉnh giác.

[Tu sinh nữ]: *Bước thứ hai con không biết*

[Trưởng lão]: Con đi như người vô sự đó là bước thứ nhất, cái bước thứ hai đó.

[Tu sinh nữ]: *Dạ đi bao nhiêu bước?*

[Trưởng lão]: Con đi 20 bước, nhưng mà điều kiện thì bước thứ nhất thì không cần đếm nó đâu, cứ đi tự nhiên mình cứ đi hoài, đi vòng vòng

[Tu sinh nữ]: *Không có cần tác ý.*

[Trưởng lão]: Không có cần, ngừng tác

ý gì, mà nếu mà con tác ý được thì cũng tốt thôi, tác ý tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành, rồi con đi con đếm thì nói bị cái thời gian tập trung đếm nó bị ức chế, cho nên nó đi như người thư giãn, cho nên con đi tới đó lúc đó con đứng lại con tác ý «tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành» rồi con tiếp tục con đi.

[Tu sinh nữ]: *Rồi con có phải quay lại bước thứ nhất không sư ông, con đang thấy con tập bước thứ ba rồi. Mười bước, ngồi lại rồi đứng dậy rồi...*

[Trưởng lão]: Được rồi con bước thứ ba nó phá được hôn trầm, thùy miên, con ôm cái pháp đó con tu.

[Tu sinh nữ]: *Vậy là con không có mất căn bản Sư ông?*

[Trưởng lão]: Con không mất căn bản đâu, cái kia nó chỉ thư giãn thôi, mình đi không mà.

[Tu sinh nữ]: *Còn cái bước thứ hai Thầy?*

[Trưởng lão]: Còn bước thứ hai mình đi, mình đi chút mình đứng lại mình tác ý hoặc là mình hít thở năm hơi thở mình

đứng chứ không có ngồi, còn con đi con ngồi xuống rồi con hít thở năm hơi thở, rồi con mới đứng nó có cái hành động nó thay đổi ngồi, còn cái bước thứ nhất là con đi tác ý thôi. Mình đi mình không có ngồi, rồi còn cái bước thứ hai thì mình lại đứng mình hít thở rồi mình đi, mình tiếp tục mình đi có kết hợp được cái hơi thở rồi mình tiếp tục mình đi. Kết hợp được cái hơi thở đó mà đứng chứ không có ngồi, còn cái kia ngồi.

[Tu sinh nữ]: *Còn cái bài viết lại thì thứ tư con nộp hay là sang thứ hai tuần sau con nộp?*

[Trưởng lão]: Con có thể nói rằng là con viết rồi thì cứ đưa cho Thầy, để rồi viết bất kỳ hồi nào cũng được. Hoặc là tuần sau, thứ hai sau con sẽ đưa cho thầy, hoặc là Thầy sắp xếp những cái lớp mà Chánh niệm tỉnh giác này đó mà nó có cái tên con thì con đưa cho Thầy, chưa rồi thì thứ hai sau con cứ nộp Thầy. Bởi vì cái này nếu mà một tuần lễ con có làm nhiều bài của nó thì tức là con có nhiều tư duy về một cái đề tài đó, thì con cứ làm góp Thầy, làm góp Thầy, vừa làm vừa góp Thầy; bây giờ con làm nó đi thì cái ngày mốt này đó mà hợp mấy con đến với

Thầy để mà kiểm tra cái sức tỉnh giác của mấy con đó, thì sẽ nộp lại cho Thầy.

[Tu sinh nữ]: *Còn có chuyện riêng giống như, tại cái lúc đầu con không có được thông tin chính xác về cái lớp học, ba mẹ con lên đây xong rồi ba mẹ con về nói với con là lên học tu ba tháng, con khăn gói con đi liền con không có kịp thông tin chính xác thành ra ở nhà chưa có hiểu thì con xin là cho con phải một tuần để con giải thích rồi con viết. Thì khi mà trong một tuần đấy thì cho con nói chuyện với ba con, hoặc là con viết giấy con đưa mà con phải gặp ba con.*

[Trưởng lão]: *Rồi, bắt đầu từ đó về sau là nỗ lực.*

[Tu sinh nữ]: *Bắt đầu từ đó về sau là con không có nói nữa, hiện giờ con chưa hiểu thành ra cứ nghĩ con ba tháng sau quay về, thành ra con.*

[Trưởng lão]: *Đúng rồi con, theo Thầy bây giờ mình giải quyết được cái vấn đề của gia đình trước đã, và ai muốn theo dự cái lớp học này thì giải quyết cái gia đình của mình rồi thì trong cái thời gian mà Thầy đang sắp xếp lớp nó chưa có ổn định đâu, sau khi*

mình giải quyết được mọi mặt để cho mình yên tâm mình vào tu ba tháng rồi sáu tháng rồi mình đi ra, đi vô thì (...) cho ổn, để cho biết được cái hướng đi của mình, cái hướng đi quyết định cuộc đời tu rồi chứ không có còn lo lắng nữa.

[Tu sinh nữ]: *Còn một chuyện nữa là khi mà con thuyết phục mẹ con, thì hiện tại có một số người ngày xưa con làm từ thiện bây giờ họ cho tiền con nhiều để con làm từ thiện mà con không làm nữa. Giờ con giao hết nó cho Thầy, Thầy muốn làm cái gì hữu ích, thì con có gợi ý là cúng dường cái đường đi thì họ đồng ý hết, họ không thắc mắc gì hết. Nhưng mà con không biết hỏi thầy sư Ông nói là làm cái đường đi giống như Vua vậy, sang quá không được, thì giờ Sư Ông, muốn dùng vào bàn, ghế, lớp học. Tại hôm qua con về thì con vừa đón dưới sân bay là con về liền, con chưa gửi tiền thì đến thứ ba ba con về thì lấy số tiền đó đổi xong rồi đem lên đây con không biết trên đây có đổi tiền không? Thì đổi đem lên thì sẽ gửi cho Sư ông, con cũng không hiểu làm đường đi thì làm kiểu nào, là làm sao thì con cũng chưa có giải thích với họ coi, bây giờ con không có được tiền, mà*

đưa tiền con không biết làm gì? Có muốn thì đi lên cúng dường cho chỗ Sư ông xây cái đường thì họ đồng ý, thành ra con cũng không có, con cũng chưa có biết làm sao, Sư ông nói xây rồi nói sang quá, rồi thành ra Sư Ông có thể mua bàn ghế cho lớp học.

[Trưởng lão]: Được rồi, để rồi nếu mà

..

[Tu sinh nữ]: Con về họ đưa con 500 đô để làm từ thiện, nhưng mà con thì không có muốn làm từ thiện nữa, con giờ chỉ có muốn tu thôi, thành ra con gửi cái số tiền đó, con nghĩ trên này không có đổi nên con để ở nhà để mẹ đổi, thứ ba bay về lấy. Với lại, con có ghi âm trong máy kỹ thuật số thành ra con phải đưa cho ba đem về, thì con sẽ xin Sư ông cho con gặp ba con mà con viết giấy thôi, con không nói chuyện.

[Trưởng lão]: Thôi cũng được con, vấn đề đó thôi, bây giờ về cái tâm mà ước nguyện con, thật sự ra nếu mà có điều kiện mà làm cho chúng mà đi kinh hành được, mà ráo rẻ được là một cái lợi ích lớn là mình phá được cái hôn trầm. Thí dụ, ngủ mình xa, xa ở ngoài cái duyên nào nó rộng rãi, cái khu cây hoặc là cái khu trống nào đó mình đi

trong ban đêm mình phá được hôn trầm, mà làm sạch sẽ mưa gió họ đi họ ráo rỏ họ cũng tu dễ dàng, nhưng mà mình nghĩ rằng cuộc đời tu mà nếu mình mà cứ khuyên xin của người này kia là không nên. Nhưng mà khi mà mấy con tu ở đây mấy con thấy đó là cái sự ích lợi cho mấy con, mấy con thấy mình có điều kiện mà mình không cần xin, mình sẽ chuyển cái điều kiện đó để qua làm cái lớp học cho chúng tu hành, cái phước báo lớn lắm con, người ta tu để giải thoát mà, đâu có phải nhỏ đâu, nó hơn là cái việc từ thiện nhỏ đó. Do đó, nếu mà cái vấn đề mà làm một vài con đường nhỏ nhỏ để mấy con đi kinh hành, để cho mấy cái khu của con bị vì nó chật quá đó. Thấy rõ ràng là khu mấy con chật, mấy con ở đằng trước này thì mấy con đỡ chứ mấy con ra khu sau nó chật, mình đi nó đụng đầu nhau khó tu lắm, nếu mà đi xa được chút, mỗi người khoảng đường cũng vừa để người ta mà tu tập, còn ở trước mình chỗ này ở trước hơi rộng, còn ở sau này mấy cô chật. Thầy cũng giải quyết cho nên khi mà cô Hạnh Từ có cúng dường đó thì Thầy chấp nhận cho cô Út làm, chứ còn lẽ ra Thầy không cho, vì Thầy thấy tội cho mấy cô quá.

[Tu sinh nữ]: Vậy thì Thầy có nhận thì để con nói với ba con về lấy số tiền đó, tại vì họ đưa con làm từ thiện nhưng con không có muốn làm nữa, con nói thôi giờ đi xây đường thì họ cũng đồng ý.

[Tu sinh nữ]: *Cũng là tiền cho con, mà giờ con không dùng.*

[Trưởng lão]: Thôi, được rồi, cái đó là con đợi.

[Tu sinh nữ]: *Con xin Sư ông để con nói với ba con đưa luôn.*

[Trưởng lão]: Rồi, con. Cái tập này của con hả con?

[Tu sinh nữ]: *Con thưa Sư ông về vấn đề đi kinh hành mười bước thì con thấy cái tâm của con nó không có phóng dật, nó làm sao! Con không hiểu do là con chưa xả về pháp tu hay là làm sao? Con xin Sư ông chỉ cho con.*

[Trưởng lão]: Nó chưa xả à con? Con lần lượt rồi mới tập cái tri kiến của con giải thoát đó nó mới lần lượt nó xả, bởi vì nói là Định vô lậu mà. Con phải triển khai tri kiến con rồi tự nó nó xả, còn bây giờ cái tri kiến con nó chưa đủ đâu, con phải ráng tu tập

nữa nó mới xả. Rồi cái phần nhiếp tâm tỉnh giác nó do mình xả được cái tâm mình, chứ còn tỉnh giác nó mới được.

[Tu sinh nữ]: *Con đi trong mười phút đó thì không có vọng tưởng, nhưng mà lúc con đi thư giãn thì con thấy cái thân con nó cũng im lặng vậy nó không có cái gì hết. Con không hiểu là...*

[Trưởng lão]: Không có sao hết đâu, cái đó là cái tốt thôi, nó không có gì đâu. Con cứ tiếp tục con tu mà nó an trú, nó tỉnh giác vậy là được. Để Thầy kiểm tra lại cái phần tu tập của mấy con, sau này về Chánh niệm tỉnh giác kiểm tra lại coi cái mức tỉnh thức mấy con ở mức độ nào, Thầy nâng cái trình độ đó lên, kiểm tra rồi mới nâng cái trình độ đó lên để con tu ở chỗ nào, con hiểu không? Còn bây giờ chưa kiểm tra thì cho nên vì vậy con hỏi thì Thầy bảo con cứ giữ nó mà tu thôi. Khi kiểm tra xong rồi Thầy sắp xếp lớp rồi con ở trong cái lớp nào tu Chánh niệm tỉnh giác đó, tức là con sắp cái lớp nào? Nhiếp tâm như thế nào, an trú như thế nào? Trong cái thời gian an trú nó bao lâu, một tiếng hay hoặc nửa tiếng hay hoặc là nhiếp tâm bao nhiêu phút, Thầy sắp xếp lớp này

để mà mới biết được cái sự nhiếp tâm của mấy con cao hay thấp.

[Tu sinh nữ]: *Thưa sư ông con thấy bây giờ con đi kinh hành cũng bao nhiêu vòng đó nhưng mà tự nhiên cái thời gian của con khi đi xong nhìn đồng hồ con thấy nó hơn 1, 2 phút gì đó con thấy có nhìn lại đồng hồ để đi cho đúng giờ không Sư Ông?*

[Trưởng lão]: Coi như là mới đầu thì tu tập mình phải lấy cái tiêu chuẩn của đồng hồ, giữ gìn đúng con, sau này rồi tới chừng nó tới cái mức độ tập xả không nhìn đồng hồ nữa, chứ còn bây giờ mình xả đồng hồ thì coi như là nó chạy theo cái tâm của mình rồi. Cho nên mình giữ gìn đúng, giờ nào tu theo giờ này, bây giờ tu coi nó tới chưa, nó chưa đúng giờ nó còn thiếu giờ thì phải tu đúng, như là tập làm chủ, chứ không phải là mình tu theo nó muốn tu nhiều, tu ít theo nó không phải đâu, mình phải làm chủ. Giờ này mà nó còn tu tốt nhất định là tới giờ nghỉ là nghỉ chứ nhất định không tu nữa, không tham đắm. Nếu nó tu xấu mà bây giờ nó gặp hôn trầm, thùy miên thì giờ này cũng phải đi chứ không có được ngủ, giữ cho đúng, tới giờ mình sẽ cho nó đi ngủ. À như vậy là cách

thức tập làm chủ.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Sư Ông con thường đi Chánh niệm tỉnh giác ban ngày thôi còn khuya là ban đêm con đi cho hết hôn trầm thôi, như vậy có được không?*

[Trưởng lão]: Được chứ, mình đi cho phá, lần lượt nó hết hôn trầm đi thì cái sức tỉnh nó lại càng cao. Ban ngày con thấy không buồn ngủ thì con tập tỉnh thức, ban đêm mà buồn ngủ thì con phải đi phá hôn trầm. Mình thay đổi như vậy là linh động khéo léo.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Sư Ông, còn con hỏi là cái lúc mà Định vô lậu của con, con làm bài thì cái lúc này con thấy nó có hứng thì con làm hay là bắt buộc giờ đó con phải làm?*

[Trưởng lão]: Cái giờ nào cũng phải, nếu mà giờ nào đừng có đợi nữa nó hứng lên nó làm không được, đây không phải là nhà văn, phải không? Mà đây là bắt buộc mình suy tư, mình suy tư không được thì mình ngồi đó mình tìm hiểu, coi như triển khai cái tri kiến của mình ra, lúc nào cũng phải làm chủ, chứ còn bây giờ người ta chửi mình mà đợi khoang khoang tôi chưa có hứng

khởi, tôi chưa có quán được chắc con sân, hận ở trong bụng con sao? Cho nên những cái học này là học làm chủ. Cái tri kiến này là tri kiến làm chủ, cho nên cái giờ này Định vô lậu, mà nó không chịu suy tư, mà phải suy tư, ngồi đây mà suy nghĩ coi nhân quả như thế nào? Thảo một như thế nào mình truy tìm coi nó còn cái gì đây mình chưa hiểu là mình phải truy ra hết cho tao, chứ mà lười biếng là bị đòn đó. Con la nó một hơi vậy buộc nó phải tư duy, mà nó suy nghĩ nó ngó trời, ngó đất nó tìm coi có cái cây gì nó nói ra, con hiểu không? Mình bắt buộc mình phải làm việc như vậy nó mới tới, phải ráng nỗ lực.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Sư Ông, tới cả giờ Định vô lậu mà nó hết thì mình có nên làm nữa không hay là mình... ?*

[Trưởng lão]: Hết giờ vô lậu rồi thì nghỉ, mà nếu mà cái tư tưởng mình mà nó còn diễn biến ở trong cái sự vô lậu mà nó chưa có chịu dừng, được rồi, mà như vậy là tốt, tao tiếp tục, tao dừng cái giờ bằng phút này (...) tao triển khai cái vô lậu tiếp tục, con triển khai thêm. Bởi vì, vô lậu nó là cái phương pháp chính ở trong đạo Phật mà,

mình tu để cho mình vô lậu, mà đây là cái pháp tu để vô lậu, mà bây giờ nó đang mê man nó triển khai cái này thì tao cho cái tri kiến tao triển khai cho lớn, cái lậu hoặc cho nó hết thì con tiếp tục: tới tối mà còn ngủ, tối tao cũng ngủ, con triển khai cho nó hết, rớt ráo chừng nào mà nó không có triển khai được nữa thì con dừng lại, còn khi mà nó không chịu triển khai trong giờ tu đó là con phải tìm tòi, triển khai, bắt buộc phải triển khai, còn hết giờ mà nó hết rồi thì thôi nghỉ, mình tu qua cái khác.

[Tu sinh nữ]: *Sư ông, còn như cái lúc tối đến giờ ngủ mà sao con không có buồn ngủ, còn lúc sáng thì chưa tới giờ dậy tự nhiên con giật mình dậy, con làm theo cái đó là con phải đúng giờ, Sư ông?*

[Trưởng lão]: Phải đúng giờ con, phải giữ đúng giờ?

[Tu sinh nữ]: *Khi buồn ngủ là con phải bắt nó đi ngủ?*

[Trưởng lão]: Chưa buồn ngủ bắt đi ngủ, còn hể mà cái giờ thức là phải thức, mà nó thức không được thì tập làm sao mà reo đồng hồ cho lớn, để cho nó giật mình nó thức dậy.

[Tu sinh nữ]: *Mình trước đồng hồ lúc 11 giờ (...)*

[Trưởng lão]: Vậy là tốt đó con, thí dụ như nó thức trước càng tốt, nhất định là mày thức trước càng tốt, tao cho mày không có ngủ, chứ còn đừng có ráng ngủ lại, ngủ lại nó ngủ luôn chứ đừng nói chuyện, tại vì nó thức trước là nó nhủ đó. Giờ còn 15 phút nữa thôi để ráng nằm, coi chừng nó nằm cả tiếng đồng hồ đó, phải tránh những cái điều đó. Bây giờ đã thức trước 15 phút thì cứ thức luôn, tại mày thức trước tao cho thức luôn không có được ngủ nữa, vậy thôi. Sau đó, nó quen rồi tới giờ nó thức chứ nó không dám thức trước, ráng nỗ lực tu.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Sư ông, còn cái lúc mà con tu, con gặp cái trạng thái nào thì con không biết, thưa Sư ông bây giờ con hỏi để con tu sửa cho đúng cách, Sư ông chỉ cho con?*

[Trưởng lão]: À, tất cả những cái trạng thái gì mà nó thanh thản, an lạc, vô sự bình thường với cái tâm bất động là đúng. Còn nhiếp tâm thì nó an trú được ở trong cái hơi thở hoặc bước đi con là đúng, mà nó có những cái gì mà nó khởi ra hình sắc hoặc là

âm thanh, hoặc là sắc tướng cái trạng thái gì nhẹ nhàng khinh an rồi, đều là ma hết, tướng hết, đẹp, thì con nhớ chỉ có cái tâm bất động của mình, thanh thân, an lạc, vô sự mà bất động, mình nghe nó an lạc là sai, cái này trật, tướng, xả bỏ. Còn nếu mà con nhiếp tâm ở trong bước đi hoặc là trong hơi thở của con, mà nó an trú thôi, nó cũng bình thường thôi nhưng mà nó an trú mà thấy nó hỉ lạc mình thấy thích quá, coi chừng mình dục rồi đó. Tao tới giờ tao nghỉ chứ tao không ham đâu. Con chặn đứng nó liền, đó là những cái tướng mà, nó sanh cái dục cho mình. Cho nên, vì vậy mà biết chặn đứng vậy là nó an ổn không có sao đâu. Tới đây rồi Thầy kiểm tra rồi Thầy có những cái gì, con hỏi trước nhiều khi con cũng chưa biết nó đâu, đừng hỏi trước, tới đó rồi hỏi.

[Tu sinh nữ]: *Con thấy mấy bữa tuần vừa qua có mấy trạng thái là con không hỏi Sư ông được là con ghi trong cái tập vở đó, sư ông chỉ dạy cho con một chút.*

[Trưởng lão]: Cái tập vở con, trả con chưa con?

[Tu sinh nữ]: *Dạ, con mới hỏi tuần vừa qua thì Sư Ông giải thích giùm con,*

con không biết.

[Trưởng lão]: Rồi, để cái bữa mà con đến đây con là Quảng Trí, tức là Quảng Trí nhóm 2, bữa rồi Thầy sẽ trả lời con trong những câu hỏi này. Bây giờ thì hết giờ rồi. Trả lời nhiều quá.

[Tu sinh nữ]: Sư Ông ghi ra cho con cũng được.

[Trưởng lão]: Được rồi, Thầy sẽ ghi trong này.

Rồi, con hỏi điều gì con?

[Tu sinh nữ]: Con làm lại.

[Trưởng lão]: Con làm lại à con, cái tập vở của con? Hải Tâm nè,

[Tu sinh nữ]: Cửa con đây à Thầy?

[Trưởng lão]: Cửa con đó hả, con lấy đi! Con làm rồi chưa hả con?

[Tu sinh nữ]: Con làm rồi mà con xin về con làm lại.

[Trưởng lão]: Rồi, được rồi, con về làm lại.

[Tu sinh nữ]: Thưa Thầy cho con hỏi những cái chỗ mà những cái cây mà có

những cái quả con phải làm hạt mà có trả lời là hoạc là cây, hoạc là củ, cái đó nó thuộc về chuyển quả hay thuộc về duyên hợp?

[Trưởng lão]: Nó là nhân quả của nó đó con, cái loại giống đó nó là nhân quả.

[Tu sinh nữ]: *Con hỏi để con biết con làm, đó là cái nhân đó, một cái mắt cây, mà mình cắt cái mắt đó mà nó lên, đó là cái nhân của nó đó con, nó là cái nhân. Cái mắt cây nó là cái nhân.*

[Tu sinh nữ]: *Thưa Thầy cũng chia về nhân với quả thôi hả Thầy, chứ còn cây rêu, rong hả Thầy.*

[Trưởng lão]: Rêu, rong nó cũng nhân quả con, nhân quả trong đó con. Bây giờ cái đất ẩm là cái nhân của nó, quả của nó lên cái cây nó phải rêu, nếu mà không có cái đất ẩm thì nó không thể lên được, bởi vì đó là (...)

[Tu sinh nữ]: *Tổng hợp nó.*

[Trưởng lão]: Vì vậy nhân quả nó vô cùng rộng lắm.

[Tu sinh nữ]: *Thưa Thầy, con xin dốc*

lòng để mà tu, nhưng mà cái trường hợp của con nó ngoài ý muốn, như trường hợp như phải đi chợ, thứ hai con đi ra ngoài Thành phố lãnh tiền này kia Thầy. Con có mấy cái trường hợp mà con có thể đăng ký vào tu được hay không Thầy? Để rồi con làm.

[Trưởng lão]: Được nhưng mà chắc chắn là không tới nơi, tới chốn thôi, bởi vì mình đi ra mình động đó, nhưng mà được, không có sao đâu, Thầy sẽ triển khai cái tri kiến của con giùm con, phải triển khai được cái tri kiến con. Về cái vấn đề định để mà đi sâu, để có Tứ Thần Túc, như hồi này Thầy nói, chỉ còn một chút xíu cái bụi ở trong móng tay mình thôi, Tứ Thần túc không xuất hiện đâu con, cho nên Thầy biết rằng con tu thì nó có lợi ích lớn.

[Tu sinh nữ]: Dạ, con có ý con là nhiệt tâm nghĩa là cố gắng tu dữ lắm, nhưng mà con phải bị mấy cái trường hợp mà bên ngoài như vậy.

[Trưởng lão]: Cái trường hợp đó đó, đúng không sao đâu con, tu nó cũng có lợi ích, nhưng mà chờ một cái lúc nào đó mà mình thấy rằng, mình cần thiết mình dẹp

hết cái này xuống , làm mới rớt ráo, còn bây giờ thì cái nhiệm vụ của con, con bỏ cái này không được. Con bắt con Trang nó dắt này thêm nữa. Con ráng, vừa cái nhiệm vụ con làm, vừa trợ giúp cho nó tu. Vậy thôi.

[Tu sinh nữ]: Dạ, con cảm ơn Thầy.

[Tu sinh nữ]: (...)

[Trưởng lão]: Được con, không sao đâu con, bây giờ con cứ lo mà nhập vào cái khóa này tu đi, rồi sau đó con có vấn đề gì đó con trình cho Thầy. Bởi vì cái hoàn cảnh con phải chịu cho nên con yên tâm, tới chừng đó Thầy sẽ cho con giải quyết vấn đề đó, không có gì đâu, rồi nếu mà được rồi thì mình tiếp tục mình tu cho tới nơi, tới chốn. Không được thì mình sống đời sống đạo đức, không sao đâu. Được thì Thầy sẽ dẫn dắt mấy con tới nơi, tới chốn để con có lợi ích thiết thực hơn, con yên tâm, không có gì đâu. Thầy rất hiểu, hiểu cái hoàn cảnh của con đó, con cứ nỗ lực tu đi con, những bài vở con cứ làm nộp cho Thầy, đương nhiên coi như là Thầy sẽ nhận con vào trong cái khóa tu này cũng như là những người khác. Nhưng mà cái hoàn cảnh con Thầy đã hiểu rồi. Như vậy là con cứ nỗ lực con tu đều đều,

đến chừng đó rồi Thầy sẽ cho con. Sau khi đó, Thầy thấy cái duyên nó đúng rồi đó, thì nó mới đi tới nơi, tới chốn được. Tức là Thầy nói một chút xíu thì Tứ Thần Túc nó không hiện. Cho nên vì vậy mà tới đó thấy nó cần thiết rồi thì bắt đầu khép luôn không nhận. Còn bây giờ, cái hoàn cảnh con chưa được đâu con. Con ráng mà tu tập trị bệnh con cho nó được cái thân con cho nó được bình an, rồi con về ngoài đó con giải quyết, nếu mà không được, cái duyên nó không đủ con giải quyết mọi mặt rồi con trở vào tu tới nơi, tới chốn.

[Tu sinh nữ]: *Con có một câu hỏi. Con thì không có đồ đạc gì hết nhưng mà tại trước đây con có biết bấm huyệt, con biết chữa bệnh bấm huyệt, thành ra bây giờ con đi con có đem mấy cái đó đi, mà Sư Ông nói như vậy giờ con có thể gửi về nhà.*

[Trưởng lão]: Được con, con cứ gửi về hết, ở đây lo tu thôi, không (...)

[Tu sinh nữ]: *lúc con đi con nghĩ là mẹ con đem lên, mà mẹ con hứa (...) con cũng quen bấm huyệt cho mẹ, nhưng mà bây giờ nếu mà con gửi dụng cụ về hết thì con không biết là, con muốn nâng đỡ tinh*

thần trước, con cũng để đó con không có dùng nhưng con có thể giữ nó, Sư Ông nói còn chút thì cũng không có Tứ Thần Túc, mà giờ đồ con chỉ có cái đồ chữa bệnh thôi mà giờ sao Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bây giờ thôi, bây giờ cứ cho nó vào một cái túi nào đó mình bỏ đó, mình cuộc đời bây giờ đó mình không có nghĩ trị bệnh gì hết đâu. Và đồng thời có biết như vậy nó cũng đỡ hơn, nhưng mà cái điều kiện là coi như mình tu rồi mình bỏ hết, không có làm cái nghề trị bệnh, bám huyết nữa. Con bây giờ theo Thầy thiết nghĩ lo cứu mình cái đã, bằng cái phương pháp Phật dạy, để cho mình làm chủ.

[Tu sinh nữ]: *Nhưng mà con để đó được, tại vì nhiều khi có bệnh hoạn trái gió, trở trời con dùng nó được?*

[Trưởng lão]: Được, không có sao hết đâu, con khỏi gọi về nhà mấy cái đó.

[Trưởng lão]: Khỏi đi con, con cứ để đó đi, để vào trong cái túi bỏ trong cái góc hộp giường nào đó thôi, mình giữ cái đời sống mình ba y, một bát, cái đó là chỉ trường hợp đặc biệt khi có ai mà cần thiết thì mình giúp đỡ họ cũng được chứ không sao.

[Tu sinh nữ]: Dạ, con giữ nó được.

[Trưởng lão]: Được con, không có sao đâu con.

[Tu sinh nữ]: Con cảm ơn Thầy.

[Tu sinh nữ]: Con kính bạch Thầy, chúng con ở Quy Nhơn, thì con thừa Thầy con về đây xin tu tập con thừa Thầy trong thời gian tu tập thì con không thể vô trong lớp được. Dạ, con xin dự thính hàng ngày, thì ngày nào mà bên nữ Thầy dạy thì con có thể ngồi bên để dự thính con nghe để hiểu biết chút đỉnh để về tu tập tốt.

[Trưởng lão]: Được rồi mấy con, mấy con chỉ dự thính thôi, được rồi không có sao đâu, mấy con dự thính để mà nghe để mà tập tu thôi.

[Tu sinh nữ]: Ngày nào mà Thầy dạy bên nữ thì chúng con xin nghe.

[Trưởng lão]: Coi như là bên nữ thì Thầy sẽ tới cái ngày mà thứ hai tuần sau mấy con sẽ được dự, còn cái lớp mà sắp sửa tới đây mà bên nữ Thầy gọi 6 người hay là năm người để mà Thầy kiểm tra lại thôi, Thầy kiểm tra cái sự tu tập của họ thôi, mấy con yên tâm, riêng Thầy dạy thì Thầy sẽ dạy

cho mấy con và đồng thời Thầy sẽ cho mấy con làm những cái bài này, để triển khai cái tri kiến cái Định vô lậu đó, mấy con cố gắng mà làm chứ đừng có lười biếng, không làm thì nó không có tri kiến.

[Tu sinh nữ]: *Kính bạch Thầy, thì con thời gian con xin dự vài tháng con về, con có viết bài được không Thầy. Con chỉ dự thỉnh thôi.*

[Trưởng lão]: Con cũng được nhưng mà chắc chắn là Thầy chắc chắn không hết, nhưng mà điều kiện mấy con triển khai được, mấy con làm bài được thì tốt, rồi sau đó thì những cái bài của những cái người nào người ta làm xong rồi đó mà nó trọn vẹn hết thì được đọc cho mấy con nghe để mấy con biết được cái hướng đi của nhân quả thôi. Chứ còn chấm bài riêng của mấy con thì nhiều quá.

[Tu sinh nữ]: *Dạ, chấm bài nhiều quá làm khổ Thầy vì chúng con không ở được lâu.*

[Trưởng lão]: Thời gian mấy con về tịnh xá thì mấy con không ở được lâu nó không đi tới nơi, tới chốn thì mình ở làm sao được. Còn vì vậy mà mấy con chỉ ở mấy

tháng để mà mấy con dự thính thôi.

[Tu sinh nữ]: *Con vào được ngày thứ hai không hả Thầy?*

[Trưởng lão]: Thứ hai con, thứ hai, sau đó con được nghe những cái huynh đệ của mình làm bài đó, những cái bài nào mà cuối cùng mà đúng, mà Thầy thấy rằng nó đầy đủ được cái nhân quả thì họ sẽ được đọc trong những cái bài đó có thể sau này có thể đưa lên để mà in ra thành sách, trong khi đó mấy con đọc đi, đọc lại nhiều lần để cho mình thấm nhuần cái lý của nhân quả. Thì mấy con yên tâm thôi không có gì đâu. Ráng mà lo tu tập để mấy con lớn tuổi rồi không lo tu, chết tới nơi rồi đó.

[Tu sinh nữ]: *Con kính bạch Thầy!
Con (65:50)*

[Trưởng lão]: Thầy sẽ dạy cho mấy con đời sống.

[Tu sinh nữ]: *Như đời sống của con hàng ngày là con khi biết pháp của Thầy rồi, con đã tu thừa Thầy dạy Định niệm hơi thở với tỉnh thức con cũng đi kinh hành y trong sách Thầy dạy, con nói đang Thầy dạy là mỗi khi con vô con ngồi con tu thì*

con có làm cái tụ điểm thì con nghe Thầy dạy là hơi thở bình thường nó có 4 giây con cũng bình thường con bốn giây, rồi con canh là con làm cái tụ điểm là 20 giây, lúc đầu con vô con ngồi tu là con hít thở ba hơi rồi con dùng cái tụ điểm 20 giây, con xả ra rồi con bắt đầu con nhiếp tâm, thân tâm thanh thản, an lạc, thì ba hơi thì con bắt đầu con ra vô, ra vô con giữ hơi thở rồi con tác ý «tâm như cục đất ly tham sân si». Con thấy bao nhiêu đó rồi con dừng rồi con đi kinh hành «đi kinh hành con biết con đi kinh hành», con đổi con tác ý là «tâm như cục đất ly tham, sân, si» như vậy con tu nó có đúng không bạch Thầy có đúng hay sai.

[Trưởng lão]: Con cứ tập vậy đó, (67:32) không sao đâu.

[Tu sinh nữ]: Con cứ tập như vậy hay có cái gì khác nữa không Thầy?

[Trưởng lão]: Con tập như vậy nhưng mà điều kiện đến đây con tham dự vào cái khóa tu tập này được dự thính thì con nghe cho biết thôi, con hiểu không? Chứ còn sự thật ra nó còn ở sự uốn nắn của Thầy đào tạo, đào luyện họ, cho nên từ cái chỗ mà Thầy chấm bài họ để thúc bách cho họ triển

khai cái trí kiến, còn con thì không được chăm bài vì vậy mà con không được cái sự mà thúc đẩy, cái sự mà khích lệ của Thầy. Mặc dù là con được nghe, được học hiểu, nhưng cái học hiểu đó không bằng triển khai cái trí kiến của mình để tự mình hiểu ra, còn chúng ở đây trong dự cái lớp này, được Thầy triển khai bắt buộc họ làm sai Thầy ghi trong này, bây giờ cái này viết như vậy chưa đủ, cho nên buộc họ phải viết lại nữa, làm cho họ phải động não họ làm việc. Vì vậy mà triển khai cái trí kiến họ nó bén nhạy, nó sắc bén. Đó là cách thức đào tạo, giáo dục đào tạo cho nên đào luyện, còn mấy con không có được nằm ở trong cái, cũng như mấy con ở ngoài mấy con nghe thôi, đâu có được ai mà đào tạo đâu. Do đó, mấy con coi như là mình hiểu được chút nào hay chút nấy thôi, còn cái này người ta đào tạo.

[Tu sinh nữ]: *Con hỏi thầy là (68:40)*

[Trưởng lão]: Đúng rồi, con cứ hành theo thôi.

[Tu sinh nữ]: *Rồi con lên con bạch Thầy đúng, sai con hành như thế nào đúng sai như thế nào Thầy chỉ dạy con hiểu.*

[Trưởng lão]: Con cứ dựa theo đó thì

đúng không có sao đâu. Trừ ra nó có những cái trạng thái tưởng, trừ ra mình nhiếp tâm nói không được thì tức là nó sai thì mới hỏi để Thầy chỉ cho thôi. Còn mình nhiếp tâm được thấy an trú khi nhiếp được thì coi như là cái một cái tướng tu rồi mình tăng lên cái thời gian đó thôi, thì cứ tiến tu rồi lần mình tăng lên cái thời gian đó thôi, thì cứ tiến tới thôi.

[Tu sinh nữ]: *Con cứ bao nhiêu đây thôi con không có hành gì khác nữa Sư Ông?*

[Trưởng lão]: Có bấy nhiêu đó thôi, chờ chừng nào mà có cái điều kiện thuận tiện rồi có những cái lớp học khác vào đây hoàn toàn sống độc cư trọn vẹn không còn lo lắng gì tịnh xá gì của mình chỉ còn ba y, một bát thì mới đi sâu được. Cái đào luyện là cái giới mà tu được giả thoát, thì nói phải sống đúng trên cái pháp, cái giới hạnh, mà nó sống không đúng thì không thể làm được đâu con. Nghĩa là mấy con phải sống đúng những cái hạnh đó mới được, nghĩa là không đúng thì không được.

[Tu sinh nữ]: *Dạ bạch Thầy, con làm lại toàn bộ bài hay chỉ làm một cái nhỏ về*

duyên tan, hợp?

[Trưởng lão]: Duyên tan, hợp thôi con, tan với hợp.

[Tu sinh nữ]: *Con chỉ nói về nhân quả duyên tan với hợp.*

[Trưởng lão]: Vậy thôi, rồi chừng đó Thầy mới cho con sau đó rồi con kết hợp lại tất cả mọi cái đề tài của nó trong cái nhân quả, còn bây giờ con chỉ làm cái phần đó cho nó cụ thể, nó rõ ràng cho Thầy được rồi. Cho nên, bây giờ coi như là mấy con được dự thính ở trong cái lớp này, để cho hiểu biết thôi, rồi cứ theo những cái bài pháp đó mấy con tu tập rồi tác ý xả tâm của mình, tất cả những chướng ngại pháp thôi, rồi sau đó nó có cái khóa tu tới, thì dẹp hết, bây giờ mình chỉ còn một đời sống thật sự đi vào cái sự tu tập để làm chủ sự sống chết. Còn bây giờ cái duyên này mấy con chưa sắp xếp, mấy con chỉ đến dự thính nghe thôi, con hiểu không? Nó chưa, sắp xếp là bỏ hết rồi, bây giờ không có còn tính gì nữa; tôi tính: một là chết hai là chứng đạo. Có nhiều vậy.

[Trưởng lão]: Kính bạch Thầy! Cái mà bỏ hết tất cả, sợ trình độ học thức nó bị kém, mà như vậy sợ vô trong này rồi theo Thầy

không (70:56) như vậy rồi có khó khăn lắm không Thầy?

[Trưởng lão]: Không có khó khăn gì đâu, bởi vậy Thầy nói dốt như ông Châu Lợi Bàn Đặc, cũng vẫn chứng quả A La Hán mà. Tại vì cái sự hướng dẫn con dốt, con không có đủ trí thông minh, Thầy cực khổ hơn, Thầy phải triển khai cho con phải hiểu biết.

[Tu sinh nữ]: *Con nghĩ là cái trình độ mình không có thêm như được mấy bạn, có thể giới hạn rồi theo không được thì tu được không? Con sợ vậy đó.*

[Trưởng lão]: Không có gì hết, không có gì đâu, bây giờ thí dụ như cái trình độ của con nó thông minh, người ta hướng dẫn con hiểu biết khai triển tri kiến con hiểu biết, con chậm lợc con ở lại, người ta dạy hoài rèn luyện con mới tới à, bởi vì là con người con phải tới à. Chứ không phải là tôi không tới, cho nên đừng nghĩ là tôi ít học quá, ít học tôi theo không nổi, không phải đâu. Dốt cũng được nữa, nhưng mà miễn là Thầy dạy đâu là theo đó, bây giờ cái phần tri kiến mà giải quyết được cái tri kiến mà Định vô lậu đó, con kém. Con làm bài được nó quá kém, thì bên cái Chánh Niệm Tĩnh giác thì nâng

lên, tập trung trên cái Chánh niệm tỉnh giác, khi cái Chánh Niệm tỉnh giác nó tỉnh rồi, nó phá cái si rồi, cái vô minh lậu đó, nó phá cái đó đi, nó làm cho con không có ngủ, con tỉnh, cái đầu óc bây giờ nó sáng suốt rồi, bắt đầu bây giờ đưa ra cái tri kiến bắt đầu thấy sáng suốt quá, cái gì con nói cũng được, con hiểu chỗ đó không? Còn bây giờ cái đầu óc con sáng suốt rồi, thì ở bên đây người ta dạy cho mấy con triển khai cái này để ly dục, ly ác pháp, ly cái này hết, thì cái này lần lượt họ sẽ tỉnh thức họ lên cao họ phá cái vô minh lậu, cái si của họ.

[Tu sinh nữ]: *Trình độ kém .*

[Trưởng lão]: Cái trình độ kém thì cho đi qua bên đây, đi qua bên đây quét tâm bên đây thôi, để cái tâm tỉnh thức họ càng cao, cao lên tỉnh thức họ không còn bị hôn trầm thùy miên, không còn ngủ nữa đó thì bắt đầu bây giờ họ sáng suốt thì qua Định vô lậu này họ sáng ra, bây giờ đạo Phật người ta có phương pháp người ta triển khai chứ, cái người ngu người ta triển khai, cái người vô minh ta phải triển khai cái nào, chứ đâu phải cứ bắt mấy con giờ nó tối tăm quá mà bắt học hoài không thuộc mà cứ bắt người

ta học thì có phải chết người ta sao? Buộc lòng người ta phải cho con đi qua cái góc độ khác, đó là cách thức của cái người người ta huấn luyện, người ta đào tạo, người ta biết cách để người ta đào luyện cho mình trở thành một con người chứng đạo mà. Con thấy người chứng đạo có người nào dốt hết đâu. Người nào người ta cũng phải trí tuệ, giải Định vô lậu người ta thông minh hết chứ đâu có. Hể nói A la hán ông nào ông cũng thông minh hết chứ, nói à ông này ông dốt. Ông Châu Lợi Bàn Đạc bây giờ ông còn không tin ông, ông chứng đạo rồi ông thuyết không có một bài kinh nào ông thuyết, ông có học ở đâu, các con hiểu không, cho nên kêu ông đi thuyết giảng Tam Tạng kinh gì ông cũng thuộc hết.

[Tu sinh nữ]: Dạ cái đó là Thầy nói được nên con xin ở lại học.

Cô này cô ở lại học được là tại vì cô ấy với con cũng không có gì đâu.

[Trưởng lão]: chứ bây giờ mấy con lãnh cái nhiệm vụ của cái tịnh xá ngoài đó mà bỏ đi thì không được đâu.

[Tu sinh nữ]: Con con có thể là con, còn cô ấy không có cô chỉ là huynh bạn bè

thôi, cô có thể ở đây cô học.

[Trưởng lão]: Thì ở đây thì vô cái khóa này kéo vô, mà ở đây thì đừng có nói chuyện gì hết.

[Tu sinh nữ]: *Cô sợ là trình độ cô kém đó bạch Thầy, như vậy thì được, con thấy vậy tiếc nên để cho cô ấy ở lại học.*

[Trưởng lão]: Kém thì Thầy đưa qua cái góc độ khác Thầy hướng dẫn qua cái góc độ khác để cho nó tỉnh giác nó phá hết cái si, nó phá hết si thì cái thông minh nó là thông minh thôi, cái chuyện đó không có gì. Đối với đạo Phật mà không có cái người nào mà bỏ, người nào quyết tu là người nào cũng xài được hết không có người nào bỏ hết. Thầy nói cụt tay, cụt chân, Thầy cũng hướng dẫn tu tới nơi, tới chốn không có bỏ người nào. Máy con dốt, máy con tối tăm cách gì Thầy cũng không bỏ hết.

[Tu sinh nữ]: *Con muốn hỏi rõ ràng để cho máy cô ở lại tu học.*

[Trưởng lão]: Rồi, máy con nỗ lực ráng được sống đúng giới hạnh Thầy dạy đây thì người nào Thầy không bỏ hết.

[Tu sinh nữ]: *Nếu con sắp được, con*

gọn gàng ngày nào thì con cũng vô Thầy,

[Trưởng lão]: Rồi, điều kiện ở đó.

[Tu sinh nữ]: *Nhưng mà điều kiện trước tiên là ở Thầy vài tháng để tu tập, để dự thính ở đây.*

[Trưởng lão]: Để dự thính một thời gian thôi, rồi thì như vậy là yên tâm rồi nha mấy con.

[Tu sinh nữ]: *Con bạch Thầy, con có ý định là con sẽ vô thất nhưng mà con thấy cái hồi tuần rồi con đăng ký (75:04)*

Ở đây cứ thưa Thầy cho rõ ràng đi.

Con tu về cái pháp môn nào mà con thoát được, nếu làm bài con thì nhiều khi con làm không được nhưng mà nó giống kiểu như nó có bệnh rồi nó hơi căng thẳng thần kinh rồi nó khó, con muốn cho nói tỉnh giác thanh tịnh, tâm thanh thân, an lạc lo tu, Bạch Thầy! Cái phần nào hợp với căn cơ con Thầy cho con .

Thưa Thầy, làm bài ở giấy thì cũng được ...

[Trưởng lão]: *Thầy đâu có bảo mấy con làm văn chương cho hay.*

[Tu sinh nữ]: Dạ, cứ nói sự thật vậy thôi.

[Trưởng lão]: Con thấy cái gì con nói thôi.

[Tu sinh nữ]: Thưa Thầy!

Cô là được, cô ở với con không có gánh vác cái gì bạch Thầy! Con có thể là, trong thời gian có thể là con giao cho mấy cô đệ tử thì cũng được.

[Trưởng lão]: Sắp xếp sao đừng có dính trụ trì, sợ trụ trì quá. Thầy là trụ trì nhưng mà Thầy cực quá.

[Tu sinh nữ]: Giờ nó kẹt nữ rồi bạch Thầy. Cô này khỏe, cô này cũng không có gì hết.

Cô này khỏe, cô này cũng là đệ tử là vô được ạ.

[Trưởng lão]: Thôi, rồi bây giờ mấy con cứ sắp xếp nhau, được thì vô tu, mà không được thì thôi, Thầy không có ép đâu. Tu cực lắm đó nghe, không phải tu sướng đâu. Thức khuya dậy sớm đó, cái sức của mình thức được thì tu, mà thức không được thì coi chừng nhệch luôn. Thôi rồi, bắt đầu mấy con

yên tâm về mà tự giải quyết lấy vấn đề này, chứ Thầy đâu có giải quyết vấn đề mà mấy con được cái vấn đề này đâu, Thầy chỉ biết dạy thôi, mà giải quyết ổn định thì Thầy dạy.

[Tu sinh nữ]: *Con cũng tu theo băng của Thầy đến cuối tháng.*

[Trưởng lão]: Rồi, cứ theo băng đó mà tu đi.

[Tu sinh nữ]: *Bạch Thầy con về.*

